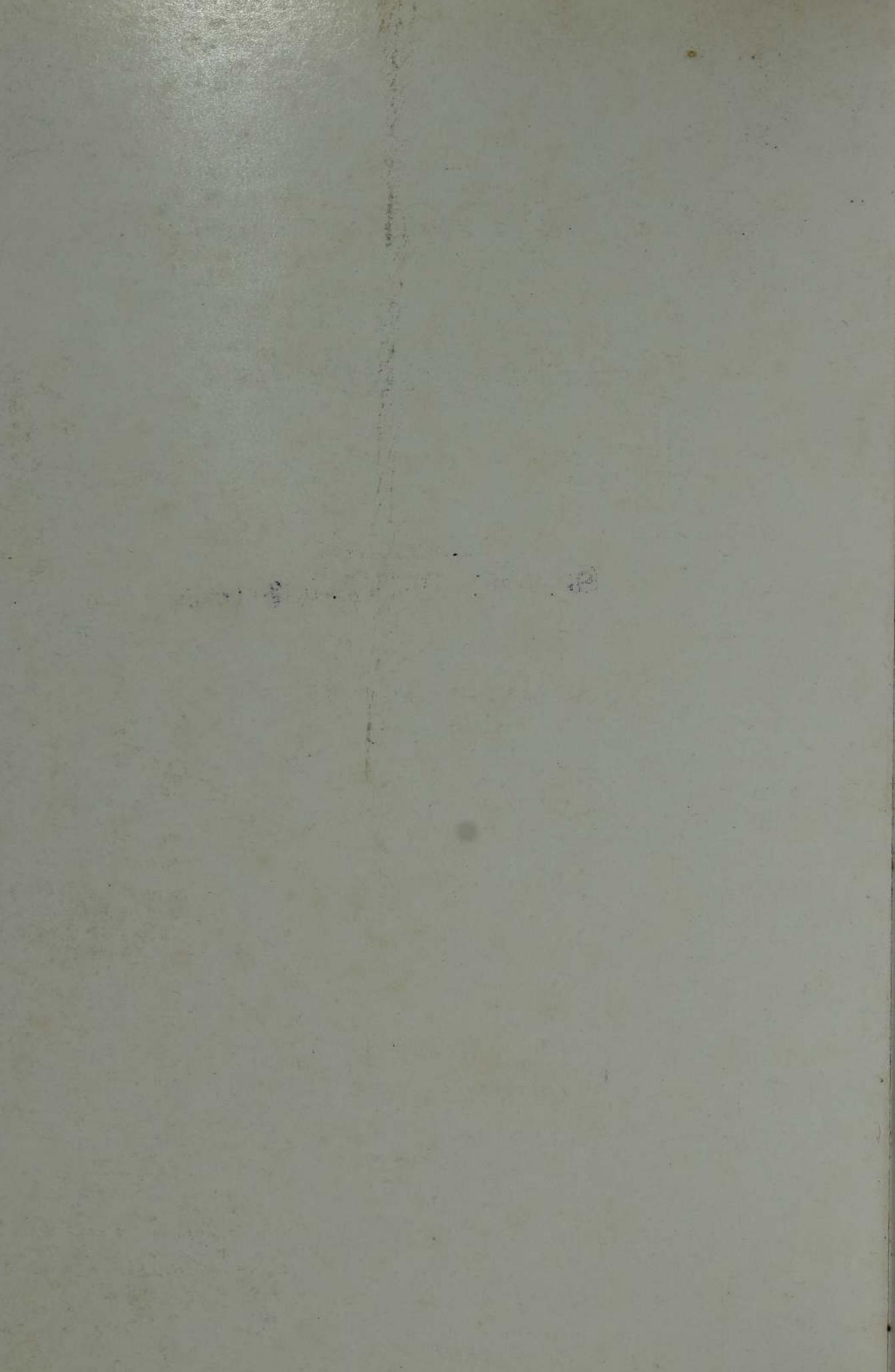


கந்திராவன் நூடே அகலினைகள்



திருமெல். வி.என்.சந்திரகாந்தி



மேற்கூடிய பாசில் மோ

பால்காலி

நீத்தர்கள் நாயுற்

அகல்கைகள்

திருவாக்ரோதி ஸ்ரீகிரி கண்ணல் திவாரி
திரு. முபுராக்டி, A 125

வாரிப்பிள

செயலாளர்
கிளங்கை இலக்ஷ்யப் பேரவை

திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி

நாக்காலி நகை தீவாக்பட்டு

நாயுறிப்பிள

வகுக குடிபாசுபவி இப்பாலி

நாயுறிப்பு வெய்காலி குருகி

பால்காலி

ப்ரதிரீதி (இ.ந.பி) பால்காலி சுவாமிபாலி

பால்காலி

நாயுறிப்பு குருகி திரு. முக்குருகி

பால்காலி

திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி

பால்காலி

நாயுறிப்பு குருகி

பால்காலி

வெளியீடு

பால்காலி

தி/ஜெயகாந்தி கலை கலாச்சார

பால்காலி

விளையாட்டு மேம்பாட்டுக் கழகம்

பால்காலி

572/A, ஏகாம்பரம் வீதி

பால்காலி

திருக்கோணமலை

பால்காலி

026-2224706

பால்காலி

நாயுறிப்பு குருகி நாயுறிப்பு குருகி

பால்காலி

நூல் விபரப் பட்டியல்

வெளியீடு	-	04
நூல்	-	இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
இலக்கிய வகை	-	சிறுகதை
ஆசிரியர்	-	திருமலை வி.என். சந்திரகாந்தி 572/A, ஏகாம்பரம் வீதி திருக்கோணமலை 026-2227813 / 0779586615
பதிப்புரிமை	-	திருமதி செல்வச் சோதி. சந்திரகாந்தி 572/A, ஏகாம்பரம் வீதி திருக்கோணமலை
முதற்பதிப்பு	28.12.2006	
பக்கங்கள்	-	156
பிரதிகள்	-	1000
வெளியிடுவோர்	-	தி / ஜெயகாந்தி கலை கலாச்சார விளையாட்டு மேம்பாட்டுக் கழகம் திருக்கோணமலை
அச்சுப்பதிப்பு	-	ரெயின்போ மினிலாப் (பி.ரி.இ) லிமிடெட் 361, நீதி மன்ற வீதி, திருக்கோணமலை. 026-2227498, 0712340194
அட்டைப்படங்கள்	-	நன்றி - கே.மாதவன்
விலை	-	150.00 (தபாற் செலவு தனி)
ISBN	-	ISBN 955-98979-1-8
நூல் கிடைக்குமிடம்-	ஷ்ளகா கிரீம் ஹவஸ், திருஞானசம்பந்தர் வீதி திருக்கோணமலை	

ஓரு நூலினை கொள்வனவு செய்வதானது புதிய நூல்
ஒன்றின் பிரசரத்திற்கு வழிவகுப்பதாகும்.

i) சமர்ப்பணம்.....	05	
ii) முகவுரை	- கலாசூத்தணம். ச. அருளானந்தம் (கேணிப்பித்தன்)	07
iii) அணிந்துரை	- கலாவினோதன் கலாசூத்தணம் தி. சித்தி அமரசிங்கம்	13
iv) எனதுரை	- ஆசிரியர்	15
v) மணிமேகலை நிர்வாக இயக்குனர் பார்வையில் - ரவி தமிழ் வாணன்	18	
vi) திறனாய்வாளர் பார்வையில்	- தெளிவுத்தை ஜோசப்	19

சீருக்கதைகள் பிரசுரமான பத்திரிகைகள் / சஞ்சிகைகள்

01) சொரியல்	- தினக்குரல், 19 ஜூன் 2003	21
02) நித்திய சமர்ப்பணம்	- ஞானம் ஏப்ரல் 2003	33
03) உள்ளார்த்தங்கள்	- தினமுரசு, ஒக்ட 19-25, 2003	45
04) இந்திரகள் நாடும் அகலிகைகள்	- ஞானம் நவ 2003	51
05) ஊழைப் பேண்ணும் ஊழையான நெஞ்சங்களும்	- ஞானம், ஜூலை 2004	61
06) சுனாமி மாமி	- கலை ஒசை டிசம்பர் - 2006	73
07) அரவாணிகள்	- வீரகேசரி 13.3.2005	83
08) புத்தரும் பித்தரும்	- ஞானம் ஜூலை 2005	94
09) சனத்தும் சரோஜாவும் சமாதானமும்	- ஞானம் ஏப்ரல் 2006	106
10) வெண்ணெய் உண்டா கண்ணாம்	- ஞானம் ஜூலை 2005	116
11) வழித்துணையை இழந்தவர்கள்	- தினக்குரல் 14 ஜூன்வரி 2007	126
12) சம்ஹாரம்	- வீரகேசரி 21 ஜூன்வரி 2007	142

சம்பபண்டி

உலக வல்லரசுகளின்.....

தன்னலமானதும்...

மிலேசுசத்தனமானதுமான....

காய்நகர்த்தல்களுக்கு

அந்தியான முறையில்

பலியாகிக் கொண்டிருக்கும்...

இன விடுதலை போராட்ட வீரர்களுக்கும்....

சூது...வாது...வஞ்சகம் ஏதுமறியா....

அப்பாவிப் பொதுமக்கள், சிறார்களுக்கும்...

இந் நூல் படையலாகட்டும் !

- ஆசிரியர்.

..... விரோப்பம்

..... நீரிலை காடு மேலே காலை
..... விதூநா வடை நெல்லை
..... சொய்து நூலை கூட்டு செலவிடு
..... குக்கு கால்க்குத்தான் வழிக்க
..... குபிழியை வீடு வையிருக்கிறை
..... குத்து குத்து வண்ணல்ல கிளையிலை
..... குத்துக்குத்தாகர்ந்தி ஏப்பாகையை காலை
..... வையிருவதை வகை குத்து...குத்து...குத்து
..... குத்துக்குத்தாகர்ந்தி ,குத்துவதையைப்படி பின்னைப்பட்டு
| குடுப்பாகையைப்பட்டு சொறு கூடு

குத்து -

முகவரை

திருமலை. வி.என். சந்திரகாந்தியின் ‘இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்’ நூலுக்கு நான் எழுதும் முகவரை ஏற்படையதாகுமா என சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். என்னை எழுதித் தருமாறு அன்புக்கட்டளையும் இட்டதையும், அவர் என்னை மதித்து, என்மேல் வைத்த அன்பையும் நினைந்தேன். அவரது கதைகளை நான் வாசிப்பவன். தனக்கான ஒரு தனி நடையில் வாழ்க்கைச் சித்திரங்களை வரைந்து செல்பவர். அவரது கதை மாந்தர்கள் சாதாரணமாக நம் வாழ்வில் அன்றாடம் சந்திப்பவர்கள். அவர் சித்தரிக்கும் நிகழ்வுகள் நமது வாழ்க்கையில் நேரடியாகவும் தற்செயலாகவும் நடப்பவையே. இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி. சிறுகதை இலக்கியமும் அவ் வகையே. சிறுகதை என் பதென் ன? பலர் பல வியாக்கியானங்களைக் கூறுவார்கள். இப்படித்தான் சிறுகதை இருக்கவேண்டும். இதுதான் சிறுகதை. என்றெல்லாம் வாதாடுவார்கள். ஒரு சிறுகதை வாசிப்பவர் உள்ளத்தில் ஒரு சிறு தாக்கத்தினையேனும் ஏற்படுத்தி அதனையிட்டு வாசிப்பவரை அசைபோட வைத்தாலே போதும். அது நல்ல சிறுகதையாக அமைந்து விடும் என்பது பலரது கருத்தாகும்.

புதுமைப்பித்தனையும் அவரோடு அல்லது அவருக்குப் பின்வந்தவர்களையும் இன்றுவரை தலைமேல் தூக்கிவைத்தாடும் நமது விமர்சன ஆசான்கள் நமது சமகால இலங்கை எழுத்தாளர்களை ஏன் சிந்திப்பதில்லை. இந்திய எழுத்தாளர்களது சரக்குகளை வாங்கிப்படித்து அவற்றையே சிறந்ததாகக் கொள்ளும் இலங்கை விமர்சன ஆசான்கள் இலங்கை எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களை ஏன் ஆதரிப்பதில்லை. அவர்களது ஆக்கங்களை ஏன் வாசிப்பதில்லை. இந்திய எழுத்தாளர்களது அனைத்து நூல்களையும் அரசு தினைக்களங்களும், நூலகங்களும் வாங்கிக் கொள்கின்றன. ஆனால் இலங்கை எழுத்தாளர்களது நூல்களை ஏன் கொள்வனவு செய்ய முன்வருவதில்லை. உதாரணங்களைத் தேடி அலைபவர்கள் யாரோ தமது தேவைக்காக ஆய்ந்து எழுதியனவற்றைப் படித்து விட்டு அவற்றையே தங்களது கண்டு பிடிப்பாக எடுத்துக் கொண்டு வாதிடுவது பொருத்தமுடையதாகுமா? இதனையிட்டு இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

இன்றுவரை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் படிக்கிறோம். நாம் பண்டைத் தமிழர் பரம்பரை என்று மார்த்தடி சங்க இலக்கியங்களையும், சங்கப்புலவர்களையும். சேர சோழ பாண்டியர்களையும் போற்றிப் பாராட்டி மகிழ்கிறோம். இமயத்தை வென்றதையும், கடாரம் கொண்டதையும் மெச்சக்கிறோம். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு இவற்றைத் தலைமேல் தூக்கிப் பாராட்ட என்ன அருகதையுண்டு? நம்மை தமிழகம் தமது உடன்பிறப்புக்கள் என்று அரவணைக்கின்றதா? அவர்களது வாரிசுகள் என்று அரவணைக்கின்றனரா? இலங்கையை ஆண்ட தமிழ் அரசர்கள் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் காத்தனரா? ஒரு வரலாறுதானும் காப்பாற்றப் பட்டுள்ளதா? இலங்கையின் இலக்கிய வாரலாறு பற்றி எத்தனை இந்திய அறிஞர்கள் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இலங்கை அறிஞர்கள் எனப் போற்றப் படுபவர்கள் இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றையிட்டுத் தகுந்த முறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார்களா? இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னற்பாடுகளை உற்றுணர்ந்தார்களா?

சங்க இலக்கியத் தின் புறப்பாடல்கள் காட்டும் காட்சிகளைவிடவும் படுமோசமான நேரடி அனுபவங்களை இலங்கைத் தமிழர்கள் அனுபவிக்கின்றார்கள். ஆதலால்தான் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கான தமிழ்பேசும் மக்களுக்கான தனியான இலக்கிய வரலாறு வேண்டும். அதனைப் பாடசாலைகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். இக்கைங்கரியத்தில் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் அறிஞர்கள் வெகுவிரைவில் இறங்கவேண்டும். தமிழ், முஸ்லிம் எனக்கூறு போட்டுப் பிரிந்து வாழ்ந்தது போதும். இலங்கை மக்களுக்கான தனியான இலக்கிய வரலாறு வேண்டும். அதனை நமது மக்களிடம் பரப்ப வேண்டும். இது காலத்தின் கட்டாய தேவையாகும்.

சந்திரகாந்தியின் நூலுக்கு முகவுரை எழுதவந்தவன் இப்படி எழுதலாமா என்று நீங்கள் கேட்பது புரிகிறது? சந்திரகாந்தியின் கதாமாந் தர்களையும், அவர் காட்டும் நிகழ் வுகளையும், சந்தர்ப்பங்களையும். கதையினை நகர்த்திச் செல்லும் திறனையும் கருத்திற் கொண்டதனால்தான் நான் இப்படி எழுதுகிறேன். இந்திய எழுத்தாளர்கள் பலர் பத்திரிகை ஆசிரியர்களாக இருந்தார்கள். வாசிப்பவர்களைக் கவரவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார்கள். உதாரணமாக புதுமைப்பித்தனும் பத்திரிகையில் ஆசிரியராக இருந்தார். பிச்சைமூர்த்தி போன்ற பலரும் தங்களது ஆக்கங்களை பிரபலப்படுத்தப் பத்திரிகைத்துறையில் கடமையாற்றினார்கள். கல்கி பிரபல்யமாவதற்கு

அவரது பத்திரிகை ‘கல்கி’ கைகொடுத்தது. ஆனால் இலங்கை எழுத்தாளர்கள் சந்தர்ப்பங்களும், வாய்ப்பு வசதிகளும் இல்லாதவர்கள். விடாழுமியற் சியும், தளராத சிந் தையும் உள் ளவர் கள் தான் எழுதுகிறார்கள். இலங்கையில் ஈழநாடு, சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகள் எழுத்தாளர்கள் உருவாக உழைக்கின்றன. இலங்கை எழுத்தாளர்களது வாழ்வியல் வரலாறு கொண்டது. ஒரு வீறும், விரதஉணர்வோடு கூடிய ஆவேசமும் கொண்டவர்களாக இலங்கை எழுத்தாளர்கள் விளங்குகிறார்கள். அவர்களது எழுத்துக்களில் பல்வேறு பரிமாணங்களும், சமுதாய அவலங்களும், புராண இதிகாசப் பெண்கள் அனுபவித்திராத கொடுரமான இன்னல்கள் மலிந்த கட்டுமானங்களும் மலிந்துள்ளதைக் காணலாம். தொட்டால்தானே கடும் நெருப்பு. பட்டால்தானே அதன் தாற்பரியம் புரியும். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பட்டறிவு படைத்தவர்கள். கொதி உலையுள் உருகுபவர்கள். அதனால்தான் அவர்களது எழுத்துக்களில் உண்மை கற்பனையாக அலங்கரிப்போடு வந்து விழுகின்றன. அவ்வகையான எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர்தான் சந்திரகாந்தி. அவரது ‘சொரியல்’ தொடக்கம் ‘சம்ஹாரம்’ வரையுள்ள கதைகள் யாவும் நிஜத்தின் பிரதிபலிப்பாக உள்ளன. ஒவ்வொரு கதையிலும் பசியும், பட்டினிச்சாவும், ஏக்கமும், இரத்தலும். இருத்தலும். பாசத்தில் பற்றி ஏரியும் பெற்ற வயிற்றின் தாக்கமும். இயலாமையும் அன்றாட நிம்மதியான வாழ்வுக்காய் ஏங்கி கூனிக்குறுகும் மாந்தர்களையும் காணலாம். இன்றைய நிகழ்வுகளை யாவும் கற்பனை என அவர் கூறினாலும் அத்தனையும் நிஜத்தின் பிரதிபலிப்புக்கள் என்பதை ஏற்றாகவேண்டும்.

பன்னிரெண்டு கதைகள் இந்நாலில் உள்ளன. எல்லாவற்றைப் பற்றியும் கூறாமல் சிலவற்றை மட்டும் மேற்கோள் காட்டிச் செல்லலாம் என நினைக்கின்றேன். சொரியலில் வந்துலாவும் கதாமாந்தர்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் மனம் திறந்து பேசுகின்ற உரையாடல்களை உண்ணிப்போடு நோக்குங்கள். கிராமத்தில் படிப்பு என்பது என்ன? படித்தால் மட்டும் போதுமா? சூழலைப் புரிந்து கொண்டு வாழ்வதுதானே விவேகம். இதனை அழகாக எடுத்து கதாபாத்திரத்தின் ஊடாக விளக்குவது அற்புதமானது. யதார்த்தமானது. நிலாணி இறந்தபின் ‘அண்ணியின் பசப்பும், பின்னர் செல்வநாயகி கிணற்றியில் கூறும் “சொத்திலை மட்டும்தான் சொரியல் பிரச்சனை வருமென்டு இல்லை. உயிரிலையும் வரலாம்..” “உங்களுக்கெண்டும், எனக்கெண்டும் பிள்ளைகள் தனித்தனியே இருக்க .. எங்களுடைய உறவிலை

பிள்ளைகள் பிறந்து அதாலை காணி பூமியிலை சொரியல் பிரச்சினை வந்து..இன்னும் இன்னும் நிலாணியின் வழியில் எங்கடை பிள்ளைகளும்..” வார்த்தைகள் உன்னத நிலைக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

‘நித்திய சமர்ப்பணத்தைப்’ பாருங்கள். சாதாரணமாக நம்மிடையே நடைபெறும் நிகழ்வுகளுக்கு உயிர் கொடுத்து நடமாட விட்டுள்ளார். கதைகளைப் படிப்பவர்கள் அதனுடே ஒன்றினைய வேண்டும். அப்போதுதான் அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். தாயின் ஏதிர்பார்ப்பு, மகன் சங்கரின் இயலாமையூடாகப் பிறக்கும் தந்திரோபாயம், அன்றாடம் நிகழும் நமது சம்பிரதாயம் என்பன பியத்து நிற்கின்றன. கல்வெட்டு இன்றியமையாததா? ஒரு எழுத்தாளன் தனது ஆக்கத்தை வெளிக்கொண்டு வருவதற்குப் படும் மனஉளைச்சல். நயநட்டங்களை ஆசிரியர் இந்தக் கதையினாடாக வெளிக்காட்டுகிறார். ‘உள்ளார்த்தங்கள்’ கதை மாந்தர்கள் நல்ல வார்ப்புக்கள். சிவஞானம். லிங்கன். சுந்தரம்மான் பாத்திரங்கள் ஊடாக அருமையான உண்மைத்தன்மையைக் கூறியுள்ளார். சுந்திரகாந்தி அரசுஅலுவலராகக் கடமையாற்றியவர். அதனால் அரசாங்க விதிப்பிரமாணங்கள் தெரிந்தவர். சமூகஉளவியலையும் பார்வையையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்ப்பவர். மனிதன் சுயநலவாதி என்பதை நாசுக்காகக் கூறவந்தவர் ‘எந்த ஒரு காரியத்துக்கும் உள்ளார்த்தம் ஒண்டு இருக்கு.. அதைப்புரிந்து கொண்டால் எந்தப்பிரச்சினையையும் இலகுவாகத் தீர்க்கலாம்’ என காதாமாந்தர்கள் ஊடாக படிப்பினைகளைக் காட்டுகிறார்.

இந்த நூலின் பெயரைத் தாங்கி நிற்கும் கதை இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள். கதையை உங்களை வாசிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். மனித மனம் ஆளுக்காள் வேறுபடும். என்னங்களும் உணர்ச்சிகளும் வித்தியாசப்படும். இக்கதையில் வரும் கதாமாந்தர்கள் சந்தர்பங்களுக்கு ஏற்ப ஒத்த கருத்துக்களையும், முரணான கருத்துக்களையும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஆனும் பெண்ணும் பழகும் போது ஆளுக்காள் உள்ளார்த்தங்களைக் கொள்ளக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் உண்டு. அகலிகைகள் யார்? இந்திரர்கள் யார் என்பதை அவரவர்களேதான் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். கதாசிரியர் கூரிய கத்தி மேல் நடப்பவர். வாசிப்பவர்கள்தான் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டியவர்கள். புராணத்து அகலிகை இந்திரன் மேல் விருப்புக் கொண்டவள். விரும்பியவனைக் கைப்பிடிக்க முடியவில்லை. வாழ்க்கைப் பயணத்தில்

ரிஷியுடன் சேர்ந்தவள். சிக்கலான முடிச்சினைத் தொடுத்து நாகுக்காக நழுவி விடுகிறார். எனினும் குடையின் கீழ் குழுமியிருக்கும் கூட்டத்தினரைப் பற்றி ராஜன் கூறும்போது அகிலா அருவருப்போடு இருப்பதாகக் கூறி தப்பிவிடுகிறார். சிந்திக்க வைக்கும் அர்த்தமுள்ள கதை இது.

இனவிரிசல்களும், அதனுடான் அனர்த்தங்களும் தலைவிரித் தாடும் நமது சமுதாயத்தில் இனப்பிரச்சனைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட காதலை சனத்தும் சரோஜாவும் கொண்டிருப்பதை, வெந்து கொண்டிருக்கும் நமது சமுதாயத்துக்கு நல்லதொரு பாடம். மனித மனங்களை, அவற்றின் போக்குகளை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வைக்கிறது. வெண்ணையுண்ட கண்ணன் நகைச்கவையோடு செல் கிறது. ஆகமத்தை நன்குணர்ந்த ஜயர். நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தைப் பறிகொடுத்துப் பின் காசையும் கொடுத்து மீட்டெடுப்பது நல்லதொரு கட்டமாகும். சிந்தித்தால் சிரிப்பு வரும். ‘சம்ஹாரம்’ சிறுகதை இன்றைய இன்னல்களை எதிர்காலத்தில் இளைய சமுகத்தினருக்கு உணர்த்தும் காலக்கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. இன்று தமிழினம் அனுபவிக்கும் இன்னல் களைச் சித்தரிக்கிறது. நல்லவர்களும் அட்டகாச அடாவடித்தனத்துள் சிக்குண்டு அனாதரவாய் பிரேத அறையினுள் தஞ்சமாகும் அவலத்தை விளக்குகிறது. ‘இலக்கியன் கண்கலங்க அவருக்காக ஊடகன் பலியாகும் காட்சி’ நிஜத்தின் நிழல். இந்தக்கதையில் சந்திரகாந்தியின் வளர்ச்சிப்படி பளிச்சிடுகிறது. கதையில் விறுவிறுப்பும். அடுத்து என்ன நடக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கிறது.

‘சேர் சோழ பாண்டியர்கள் சேர்ந்தொன்றாய் வாழ்ந்ததில்லை’ என கேணிப்பித்தன் தனது கவிதையில் கூறியதை சந்திரகாந்தி தன் பாத்திரப் படைப்பின் ஊடாகக் காட்டுகிறார். ஆக தமிழினத்தின் சாபக்கேட்டினையும், தன்னலப் போக்கையும் துல்லியமாகப் படம் போட்டுக் காட்டுகிறார். சந்திரகாந்தி வாழ்க. இந்நாலில் பொதிந்துள்ள கதைகள் நிஜமாந்தரை நம்முன் நிறுத்திச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. ‘கதைகள் மெதுவாக நடைபோடுகின்றன. விரைவு போதாது. சொல்லவந்ததை நீட்டிச் செல்கிறார்’ என்றொரு குறையை நண்பர்கள் சிலர் முன் வைத்தார்கள். இனிவரும் கதைகளில் அதனை நிறைவேற்றுவார் என்பதை நம்பலாம். கதைகளில் மன்வாசனை நிறையவே உண்டு. பேச்சுத்தமிழ் விளையாடுகிறது. சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்து மன்வாசனை கதைகளில் கமழ்வதை அவதானிக்லாம்.

சந்திரகாந்தி தனது கதைகளில் உயிரோட்டமான கதாபாத்திரங்களையும், நிகழ்வுகளையும் காட்டுவது போல் கதை சொல்வதிலும் தனது திறமையைக் காட்ட இன்னும் முயலவேண்டும்.

உரையாடல்களைப் புகுத்தி வாசகர்களைக் கவர்வதும், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதும் ஒரு கலைதான். உரையாடல்களை உரிய இடங்களில் புகுத்தியிருப்பது கதைகளுக்கு வலுவைக் கொடுத்து மெருகேற்றுகிறது. மொத்தத்தில் சந்திரகாந்தி தனது மனதில் பட்டதை. அனுபவத்தில் கண்டதை, சமுகத்தின் நன்மைகளுதி கதைகளுடாகச் சிந்திக்க வைக்கிறார். சந்திரகாந்தி தொடர்ந்து எழுதி புகழ்பூத்த எழுத்தாளராக மினிரவேண்டும் என்பது எனது பேரவா. அதனை நிறைவு செய்ய அவரின் குலதெய்வமான காளியாச்சி துணையிருப்பார். அவரது ஆக்கங்களுக்கு இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஆதரவு தரவேண்டும். அவரது இலக்கியப் பணிதொடர எனது வாழ்த்துக்கள்.

ச.அருளானந்தம் (கேணிப்பித்தன்)

37/7, மத்திய வீதி,

உவர்மலை,

திருக்கோணமலை.

அனிந் குரை

திருமலை வீ.என். சந்திரகாந்தி அவர்கள் சுமார் ஒரு தசாப்த காலத்திற்கு முன்னர் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார். இந்றைவரையில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட தரமான சிறுகதைகளை இவர் இலக்கிய உலகிற்கு ஆக்கி அனித்துள்ளார். அவற்றில் ‘ஸ்தரீ லட்சணம்’ சிறுகதை தொகுப்பில் பன்னிரு கதைகளும் ‘தொடரும் தலைமுறைகள்’ சிறுகதை தொகுப்பில் பத்தொன்பது கதைகளும் ஏற்கனவே பிரசுரமாகியுள்ளன.

அக்கதைகளில் ‘மலரத்துடிக்கும் மொட்டு’ என்ற சிறுகதை திருக்கோணமலை பட்டணமும் சூழலும் நடாத்திய 2002ஆம்காலை இலக்கிய விழாவின் திறந்த சிறுகதைப் போட்டியிலும் திருக்கோணமலை மாவட்ட மட்டத்திலான சாகித்திய விழாவின் திறந்த சிறுகதைப் போட்டியிலும் முதலாம் இடங்களைப் பெற்றது. ஏனைய கதைகள் தினக்குரல் வாரமலர், தினமுரசு வாரமலர் மற்றும் ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகை ஆகியவற்றில் ஏற்கனவே பிரசுரமாகியிருந்தன.

2002, 2003ஆகிய வருடங்களில் அடுத்தடுத்து வெளியாகிய இவ்விரு சிறுகதை தொகுப்புக்களைத் தொடர்ந்து 2004ல் ‘மீண்டும் வசந்தம்’ என்ற நாவல் இவரால் வெளியிடப்பட்டது. 2005ல் இந்நாவல் மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

தற்போது 2007ம் ஆண்டுக்கான வெளியீடாக ‘இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்’ என்ற தலைப்பிலான இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பன்னிரு சிறுகதைகளை உட்தாங்கி வெளிவருகின்றது. இவை அனைத்தும் அச்சேறும் அங்கீகாரம் பெற்று ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையிலும், தினக்குரல், வீரகேசரி, தினமுரசு ஆகிய பத்திரிகைகளின் வாரமலர்களிலும் ‘கலை ஓசை’ மாத சஞ்சிகையிலும் வெளியானவையாகும்.

சந்திரகாந்தி அவர்கள் வேகமாக எழுதக்கூடிய ஆற்றல் கைகூடப்பெற்றவர். இடையீடின்றி தொடர்ந்து எழுதி வருபவர்.

இவரது கலைப் பாரம்பரியம் பற்றி நோக்குமிடத்து இவர் அகில இலங்கையின் சிறந்த நகைச்சுவை நடிகராகப் புகழ்பெற்றவரும் 1955 - 1970 காலப்பகுதிகளில் ‘ராஜ் நாடக மன்றம்’ என்ற அமைப்பை ஸ்தாபித்து ‘வா கோட்டடிக்கு’, ‘ஆச்சிக்குச் சொல்லாதே’, ‘சிறாப்பர் குடும்பம்’, ‘ஊர் சிரிக்கிறது’ ஆகிய பிரபல்யம் மிக்க நாடகங்கள் உட்பட இருபதுக்கும்

மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதி, தயாரித்து, நெறியாள்கை செய்து நடித்த பெருமையிக் கவரும் 'ராஜ்' என்று அனைவராலும் அன்பாக அழைக்கப்பட்டவருமான அச்சுவேலியூர் இராஜரட்னம் அவர்களின் மருகள் ஆவா!

அக்காலத்தில் ராஜ் அவர்களின் நாடகங்கள் கொழும்பிலும் இலங்கையின் அனைத்து பகுதிகளிலும் மேடையேற்றப்பட்டதுடன் 'சக்கடத்தார்' ஓரங்க ஹாஸ்ய நாடகம் வாணோலியிலும் பாடசாலைகள், திருவிழாக்கள் என்று அனைத்து இடங்களிலும் ஒலிபரப்பாகியும் மேடையேறியும் அவரை புகழின் உச்சத்துக்கு இட்டுச் சென்றது.

அப்படிப்பட்ட கலைப்பாரம்பரியத்தில் உதித்ததால்தான் சந்திரகாந்தி அவர்களிடம் மறைந்திருந்த கலை ஆற்றல், ஆகக் இலக்கிய உலகிற்கு அவரை இட்டுச் சென்றது எனக் கூறலாம்.

ஆசிரியரின் மூன்று சிறுகதை தொகுப்புகளிலும் தெரிவ செய்யப்பட்ட மொத்தம் 43 சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன.

'இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்' தொகுப்பானது ஆசிரியரின் முதிர்ச்சியை பறைசாற்றும் விதத்தில் விதத்தியாசமான் கோணங்களிலும் இலக்கிய கணதியுடனும் வெளிவந்துள்ளது.

இதுவரையில் எத்தனையோ சிறுகதைகளையும் ஒரு நாவலையும் எழுதியபோதும் இவர் தன் ஆற்றலில் கர்வம் கொண்டவரல்லர்.

இவர் எழுதிய கதைகள் பற்றிய கருத்து பரிமாற்றங்களின்போது என்னால் முரண்பாடுகள் எவ்வயாவது முன்வைக்கப்படும் போதுகூட 'அப்படியா?' என்று சிரித்த முகத்தோடு எந்தவித மனச்சலிப்புமின்றி ஏற்றுக் கலந்துரையாடி நியாயப்படுத்தும் ஒரு பண்பாளன். இவரிடத்தில் சிரித்த முகத்தைக் கண்டேனேயன்றி சினந்த முகத்தை நான் ஒருபோதும் கண்டிலேன்.

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள்.....
இவரின் படைப்புக்கள் காலத்தின் பதிவேடுகளாகவும் திகழ்கின்றன.....

ஒரு தசாப்த கால எல்லைக்குள் இலக்கியப் பரப்பில் தனக்கென்று ஒரு தடத்தைப் பதித்துக் கொண்ட ஒரு வளரும் எழுத்தாளர் இவர்.....

குறிப்பிட்டு பேசக்கூடிய விமர்சகர்கள் பார்வையிலும் அகப்பட்டு மொச்சப்படும் படைப்பாளி.....

தமிழ்நாடு மணிமேகலை பிரசுரம் போன்ற பிரபல்யம் வாய்ந்த வெளியிட்டாளர்களின் மதிப்பையும் பாராட்டையும் பெற்ற இலக்கியவாதி....

இவரது கதைகளை வாசிக் கும் போது சமூகத் தீன் அவலங்களையும் அருவருப்புக் களையும் செயற்பாடுகளையும் உணர்வுகளையும் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. அந்த உணர்வுகளுக்குள் திக்குமுக்காட வைத்துவிடுகின்றார். அந்த ஆற்றலே அவரின் தனிச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது!

சமுதாய நோக்குடனான அவரது கதைகளில் ஒன்று குறித்த வீணைவேந்தனின் பார்வையில்.....

“கடலைகள் நுரைகக்கி ஓலமிட
கதிரவன்தன் சுடுகரத்தால் சாபமிட
குதிவைக்க முடியாத சுடு தரையில்
குடைபிடித்து குந்தி இங்கு இருந்து கொண்டு,
குலவுமிந்த பிஞ்சகளின் நெஞ்சங்களில்
கொஞ்சமேனும் தம் செயலில் அர்த்தமதை
சிந்திக்கத்தாம் அவர்கள் முனைந்த துண்டா....?”

எப்படிச் சிந்திப்பார்கள்....? அவர்கள்தான் “இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்” ஆயிற்றே!

அழக்கு தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்துறைக்கு இத்தொகுப்பு ஒரு நல்வரவாக அமைவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்....

வாசகர்களும் ஆவலோடு வரவேற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

நன்றி!

கலாவிநோதன், கலாபூஷணம்
த.சித்திஅமரசிங்கம்

21. ஒளவையார் வீதி,
திருக்கோணமலை.

எனதுரை

தமிழ் இலக்கியம் நீண்டகால வரலாற்றினை உடையது. மிகப் பரந்தது. பெரும் புலவர்களும் பெருந்தகைகளும் அதற்கு அணி சேர்த்திருக்கிறார்கள். எமது சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியை அவை எடுத்தியம்புவனவாக அமைந்துள்ளன.

இன்றோ நிலைமை வேறு. அன்று அரசோச்சிய தமிழ் மன்னர்களோ அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடிய அரசவைப் புலவர்களோ இன்று இல்லை.

நாடானது அவலத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. மக்கள் மரணபயத்தின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

படைப்பிலக்கிய வாதிகளுக்கோ தற்போதைய இலக்கிய செல்நெறி எது என்பது புரியவில்லை.

சமகால நிகழ்வுகளை சோகரசம் ததும்ப எடுத்தியம்பும் படைப்புக்களை அன்றாடம் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கின்றோம்.

மறுபக்கம் புலம் பெயர்ந்தோர் அவர்தம் புகலிடங்களில் தமது நிலைப்பாட்டை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதில் எதிர் கொள்ளும் இன்னல்கள் அவற்றிலிருந்து மீள்வதற்கு அவர்கள். எடுக்கும் முயற்சிகள் ஆகியன் ‘புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமாக’ பரிணாமம் பெற்றுள்ளது.

கற்பனைக்கு இலக்கியத்தில் இடமில்லாமல் போயுள்ளது. ‘யாவும் கற்பனை’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘யாவும் உண்மையே’ என்ற சொற்பிரயோகத்தையே பாவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால் மனித வாழ்வு என்பது அழிவுகளுக்கும் அநர்த்தங்களுக்கும் மத்தியிலும் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டே இருப்பது!

இத் தொகுப்பின் அனைத்து சிறுகதைகளும், ‘ஞானம்’ ‘கலைஞரை’ ஆகிய கலைஇலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் ‘வீரசேகரி’, ‘தினக்குரல்’, ‘தினமுரசு’ ஆகிய பத்திரிகைகளின் வாரமலர்களிலும் வெளியானவை.

‘சொரியல்’ சிறுக்கை தினக்குரல் வாரமலரில் பிரசுரமானபோது அதன் ஆசிரியபீடம் அதனைப் பாராட்டி பணப்பரிசு வழங்கியது.

திருக்கோணமலை ‘ரெயின்போ மினிலாப் (பிரைவேட்) லிமிடெட்’ நிறுவனத்தினர் வழமைபோலவே இம் முறையும் எனது நான்காவது வெளியீடான் இச்சிறுக்கை, தொகுப்பினை அழகுற வழிவழைத்து தந்துள்ளார்கள்.

எனது இலக்கிய நண்பர், வழிகாட்டி, கலாவினோதன் கலாபூஷணம் த.சித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் அணிந்துரை ஒன்றினை வழங்கி என்னைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

சிறந்த மனித நேயம் கொண்டவரும் சிறுவர் இலக்கியச் செம்மலுமாகிய ‘கேணிப்பித்தன்’ எனப் பிரசித்தி பெற்ற கலாபூஷணம் ச.அருளானந்தம் அவர்கள் இத் தொகுப்பின் அனைத்துச் சிறுக்கைகளையும் வாசித்து சிறந்ததோர் முகவுரையை வழங்கியுள்ளார். இலக்கிய உலகில் எனக்கு நிறைய நண்பர்களே இருக்கின்றார்கள்...! என்னை ஊக்கப்படுத்தி இலக்கிய உலகில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்களே...!

மேற்கூறிய அனைவர்க்கும் நன்றி கூறுவதுடன் ஸ்ரீ பத்ரகாளி அம்மனின் ஆசி அவர்களுக்கு கிட்டவேண்டும் எனவும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தவிர, இத்தொகுப்பில் வரும் சிறுக்கைகளும் அக் கதைகள் ஏற்கும் கதாபாத்திரங்களும் கற்பனையே! யாரும் தம் தலைமீது போட்டுக் கொண்டு அல்லவற வேண்டாம் என பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இலக்கிய சேவையில்.....

என்றும் உங்கள் அன்பு
திருமலை. வீ.என்.சந்திரகாந்தி

572/A, ஏகாம்பரம் வீதி

திருக்கோணமலை

ஸ்ரீலங்கா

026-2224706

மணிமேகலைப் பிரசுரம், பிரதிவேஷம், தியாகராஜ் நகர், த.பெ.என் : 1447,
எண் : 7 தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராஜ் நகர், தியாகராஜ் நகர், சென்னை - 600 017
06.09.2005

திருமலை வீ. என். சந்திரகாந்தி
(எழுத்தாளர்)

திருக்கோணமலை.

முன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தங்களின் அறிமுகம் கிடைத்த பிறகு தங்களின் எழுத்துக்களை வாசித்து வருகிறேன்.

13.03.2005 அன்று வீரகேசரியில் வெளிவந்த ‘அரவாணிகள்’ சிறுகதை படித்தேன்.

சிறப்பாக எழுதியுள்ளீர்கள். மனித உறவுகளை அவர்களின் உணர்வுகளை துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் தங்களின் எழுத்துக்களை பாராட்டுகிறேன்.

தங்களின் எழுத்துத் திறமை மென்மேலும் சிறக்க என் வாழ்த்துக்கள்

அன்புடன்
ரவி. தமிழ்வாணன்
நீர்வாக சியக்குனர்
மணிமேகலைப் பிரசுரம்

திறனாய்வாளர் பார்வையில்.....

‘வெள்ளிப் பாதசரத்தை’ தேடி வாங்க வாசக்கக்துாண்டிய சிறுகதை

முதல் இதழிலிருந்து ('ஞானம்' கலை இலக்கிய சஞ்சிகை) இருபதாவது இதழிலை நான்கு சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கும் திருமலை வீ.என். சந்திரகாந்தியை அறிமுகம் செய்துள்ளமைக்காக ‘ஞானம்’ பெருமைப்படலாம்.

முதல் இதழில் ‘ஸ்தீரி இலட்சணம்’.....

பத்தாவது இதழில் ‘படர்கம்பு’.....

பதினாலாவது இதழில் ‘கலாசாரப் புயல்’

ஆகிய மூன்று கதைகள் மூலம் எதுவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்திவிடாத வீ.என்.சந்திரகாந்தி.....

பதினெட்டாவது இதழில் ‘புதிய வெள்ளிப் பாதசரம்’ மூலம் இலக்கிய வாசகர்களை மெல்லச் சீண்டி விடுகின்றார்.... கவனத்தை ஈரக்கின்றார்.....

கிழக்கின் இரு பிரதேசங்களை இணைத்து நிற்கும் பாரம்பரியம் மிக்க வெருகல் கிராமத்துக்குரிய பெரும் சிறப்பு மகாவலிகங்கைகடலுடன் சங்கமிப்பதுதான். பழமைமிகு வெருகல் ஆலயத்துக்கு நேர்த்தி வைத்து தூர் இடங்களிலிருந்து வண்டி கட்டிவரும் பக்தர்கள்.....

புதிதாக மணம்முடித்த செல்லையரின் மகனும் மருமகனும் வெருகல் முருகன் கோவில் திருவிழாவிற்கு செல்ல முயல்வதை

இலங்கையர் கோனின் ‘வெள்ளிப் பாதசரத்தில்’ புதிதாக மணம்புரிந்து கொண்ட செல்லையரும் நல்லம்மாவும் வல்லிபுரக் கோவில் திருவிழாவுக்குச் சென்றதையும் மனைவிக்கு அவன் வெள்ளிப் பாதசரம் வாங்கியதையும் இணைத்துவிட்டதுடன் இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதரசக் கதாநாயகனை தனது கதாநாயகனின் பெற்றோராகவும் காட்டிவிடும் இலாவகம்....!

ஒரு ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இலங்கையர் கோனின் வெள்ளிப்பாதசரத்தைத் தேடி வாசிக்கத் தூண்டிய சக்தி இந்தச் சிறுகதைக்கு இருந்தது. பாராட்டவும் தூண்டியது.

-தெளிவத்தை ஜோசப்-

ஞாயிறு தினக்குரல் - 19 நவம்பர் 2006

பி.கு. ‘புதிய வெள்ளிப் பாதசரம்’ சிறுகதை ஆசிரியரின் ‘ஸ்த்ரீ இலட்சனம்’ சிறுகதை தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளது.

"தேடி விடுவதோடு முதல்போர் ஒரு முயற்சியோடு பிரதிபூர்த்தி"
மாண்புகிற பீராய்ப் பாக்காஸால் பிரதிபூர்த்தியே நெடுஞ்செழிய நிலை
குதியாக்குதலை நூலாக்கு குறைக்குவதை மகிழ்ச்சி வழாதிக்கவிட
போன்று பிரதிபூர்த்தியைப் பார்த்து கூடியது என்றும் நீண்டமாகவே

நினைவு, "பாலாய்த் தாய்த் தாக்காங்கார் கால நெடுஞ்செழிய நூல்"

வெக்குநாய்த் திருவோலையே பொதுமூலப்பார்த்து ஏது பார்த்துமிகுஷ்டமாக

சௌரியல்

எனது மனைவியின் அந்தியேட்டி நினைவுதின் மலரை
அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்த அந்த முற்பக்க வாக்கியத்தின் ஒவ்வொர்
சொற்களையும் ஊற்றெடுத்துப்பாடும் கண்ணீர் பெருக்கினாடாக முயன்று
கிரகித்தேன்.....

யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி ஊறணி கிளானைப் பகுதியை
சேர்ந்தவரும் திரு செ. தங்கவேலாயுதம் காலன் சென்ற
திருமதி.த.சிவலோகேஸ்வரி தம்பதியினரின் இளைய புதல்வியும்
வி.செந்தூரன் தபாலதிபர் அவர்களின் அன்புடை வாழ்க்கைத்
துணைவியுமாகிய ஆங்கில ஆசிரியை திருமதி.செ.நிலாணி அவர்களின்
சிவபதப் பேறுகுறித்த சிந்தனைத் தொகுப்பு....

துவாயால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டேன்.
அந்தியேட்டி சபின்ஷகரணக் கிரியைகளில் பங்குபற்றிய உறவினர்கள்,
நண்பாகள் அனைவரும் சென்றுவிட வீடு மீண்டும் குனியப் பிரதேச
வடிவினை எய்திவிட்டது....

பத்து வயதினையும் எய்தாத முத்த மகனும் ஆறு வயதுக்கே
உட்பட்ட புதல்வர்கள் இருவரும் மூலையில் தூக்கி வீசப்பட்ட புற்பாய்கள்
போல அநாதரவாக கிடந்தார்கள்.

ஜூயா, பெரியையா (அவளது உறவு) முற்றத்து மனலில், இருளில்
சாய்ந்திருந்தபடி..... தவிர்க்க இயலாதவாறு நடந்தேறிவிட்ட சம்பவங்களை
சிந்தனை மீட்டல் செய்தபடி இருந்தார்கள்.

அன்று நிலாணியின் உடலை கிடத்தியிருந்த வாங்கு கழுவி
சுத்தம் செய்யப்பட்ட பின்னர் மீண்டும் பாவனைக்கு வந்துவிட்டதால்
அண்ணியும், அண்ணாரும் அதில் அமர்ந்தபடி அந்தியேட்டி, சபின்ஷகரண
செலவுக் கணக்குகளை ஏடோன்றில் பதிவுசெய்தபடி இருந்தார்கள்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகவிகைகள்

“செத்தவீட்டுச்செலவையும் கூட்டி எழுப்பதையும் தாண்டிவிட்டது” அண்ணர் அவர்தான் மலிவுவிலையில் பொருட்களை பேரம்பேசி கொள்வனவு செய்வதிலும், அநாவசிய செலவுகளைத் தவிர்த்து சிக்கனத்தைக் கையாள்வதிலும் சமத்தா என்று பெயர்பெற்றவர்.

“இந்த நாளையிலை என்ன சாமான்தான் விலை இல்லை” அண்ணி முந்துகின்றார். எந்த ஒரு சம்பவத்தையும் தேவையைப் போறுத்தும் தங்களுக்கு சார்பாகவும் நியாயப்படுத்துவதில் அவள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாள். என் அருகே வெற்றிலைத் தட்டமும் கையுமாக இருந்த ராசா வாத்தியார் தண்ணீசுச் செம்பைக் கையில் தூக்கியபடி முற்றத்துக்கு இறங்கும்போதே.....

“மனிதர் சீவிக்கேக்கை என்ன செலவு... செத்த பிறகு அந்தியேட்டி, திவசம், அடிமை குடிமைகளுக்கு தானம் என்டே சொத்து அழிஞ்சு போயிடுது”

என்றுகூறி, அண்ணாந்து செம்புநீரை உயர்த்தி ஊற்றி வாயை நிரப்பி வெற்றிலையின் ஏஞ்சியதுகள் ஈறுகளிலிருந்து கழரும்படி கடைவாய்வரை சொத்தப்பி வேலி ஓரத்திற்கு எட்டாதவாறு நின்று துப்பியபின் வலது கையால் மோவாயை அழுத்தி துடைத்துக்கொண்டார்.

“ஏன் தங்கவேலு, கொண்ணன்றை பெண்டில் செத்ததோடை உன்றை மனுசி சாகிறதுக்கு முன்னமே மலட்டுச் சொத்தான் அந்த வீட்டையும், காணியையும் உன்றை இளையவளுக்குத் தானே நீ எழுதிக் கொடுத்திருக்கவேணும். அவளுக்கெண்டு ஒரு வீடு வாசலை நீ உன்னுடையதெண்டு உன்ற ஊரிலை காட்டு பாப்பம்... போக.... ஏந்கனவே நீங்கள் அவளுக்குச் சீதனமாக பேசிக்கொடுத்த தெருக்கரைக் காணியோண்டும் சொரியல் பிரச்சனை தீராதபடி இழுவல்லை கிடக்க; இப்ப இந்த வீடும் காணியும் மூத்தவளுக்கும் இளையவளுக்கும் சொரியலாய் போனதாலைதானே நிலாணி உயிரை மாய்ச்சவள்.

ராசா வாத்தியார் நியாயத்தை குத்திக் காட்டவும் அண்ணி... “கிழு வந்து விட்டுது. ஊர்க் கொந்தராத்து வேலை பார்க்க.....” என்று எங்கோ பார்த்தபடி கணவனது செவியில் படும்படி கூறியது எனக்கு அடித்தாற்போல் கேட்டது.

வாத்தியார் இரண்டு தாரம்! அதனால் அவர் ஊராருக்கும் தனது

மாணவர்களுக்கும் தனது நிலைப்பாடு பற்றிய ஒரு விடயத்தை அடிக்கடி தெளிவுபடுத்துவதுண்டு.....

‘நான் செய்யிற்றை செய்யாதே.. நான் சொல்லுற்றை செய்ய...’

ஜயாவுக்கு பிள்ளைப்பாசம் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் வெளியூரானான இளைய மருமகனைக் காட்டிலும் அயல் ஊர்க்காரனான முத்த மருமகனில் அடிப்பட்டாலும், பிடிப்பட்டாலும் ஒரு பிடிமானம் இருக்கத்தான் செய்தது. வெளியூர்க்காரனுக்கு ஊர்ப்பற்று இருக்காது. சொரியலாய் இருக்கின்ற காணியையும் வீட்டையும் அந்நிய சாதிக்காரனுக்கு விற்றுவிட்டுப் போய்விட்டால் முத்தமகள்பாடு அதோ கதியாய் போய்விடும் என்ற அற்ப சிந்தனையில் அவர் இருந்தாரே அல்லாமல் நிலாணி இப்படித் தற்கொலை செய்து கொண்டு அவரது வாழ்க்கையின் மிகுதிக் காலத்தை அவமாக்கி விடுவாள் என்று கிஞ்சித்தும் அவர் எண்ணினார் அல்லர்.

“முத்தவள் எண்டாலும் எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே....” என்று விம்லுடன் தொடங்கியவர் சொல்ல முன்வந்ததை முடிக்கவில்லை.... ‘ஓ’ என்று குளுறியபடி தலையில் பல தடவைகள் அடித்துக்கொண்டார். அவர் இன்னமும் முத்தவளை நம்பினார்..... அவரது பலவீனமே அங்குதான் இருந்தது. அவளது வாக்கு சாதுர்யம் அவரது சிந்தனையை செயற்பட விடாது சாட்டை அடி கொடுத்து தடுத்து வந்ததான் உண்மையை அவர் தனது வாழ்வின் இறுதி அத்தியாயத்தில் நிற்கும் இந்தக்கால கட்டத்திலும் கூட உணரவில்லை.

“ஜயா.... அவையள் தங்கடை காசிலைதான் இந்த வீட்டைக் கட்டினாலும், நீங்கள் கொடுத்த காணியை விற்ற காசிலை தானே அத்தியாரம் போட்டவை.... சின்னத்தான்றை சகோதரங்கள் வெளிநாட்டிலை இருந்து காசாயும் பவுணாயும் அவையஞக்குக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறதாலைதானே கொழும்பிலையும் ஒரு வீடு வாங்கியிருக்கினை. என்றை பெடிச்சிக்கு சீதனமாய் என்றை சீதன வீட்டைக் கொடுத்த பிறகு எனக்கு வீடே இல்லாமல் போய்விட்டது. நீங்கள் இதையும் கொடுக்கப் போறியளே...”

முத்த மகளின் இப்படியான வாய்ச் சாதுரியத்தில் அவர் தலை நிமிர்த்தமுடியாதபடி குழம்பியே போயிருந்தார்.

பெரியையாவுக்கு பிள்ளைகுட்டி இருந்திருந்தால் இந்த மலட்டுச்

திந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

சொத்து பிரச்சனையும் வந்திராது. சொரியல் பிரச்சனையும் வந்திராது.

நிலாணிக்கு தான் ஒரு வீடு கொடுக்க வேணும் என்ட பிரச்சனையை நேரகாலத்தோடையே தான் இளமை மிகுக்குடன் இருந்தபோதே, கையில் எடுத்திருப்பார். ஆண்டார் எப்ப சாவினம் மடம் எப்ப விழியும் என என்னி காவல் இருந்த கதையாய்த் தான் இப்ப எல்லாம் போச்க....!

பெரியையா நல்லவர். பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லாத ஒரு குறையைத் தவிர அவருக்கென்று ஒரு குறை இல்லை. உண்மை, நேரமை இரண்டும்தான் அவரது செல்வங்கள். தனது மனைவியின் மகிழ்ச்சியே அவரது குறிக்கோளாக இருந்தது. தனது வீட்டில் ஓட்டையை வைத்துக்கொண்டு பெயருக்கும் புகழுக்குமாக கோவில் காரியத்துக்காகக் கூட செலவு செய்து அறியார். மனைவி இறந்ததுமே அவரால் கட்டப்பட்ட தாலிக்கொடி தவிரந்த அனைத்து நகைகளையும் இரண்டாகப் பிரித்து பெறாமக்கள் இருவருக்கும் கொடுத்துவிட்ட அவரது நறுக்கான செய்கை அவரது உலக ஞானத்தையும் பெருந்தன்மையையும் உணர்த்துவதாக இருந்தது.....

‘இந்த சனத்துக்கே சாபக்கேடு சொத்து ஆசைதான்! காணி பூமி, வீடு வாசல், நகைநட்டு எண்டால் பேயாய் அலைவார்கள். உள்ளுக்கை பூர்ந்து பார்த்தால் இரண்டு மூண்டு வடலிக் காணிகள்.... இரண்டறை மண்டபம் குசினியோடை சிறியதொரு வீடு.... இருபது காரட்டும் இல்லாத முதிசமாக வந்த பழைய நகை கொஞ்சம்.. அவனவன் தொழில் முயற்சி, வெளிநாடு எண்டுபோய் பணத்தை வாரி அள்ளி வங்கியிலை போட்டுவிட்டு காலை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்கள்! எங்கடை சனம் உழைக்கிற நோக்கத்திலேயே இருக்குது... அகப்படுகிறதை சுருட்டுகிற நோக்கத்திலையெல்லை கிடந்து தவிக்குது.....’

பெரியையாவின் ஆதங்கம் மன உணர்வுகளாக வார்த்தைகளில் கிளர்ந்து எழு..... அன்னி சாட்டை அடி வாங்கியவள் போல அவலப்பட்டபடியே.....

“என்னுடைய இவரல்லே பெரியையா வாற கிழமை துபாய்க்கு போகிறார்” என்று கதைப்போக்குடன் ஒத்துப் போயும் அதைத் திசைத்திருப்பும் விதத்திலும் சாதுர்யமாக பதிலிறுத்தாள்.

செல்லாச்சிக் கிழவியின் சாவிறுதி நேரத்திலை மறைஞ்ச அவனுடைய நகைகளுக்கெல்லாம் குத்திரதாரர்கள் அவர்களே என்று ஊரார் பேசியதால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய குடு சொரணை இப்போ படிப்படியாக குறைந்துகொண்டு வந்துவிட்டமை அந்த இக்கட்டான நிலையிலும் அவளால் சிரிக்க முடிந்ததன் மூலம் ஊர்ஜிதமாயிற்று.

அன்னி விரல்களை நெட்டிமுறித்தபடியே.... “நல்லாய் சாமமாய் போச்சு” என்று கூறி நாரியை நெளித்தபடி எழுந்தவள் தொடர்ந்தாள்....

“ஏன் சின்னத்தான்... தங்கச்சி போட்ட புகையிலை நாற்றுமேடை புலமண்டிப் போய்க் கிடக்கு. நான் தன்னி தெளிச்சுக்கொண்டு வாறன். ஆன் நின்டால்தான் தரகர்மாரும் வருவான்கள். நாளைக்கு மேடைப்பக்கம் வருவியனே....?

“பாப்பம்” நான்

குழந்தைகள் மூவரும் நானும் தனித்துவிடப்பட அனைவரும் விடைபெற்றுப் பிரிந்து சென்றனர்.

அன்றைய தினம் பெரும் அவமானத்துடனும்.... கவலையுடனும்.... உள்ளக்குமுறைகளுடனும்.....

‘என் நிலாணி... நிலாணி..... நிலாணி..... உனக்கு என்ன குறையை வைத்தேன்? உன்னை யார் சொத்துக் கேட்டார்கள்? என்னால் சம்பாதிக்கப்பட்ட சொத்துக்களே எங்கள் தேவைகளுக்கு மேலதிகமாக இருக்க இந்த சனத்துக்கே சாபக்கேடாக உள்ள சொயில் பிரச்சனையில் நீயும் ஏன் சிக்குண்டாய்? காலன்தான் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டானா? தூக்கம் வராதபடி விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே அந்த இரவைப் போக்கினேன்.

பிள்ளைகள் பாடசாலை சென்று பல நாட்கள். புத்தகங்கள், அப்பியாசக் கொப்பிகள், பேனா, பென்சில், சீருடைகள், பாதணிகள், கழுத்துப்பட்டிகள் எல்லாமே இந்த ஒருமாத கால அவலத்தில் எங்கென்றில்லாதபடி மறைந்து விட்டிருந்தன. நிலாணியின் இழப்பில் நான் சோந்தே விட்டேன். மகன் ஓடி ஓடி அனைத்துப் பொருட்களையும் சேகரித்தான். தாயை இழந்த கவலையுடன் எனது ஆற்றாமைகளும் சேர்ந்து அந்தக் குழந்தையின் செயலுக்கத்தை தூண்டி விட்டனபோலும் மூவருமே பாடசாலை சென்றுவிட்டார்கள்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

நாற்றுமேடையை சென்று பார்த்தேன். கண்ணுகள் பசளையில் வேறுஞ்சி நன்கு மதாளித்திருந்தன. நீர் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. குழி இருந்த களைகளை விரல்களால் நீவி அகற்றினேன்.

“நாற் றுக் கணக் கான் பாத் திகள்! பேரம் பேசுகையிலும் அரட்டையடிப்பதிலும் நேரம் விரயமாகிக்கொண்டிருந்ததே தவிர வியாபாரம் குடு பிடிக்கவில்லை. எவரும் எனது பாத்திக்கு வரவில்லை. நான் ஒருவன் மட்டும்தான் ஆண்கள் சார்பாக நிற்பதாக ஒரு உள்ளுணர்வு. பாவாடை அணிந்த பெண்களுடனான பேரம் பேசுவதிலும் ஒரு சுகம் இருந்தது போலும்!

அண்ணியின் மேடையில் நாற் றுக் கள் விலைபோய்க் கொண்டிருந்தன. நான் வீடு திரும்பிவிட்டேன்.

பத்துமணிக்கெல்லாம் அண்ணி ‘சின்னத்தான்’ என அழைத்தபடி வந்தாள். முன்று நாறு ரூபாய் நோட்டுக்களை என் முன் நீட்டினாள். இது உங்கள் மேடையிலிருந்து விலைபோனது என்று கூறிச் சிரித்தாள். பின் அவளது தோளிலிருந்த சாரத்தை கையிலெடுத்துக் காட்டியபடி “இன்று நான் உங்கள் கிணற்றில்தான் குளிக்கப்போகிறேன்” என்றுகூறி குளிப்பதற்கு ஆயத்தமாக உடைமாற்றி துலாவால் நீர் இழுத்து உடலை நனைத்தாள்.

அவர்களுடையது குழாய்க்கின்று. கஷ்டப்பட்டு கைப் ‘பம்மால்’ நீரிறைத்தே குளிக்க வேண்டும். அதனாலேயே அவள் சில சமயம் தனது தூரத்து உறவுக்காரப் பெண்ணான செல்வநாயகியுடன் இணைந்து வந்து குளித்து ஆடைகளை துவைத்துச் செல்வாள். செல்வநாயகி விவாகமாகியவள். ஒரு குழந்தை. நிலாணியின் உயிர்தோழி. இன்று அவளைக் காணவில்லை.

அண்ணிக்கும் நிலாணிக்கும் ஒரே உடல்வாகு... நிலாணி குளிப்பது போன்ற ஒரு காட்சி என் முன் விரிந்திருந்தது.

“என்னத்தான் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறியள்” சின்னங்கினாள். “இல்லை.... இல்லை.... நிலாணியின் ஞாபகம். நிலாணி எண்டு எண்ணிக்கொண்டு.... நிலாணிக்கு நான் தான் துலாவால் நீர் அள்ளி தோயவார்ப்பேன்” நான் தடுமொறினேன்.

“அதையெல்லாம் இனி மறந்துவிடுங்கோ. அத்தான் சும்மா மலைச்சுப்போய் நிற்காமல் இஞ்சை வந்து தண்ணி அள்ளுங்கோ....” அவளிடுமிருந்து துலாக் கயிற்றைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

அரைப் பாவாடையிலான குறுக்கு கட்டுடேன் நிலாணி எதேச்சையாக சம்மானம் கட்டி அமர்ந்திருக்க துலாவால் நீரை அள்ளி அவள் தலையில் ஊற்றுவேன். அந்த நீர் அவளது சிவந்த மேனியில் விழுந்து பாய்ந்தோடும் அழகு இருக்கிறதே. எனது உணர்வுகள் வலுப்பெறும் நேரம் அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

முதலாவது வாளியை துலாக்கயிற்றால் இழுத்தெடுத்தேன்....

‘அத்தான்.... இந்தக் கிடாரத்தை நிரப்பி விடுங்கோ..... நான் கிண்ணத்தாலே அள்ளிக் குளிப்பேன்’

ஒரு நிமிடந்தான்!

நான் நிதானித்துக் கொண்டு விட்டேன். கிடாரத்தை நிரப்பிக் கொடுத்ததும் திரும்பி விட்டேன்

ஏ உடையை மாற்றியின் என்னைத் தேடி வீட்டுக்குள் வந்தாள்.... “அத்தான்.... இவருக்கு பிரயாண ஆயத்தமெல்லாம் சரியென்டு முகவர் தந்தி அனுப்பியிருக்கிறார். இன்னைக்கே போகவேணும். அவர் போனால் நானும் ஜயாவும் உங்களோடை வந்திருந்து உங்களையும் பிள்ளைகளையும் பாப்பம். தங்கச்சி இல்லையென்டு மனம் சோந்து விடாண்தயுங்கோ. பிள்ளைகள் எல்லே தவிச்சுப் போகும்.”

இந்த அன்பும் பாசமும் முன்பே இருந்திருந்தால்? இந்த சனத்தினர் அன்பு பாசத்தை அற்ப சொத்துக்களேல்லே நிரணயிக்குது.

நான் மேலும் சில நாட்கள் அலுவலகம் செல்லவில்லை. குழந்தைகள் மூவரினதும் நாளாந்த கருமங்களை ஒரு சீருக்குக் கொண்டு வருவதற்காக கஷ்டப்படவேண்டியிருந்தது.

அன்னர் இன்னமும் ‘பிளைட்’ எடுத்ததாக தகவல் வராததால் அன்னி வீடுமாறி வரவில்லை. இடையிடையே வந்து எங்கள் உணவுத் தேவையைக் கவனித்துச் செல்வாள். ஆரவாரமாக கதைப்பாள். தங்கை

கிந்தர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

இறந்த.... அதுவும் காணி சொரியல் பிரச்சினை காரணமாக தற்கொலை செய்துகொண்ட கவலை சிறிதளவேனும் அவளில் புலப்படவில்லை. சொரியல் பிரச்சினை அவள்சார்பாக தீவதாயின், எங்கள் நால்வரையும் குத்தகை அடிப்படையில் பார்ம் எடுப்பதற்கும் அவள் ஆயத்தமாகவே இருந்தாள். சொரியல் பிரச்சனை தீவதற்கு என்னென்ன வழிகள் இருக்குமோ அத்தனையையும் ஆராய சித்தம் கொண்ட பெண்தான் அவள்.

எனது பிள்ளைகளை அவதானத்துடன் கவனித்து வந்தேன்.

எத்தனை காலம் எனது குழந்தைகள் தாய் இன்றி வாழ்க்கையை ஓட்டக்கூடும். அவர்களது முன்னேற்றத்தில் துன்ப துயரங்களில் வழிகாட்டக்கூடியவர், ஆறுதல் தரக்கூடியவர் யார்? நிலாணியின் பிரிவின் பின்னர் செல்வநாயகி சில நாட்கள் எங்கள் கிணற்றிற்கு வராமல் இருந்தாள். ‘நீர் பாய்ச்சி களைத்தானோ என்னமோ... மீண்டும் எமது கிணற்றிற்கே வரத்தொடங்கினான்.

செல்வநாயகிக்கு விவாகமாகி நான்கு வருடங்களிருக்கலாம். ஒரு குழந்தை. விவாகமாகிய தினத்திலிருந்தே கணவனுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நிலாணிக்கு அவள் எதையும் மறைத்ததில்லை.... ‘ஏய்.... ஒரு பனை மரத்து ஒலையை ஒரே கட்டாகக் கட்டி தலையில் சுமந்து வந்து வீட்டில் போட என்னால் முடியும். உன்னால் முடியுமா? என்று கணவனை முதல் இரவிலேயே கேட்டு சவால் விட்ட ஒரு பெண் அவள் ஒருத்தியாகத்தான் இருக்கும்!

நிலாணியின் முன்பாகவே ஒரு தினம் நான் அவளை வினாவினேன்.

‘என்ன செல்வநாயகி... கலியானம் முடித்து நாலுவருஷம் என்றாய் ஒரு குழந்தைதானே இருக்குது...’

வாளிப்பும், மிடுக்கும் ஒருங்கே சேர்ந்த கரிய தேகம். புன்னகை பிரகாசிக்கும் பால்வடியும் முகம். துடிப்பு படபடக்கும் இமைகளுடன் கூடிய ஒளிரும் கண்கள்.

‘கலியானம் முடிக்கிறதுக்கு ஒருக்கால்தான் மோதிரம் மாற்றுவது... ஒருதடவைதான் மாலையிடுவது... ஒரு முறைதான் தாலிகட்டுவது... அது போல எண்டு நினைச்சுக்கொள்ளுங்கோவன்...’

நிலாணி அதிர்ந்து விட்டாள்.

செய்யாத குற்றத்திற்காக மனைவியின் முன் நான் மெதுவாக நழுவினேன்.

இப்போதெல்லாம் செல்வநாயகி போதிய சுதந்திரம் எடுத்து என்னுடன் கதைபேசத் தொடங்கியிருந்தாள்.

நீங்கள் என்ன படிச்சிருக்கிறியள்? வினாவினாள்

‘கலைமாணி’ - நான்

‘அது உங்கள் அளவிலை.. இந்த ஊரிலை உள்ளவங்கள் ஐந்தாம் வகுப்பும் படிச்சிருக்க மாட்டாத அறிவிலிகளாய் இருப்பாங்கள். ஆனால் உங்களை விட படிச்சதான் மேதாவித்தனம் இருக்கும். உங்களைப் பற்றி அவங்கள் மத்தியில் பேச்கவந்தால் ‘உங்களுக்கு படிப்பு அறிவு போதாததுதான் எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் காரணம்’ என்கு அடிச்சு சொல்லிப் போடுவாங்கள்.

எனக்கு ஆச்சரியம்....!

அப்ப படிப்பறிவு என்று அவையள் எதைச் சொல்லுகினம்’ நான் அப்பாவித்தனமாக வினாவினேன்.

‘இந்த மன்னில் பிறந்ததெ.... முதுசமாக வந்திருக்கக்கூடிய நாலு பனங்காணிகளை ஆட்களை வைத்து பராமரிப்பதை... ஊர்க்கோவில் நிர்வாகத்தில் ஏதோவொரு பதவிவகிப்பதை.... நாலு பணத்தை வைத்து கஷ்டப்பட்ட சனத்திடம் வட்டிக்கு நகை அடைவு பிடிப்பதை... இதையெல்லாம் தான் அவையஞ்செய மேலான கல்வி, கேள்வி, பதவி, சாமரத்தியம் என்கு அவையள் நம்புகினம்’

நான் சிரித்து விட்டேன். அவள் தொடர்ந்தாள்....

‘போன வருசம்.... நீங்கள் வெளியூரில் தொழில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது நிலாணியின் ஜயாவுக்கு.... உங்கள் மாமாவுக்கு கடிதம் ஒன்று அனுப்பின்கதானே?

‘ஓம்...’ நான்

‘அதில் என்ன எழுதியிருந்தனீங்கள்?’ செலவநாயகி

‘எனக்கு சொத்திலை ஆசை இல்லை. ஆனால் நீங்கள் இல்லாக்காலம் சகோதரிகள் இருவரும் சொரியல், பங்கு எண்டு சொத்தை முன்னிட்டு சண்டைபிழிக்காமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ என்று எழுதினான்’.

நான் கூறவும்.....

‘அந்தக் கடிதம் உங்கள் மாமாவிற்கு கிடைக்கேல்லை’

‘గృଣ’

உங்கடை ஆசை அண்ணி கடிதத்தை பிரிச்சு வாசித்துப் போட்டு எனக்கு முன்னாலதான் கிழிச்சுப் போட்டவா' நான் மலைத்து நின்றேன். நிலாணியின் பரிதாப முடிவுக்கு எங்கு அத்திவாரம் இடப்பட்டதென்பது மெல்ல மெல்ல புரிந்தது.

அண்ணியின் மேல் அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டு அபிமானம் மறையத் தொடங்க செல்வநாயகி எனது நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமாகத் தொடங்கினாள்.

நான் அலுவலகம் செல்லத் தொடங்கி விட்டதால் அவள் காலையில் வீடுவந்து மகளுக்கு தலைவாரி பின்னிவிடுவது உட்பட அனைத்துக் கருமங்களையும் கவனித்தாள்.

பின்னொக்கும் ஆறுநலாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவனுடன் ஒட்டிப்பழக தொடங்கியிருந்தன. ஒரு சமயம் எனது தொழில்பற்றி விசாரித்தாள்.. பின்

‘உங்கட உடல்வாகுவிற்கு நாக்கில் முத்திரையைத் தடவி கடிதத்தில் ஓட்டுறோதும் முத்திரையில் ‘சீல்’ அடிப்பதும், கையெழுத்துப் போடுவதும் பொருத்தமான தொழில்தானா?’ என்று கேட்டு தனது ஜயத்தை முன் வைத்தாள்?

அவள் பேசவில்லை... அவளது உணர்வுகள் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் பேசின.

நாற்று வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் தோகை குறைந்து சென்றது.. அண்ணியின் வருகையும் அழுரவமாகி வந்தது.. அவளது கணவனது பயணமும் முற்றுப் பேறவில்லை..

அன்று ஞாயிறு தினம் பிள்ளைகள் மூவரதும் உடைகளைத் துவைத்தும், அவர்களை நீராட்டியும் கொண்டிருந்தேன்... முத்தவள் ருதுவாகும் நேரம் நெருங்கி வரும், வேலை, எங்களைத் தவிக்க விட்டு சென்றாயே என நிலாணியை நினைத்தேன்.

செல்வநாயகியின் ஒத்துழைப்பும் இல்லாவிட்டால் எங்கள்பாடு பெரும் அவலத்துக்குள்ளாகியிருக்கும்..... என்னிலேயே மாற்றங்களைக் கண்டேன். எந்நேரமும் அவளை எதிர்பார்த்திருந்தேன்... நாயகி என்று பெயரை சுருக்கி வைத்து அடிக்கடி அழைத்தேன். சில சமயங்களில் உரிமை எடுத்துக்கொண்டு அவளில் கோபித்தேன்.

அவளது கரிய நிறம் இப்போதெல்லாம் என்னைக் கவர்வதாக இருந்தது.

நாயகி வர நாழிகையாகிவிட்டது. பொழுதும் சாய்ந்துவிட்டது.

பிள்ளைகள் மூவரும் தத்தம் மேசைகளுக்கு சென்று விட்டார்கள். இதோ அவள் குளிப்பதற்காக ஆடை மாற்றுகிறாள்..... நான் முற்றத்தில் உலாவியபடி வினாவுகிறேன்....

‘என்ன நாயகி கடும் வேலையே?’

“பனை ஓலைகளை ஒரு பாட்டம் குமந்து வந்து போட்ட பின்னர், அவற்றில் பாதியை சட்டமாக்கி... பின் அவற்றைக் கீலமாக்கி...”

பெருமுச்சவிடுகிறாள்..... பின்

“மாடுகளை வளர்ப்பதெண்டால் லேசான காரியமா?” வினவுகிறாள்.

அவளுடைய தன்னம்பிக்கை... முயற்சி... கடின உழைப்பு.....

மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யும் மனப்பாங்கு இவற்றில் பத்தில் ஒன்றாவது என்னில் தேறுமா?

அவள் மேலான எனது பரிவு மேலோங்குகின்றது. “நாயகி... நீ துணிகளுக்கு சவர்க்காரம் போடு... நான் கிடாரத்தில் நீரிறைத்து

திந்தர்கள் நாடும் அகவிகைகள்
விடுகிறேன்.”

அவள் மறுக்கவில்லை. கிணற்றுப்படிக்கட்டு அருகே அமர்ந்திருந்து துணிகளை துவைக்கத் தொடங்குகிறாள். படியில் கால் பதித்து துலாவால் கிடாரத்திற்கு நீரிறைக்கின்றேன்.

அந்த இருளில் அவள் அருகாக.. அந்த நெருக்கத்தில் அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நான் கற்பனை பண்ணியிருக்கவில்லை.

உணர்வுகள் முன்னிட்ட எனது கட்டுப்பாடுகள் சிதறுகின்றன....

சவர்க்கார நுரையில் அவள் எவ்வளவு நேரம்? இந்த கிடாரத்துள் ஊற்றும் நீரை.... நீரை.... அவள் தலையில்...

கேசத்தில் ஊற்றி விடுவதால் மட்டும் என்ன நேர்ந்து விடப்போகிறது....?

அந்த இருள்... தனிமை.... அன்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கம்....

கிடாரத்தில் ஊற்றுவதற்காக எடுத்த வாளி நீரை அவள் தலையில் ஊற்றியே விட்டேன்... ஒன்று.... இரண்டு.... மூன்று...

“ம....” அவளது உள்ளுணர்வுகள் அவளின் குரல்வளையை பிடித்து இறுக அழுத்துகின்றன போலும்.... எனது கைகளும் குற்ற உணர்வால் பதறுகின்றன.... அவள் தொடர்கிறாள்.

“சொத்திலை மட்டும் தான் சொரியல் பிரச்சினை வருமென்டு இல்லை. உயிரிலையும் வரலாம்....” அவளது சொற்கள் தடுமாறுகின்றன. மிகுந்த பிராயத்தனத்துடன் ஓவ்வொரு சொல்லாக மீட்டெடுக்கின்றாள்...

உங்களுக்கெண்டும் எனக்கெண்டும் பிள்ளைகள் தனித்தனியே இருக்க... எங்களுடைய உறவிலை பின்னைகள் பிறந்து, அதாலை காணி பூமியிலை சொரியல் பிரச்சினை வந்து.... இன்னும் இன்னும் நிலாணியின் வழியில் எங்கடை பிள்ளைகளும்.....”

‘நித்திய சமர்ப்பணம்’

பளிங்குக் கற்கள் பதித்த மண்டபத் தரையில்... சுவரோரமாக ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நினைவு மலர்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வள்ளியம்மை, வல்லிபுரத்தாரின் சட்டமிடப்பட்ட படத்திற்கு முன்பாக ஒளிர்ந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளிக் குத்துவிளக்கின் ஒளி வெள்ளத்தில் ஒரு நினைவு மலரைப் பிரித்து ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முதலில் சமர்ப்பணம்.....

‘வையத்துள் எம்மை வாழ்வாங்கு வாழவைத்த தெய்வம்.....

கற்றோர் சபையில் முந்தியிருக்க வைத்த பிதா.....

பாசமிகு அப்பா வேலுப்பிள்ளை வல்லிபுரம் அவர்களுக்கு

இந்நால் காணிக்கையாகட்டும்.....’

வள்ளியம்மையின் மனம் கரைந்து கசிந்தது....

இரண்டு பிள்ளைகள்.... இருவருமே ஆண்கள். முத்தவன் நாதன் மனமுடித்த கையுடன் மனைவியுடன் வெளிநாடு சென்றவன். இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து..... வளர்ந்து..... ஆளாக்கிய நிலையிலும் தனது பெற்றோரை நினைந்து தாய்நாடு திரும்ப எண்ணாதவன். பாதுகாத்து.... வளர்த்து ஆளாக்கிய தந்தைக்கு சுகவீனம் என்று தொலைபேசியில் தெரிவித்ததும் கவலைப்பட்டான். செலவினைப் பாராது அடிக்கடி தொலைபேசி அழைப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு சுகநலன் விசாரித்தான்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

தந்தை இறந்தசெய்தி அறிவிக்கப்பட்டதும் அழுதேவிட்டான்.

‘செலவைப் பெரிதாக என்னாமல் அப்பாவின் இறுதிக் கிரியைகளை ஊர் வியக்கும்படி செய்யவேண்டும்’ என்ற தொலைபோசி வழியான அறிவுறுத்தல் வழங்கினான்.

அதனைக் காட்டிலும் அவனால் என்ன செய்யமுடியும்? மக்கள் இருவரும் பாடசாலை போய்விட்டால் மனைவி வீட்டில் இருக்க மாட்டாள். மனைவி வீட்டுக்கு வரும் நேரம் அவன் தொழிலுக்காகப் பூறப்பட்டு விடுவான். யாருடன் யார் பேசி முடிவெடுப்பது?

தவிர அனைத்து மரண வீடுகளிலும் ‘அழுது என்ன பலன்; எல்லோருமேதான் ஒரு நாளைக்கு சாகப்போகிறோம்’ என்ற ‘டயலக்கை’ திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வந்ததால், ‘சா என்பது சகஜம்’ என்கிற மகத்தான் உண்மை இப்போ அனைவர்க்குமே புரிந்து, யாரும் அதிலும் வெளிநாட்டு எம் ‘ஜனங்கள்’ தமது நாளாந்த வாழ்க்கை ஒட்டத்தில் இப்படியான இடையூறுகளை விவேகத்துடன் தவிரத்து வருகின்றார்கள்.

இளையவன் சங்கர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். எழுத்துக் துறையில் அவனுக்கு இருந்த ஈடுபாடுகாரணமாகச் சில இலக்கியவாதிகள், இலக்கிய ஆரவலர்கள் போன்றோரின் ‘பாராட்டு விழா .எடுத்தல்’, ‘பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தல்’ போன்ற புகழ்ச்சிகளில் அவன் மருண் டிருந்ததுடன் வெளிநாடுசென்றவர்களைத் தூற்றியபடி.... ‘தாய்மண்ணுக்கு ஒரு முத்தம்,’ ‘தாய்நாடே எம் நாடு’, ‘எம் உயிர் போயினும்’ ஆகிய உணர்ச்சி ஊட்டும் நாவல்களை எழுதியிருந்தான்.

வல்லிபுரத்தார் சுகவீனம் காரணமாகப் படுக்கையில் வீழ்ந்ததுமே சங்கர், அவனது மனைவி, பிள்ளைகள் நால்வர் அனைவருமே குடும்பமாக வந்து வள்ளியம்மையுடன் தங்கி விட்டார்கள்.

செத்தவீட்டுச் செலவு முத்தவன்; அந்தியேட்டிச் செலவு இளையவன் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.....

அதன்பிரகாரம் செத்தவீடு ‘பெரியவனின்’ பணச்செலவில் பெரும் எடுப்பாக நடாத்தப்பட்டது.....

மறுநாள் நடைபேறவுள்ள அந்தியேட்டி சபின்ஷகரண கிரியைக
ஞக்கான சகல ஏற்பாடுகளிலும் சங்கர் முழுகியிருந்தான்.

வள்ளியம்மையின் கையிலிருந்த நினைவுமலர் கைநழுவி மடியில்
விழவும் அவள் தனது சிந்தனைகளிலிருந்து மீண்டவளாக திரும்பவும்
மலரைக் கையிலெடுத்துப் பக்கங்களைப் புரட்டினாள்.

வல்லிபுரத்தாரை நேரில் பார்ப்பது போன்று பிரமையூட்டும் அழகிய
வரண் நிழற்படம். படத்தின் கீழ் 'மண்ணில்', 'விண்ணில்', என்ற குறிப்புடன்
அவர் பிறந்த திகதியும் இறந்த திகதியும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

'ச்சா... சீமானுக்கு எழுபது வயதுமாச்சு..... யாராவது சொல்ல
முடியுமா?' வள்ளியம்மை தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். காதல்
கண்ணை மறைப்பது போல, அன்பு வயோதிபம் தீட்டும் குருரத் தளும்பு
களைக் காண விடுவதில்லை. சாவை நெருங்கும் சமயத்திலும் உண்மை
யான நேசத்துடன் வாழும் தம்பதியினர் இந்த அனுபவத்தை நிச்சயம்
எய்துவார்.

இந்த உலகில் அவளைக் கைப்பிடித்த நாள்முதல் பற்பல
கஷ்டங்களையும் சவால்களையும் எதிர்கொண்டு..... உண்மை, நேர்றும்,
சத்தியம் ஆகிய நற்பண்புகளைக் கடைப்பிடித்து..... மனைவி பிள்ளை
களின் கக சீவியத்திற்காக அரும்பாடுபட்டு உழைத்து..... அவர்களை
எவ்வித குறையுமின்றி பாதுகாத்த.... வளர்த்த.. ஆளாக்கிய அந்த உயிர்
எவ்வித பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமலும் எவரிடமும் ஒரு நேர சேவகத்தை
எதிர்பார்க்காமலும் புண்ணிய ஜீவனாக இந்த உலகை நீத்துச்
சென்றுவிட்டது. வள்ளியம்மை சோகமே உருவமாக அமர்ந்திருப்பதைக்
கண்ணுற்ற சங்கர், அவனது வேட்டித் தலைப்பில் பிடித்தபடி இழுபட்டு
வந்த கடைக்குட்டி மகனை விரட்டி அனுப்பிவிட்டு தாயை அண்மித்தான்.

'அம்மா..... நெடுகெக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இராதையணை;
ஆருக்கு இல்லாத கவலை,' தாயைத் தேற்றினான்.

'தம்பி... நீ கொண்ணன் மாதிரி வெளிநாட்டுக்காரரின்லை. செலவை
அளந்துசெய். நாறு பக்கதிலை கல்வெட்டு அடிக்க வேணுமே? என்று
தாய்க்கூறவும்.....'

கிந்திரர்கள் நாடும் அகல்வைக்கள்

‘அம்மா.... எங்களுடைய அப்பா, தான் நோ பட்டாலும் எங்களுக்கு ஒரு நோவு வரக்கூடாது என்டு நினைச்சு வாழ்ந்தவர். அப்பாவுக்கு செலவழிக்காமல் நாங்கள் ஆருக்கு செலவழிக்கிறது?’

சங்கர் கூறியதிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது.... வல்லிபுரத்தார் ஒரு தடவையாயினும் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, ‘நான் உங்களிலை அன்பாயிருக்கிறேன்.’ என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார். ஆனால் அவருடைய ஒவ்வொரு செயலும் அவரது ஆழ்ந்த அன்பை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். அவர் உணவருந்தும் சமயங்களில் தனது இரு வாரிசுகளையும் இருபக்கங்களிலும் அமரவைத்துக்கொள்வார். அவரது தட்டுகளிலிருக்கும் தெளிவுகளைல்லாம் இரு பிள்ளைகளினதும் தட்டுகளுக்கு மாறிவிடும். வள்ளியம்மை என்னதான் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்.

அப்பாவுக்குச் செலவழிக்காமல் நாங்கள் யாருக்குச் செலவழிப்பது என இளைய மகன் கேட்டது வள்ளியம்மைக்குப் பெரும் ஆத்ம திருப்தியைக் கொடுத்துவிட்டது. அவளையறியாமல் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது.... தான் வணங்கி வழிபடும் கணவனை, தாழும் போற்றித் துதிக்கும் பிள்ளைகளைப் பெற்ற அன்னையாரில் தாழும் ஒருத்தி என நினைத்ததும் அத்தாய்மனம் பூரித்தது.

‘எண்டாலும் உவன் முத்தவனும் மனுசி பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கிற முக்கியத்துவத்தை சில தினங்களாவது தள்ளிப்போட்டுவிட்டு தகப்பனுடைய சா வீட்டுக்கு வந்து போயிருந்தால்தான் பெருமையாய் இருந்திருக்கும்’ அவளது ஆழ்மனம் சிந்தித்து அழுத்து.

இளையவன் சென்றுவிட அவள் மீண்டும் நினைவுமலரின் பக்கங்களைப் புரட்டத் தொடங்கினாள்.....

வாழ்க்கை வரலாறு..... விநாயகர் வணக்கம்..... தேவாரம்..... திருவாசகம்..... திருவிசைப்பா..... திருப்பல்லாண்டு..... கந்தபூராணம்..... திருப்புகழ்..... சிவபூராணம்..... திருப்பொற்சுண்ணம்..... மனைவி புலம்பல்..... மக்கள் புலம்பல்..... மருமக்கள் புலம்பல்..... பேரப்பிள்ளைகள் புலம்பல்..... நன்றி கூறல் வம்சாவழி..... ஒ..... முப்பது பக்கங்களுக்குள் அனைத்து அம்சங்களுமே அடங்கி விட்டாலும்கூட நூலின் கணதி குறையவில்லை.

மறுபக்கத்தைத்த தட்டினாள்.....

‘முன்னுரை.... முகவுரை தொடர்ந்த பக்கத்தில் கவர்ச்சியான எழுத்துக்களில்..... ‘நங்கை’ - நாவல்!

வள்ளியம்மைக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. கண்கள் இரண்டையும் பிசைந்து விட்டபடி பக்கங்களைப் புரட்டினாள்.... நாவல் தொடர்ந்தது.

‘ஏதும் அச்சுப் பிழைபாடாய் நடந்துவிட்டிருக்குமோ?’

‘பெற்றோல் மக்ஸ்’ வெளிச்சத்தில் ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருந்த பேரப்பிள்ளைகளிலொன்றை அதட்டி அழைத்த வள்ளியம்மை.... ‘போய் அப்பாவைக் கூட்டி வாடா....’ என்று சத்தமிட்டாள்.

இளையவன் வந்தான்.

‘ஏனம்மா?’

‘இதென்ன தம்பி கல்வெட்டிலைபோய் நாவலை சேர்த்திருக்கிறான்கள்? வினவினாள்.

இளையவன் விளக்கினான்....

‘அம்மா.... அப்பாவினுடைய நினைவுமலரை எவரும் கல்வெட்டெண்டு நினைக்க..... கதைக்கக்கூடாதெண்டதுக்குத்தான் நான் என்னுடைய புதிய நாவல் ஒண்டை இதிலை சேர்த்திருக்கிறேன். கல்வெட்டெண்டால் போற பாதையிலை ஏறிஞ்சு போட்டு போறவை இந்த நினைவுமலரை கண்ணாடி அலுமாரியில் வைத்துப் பாதுகாக்கப் போகினை பாரன்.’

வள்ளியம்மையிடம் ஒரு பலவீனம் இருந்தது. தான் என்னதான் நினைத்திருந்தாலும் முடிவெடுத்திருந்தாலும் தன்னுடைய பிள்ளைகளில் ஒருவன், ‘அப்படி இல்லையம்மா..... இப்படி’ என்று சொன்னால் அவனும், ‘இப்படித்தான் இருக்கும்’ என்று நம்பிவிடுவாள்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

மறுநாள் அந்தியேட்டிக் கிரியைகள், நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே நினைவுமலர் விநியோகிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஆரம்பத்தில் சிலர் அதனை வழிமையான கல்வெட்டென்று எண்ணி இரண்டாக மடித்து கற்றி 'சேர்ட் போக்கற்றில்' வைக்கப்பார்த்தார்கள். ஆனால் அதன் பக்கங்கள் அதிகமானதால் அது 'போக்கற்றில்' அடங்காமல் எகிறி மடியில் விழுந்தது.

சிலர் ஞாபகமறதியாக போய்விட்ட தேவார திருவாசகத்தை மீட்டுப் பார்ப்பதற்காக பக்கங்களைப் புரட்டினார்கள்.

மற்றும் சிலர் இறந்தவரின் வம்சாவழி பற்றி அறிய பக்கங்களைத் தட்டினார்கள்.

'இது கல்வெட்டில்லை..... நாவல்!' சிலரது வாய்கள் முனு முனுத்தன.

விமர்சனங்கள் பிய்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டன.

முதியவர் ஒருவர்.... 'எங்கடை ஆட்கள் தாங்கள் செய்யவும் மாட்டான்கள், மற்றவங்களைச் செய்ய விடவும் மாட்டான்கள்' தனது மேலான அபிப்பிராயத்தைச் சமர்ப்பித்தார்.

இலவயதினன் ஒருவன் அவரது கருத்துக்கு மாறாக ஏதாவது கறித் தனது பெயரை நிலைநாட்ட விரும்பியவன் போல பேசினான்.

'உப்பிடித்தான் பாருங்கோ.... 'இந்தியன் ஆமி' பலாலியிலையிருந்து அடித்த 'செல்லிலை' இளம் தாயொருத்தியும் ஒரு மகஞும் செத்தவை. புருஷன்காரனுக்கு கவலைதான்..... வடிவான மனுசியை இந்த வயதிலை பறிகொடுத்து தவிச்ச நிற்கிறனே என்று. மனுசி மிகவும் அழகானவள் என்கிறதாலை மற்ற மற்ற ஆண்கள் பார்க்காமல் பழகாமல் அவளைப் பாதுகாத்து வந்த அவருக்கு தானே தன்னுடைய மனுசியை பார்க்க முடியாமல் போன நிலைமை வந்தது பெரிய கவலையாய் போச்சுது....'

அந்தியேட்டியையும் மறந்து எல்லோரும் இளைஞனின் முகத்தையும் அவன் கதை சொல்லும் அழகையும் பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

திருமஸ். வி. என். சந்திரகாந்த

பின் வரிசையில் அமர்ந்து எதேச்சையாகக் கதைகேட்டுக் கொண்டிருந்த சிலருக்கு கதையில் கவாரசியம் ஏற்படவே தமது ஆசனங்களை முன்வரிசைக்குத் தள்ளிப்போட்டு அமர்ந்தார்கள்.

‘பிறகு என்ன தம்பி நடந்தது?’ ஆவலைத் தடுக்கமாட்டாதவராக ஒருவர் கேட்டார்.

அதுவரைக்கும் கதிரையில் சாய்ந்திருந்து கதை கூறிக் கொண்டிருந்த இளைஞன் கதை கேட்பவர்களுக்கு இசைவாக நகர்ந்து முன்னோக்கி அமர்ந்தபின் தொடர்ந்தான்..... ‘அவர் நல்ல மனுசன். தான் இன்னுமொரு கலியாணம் முடிக்க வேணும் என்டு நினைக்கேல்லை. ஆனால் ஒன்டு செய்தார். மனைவி உயிரோடு இருந்தபோது அவனுடன் தானும் கலந்துகொண்ட உறவினரின் கலியாணவீடு, சாமத்தியவீடு, பிறந்தநாள் விழாக்களிலை எடுத்த ‘வீடியோ’ பதிவுகள் அனைத்தையும் சேகரித்து ஒரு தொகுப்பாக்கினார்.’

‘அவர் கெட்டிக்காரர் தானே?’ ஒருவர் வியந்தார்.

கதை கூறிக்கொண்டிருந்த இளைஞன் தொடர்ந்தான்.....

‘அங்கைதான் அவர் ஒரு பிழையை விட்டுட்டார்.’

‘வீடியோவை அடிச்சு எடுத்த கையோடு மனைவியின் தங்கை ‘ஸ்பொன்சர்’ பண்ண வெளிநாட்டுக்கு போனார். ‘வீடியோ’ பிரதியை மச்சாளிடம் பெருமையாகக் கொடுத்தார். மச்சாளும் ஆவலோடு போட்டுப்பார்த்து கண்ணீர் வடிச்சா. கடைசியிலைதான் அவர் மச்சாள் காரியிடம் ஏச்சுவாங்கும் அந்த பிழையை விட்டிருந்தார். முன்டு மனித்தியால் பிரதியிலை இரண்டு மனித்தியால் தொகுப்பு போக மீதியலை ‘ஒல்ட் இஸ் கோல்ட்’ என்ட தலைப்பிலை பழைய சினிமா பாடல் காட்சிகளை சேர்த்துவிட்டிருந்தார்!’

‘என்ன மனுசனப்பா.....!’ பலர் முனுமுனுத்தனர்.

‘இப்ப விளங்குதல்லே.... அதே மாதிரியான ஒரு பிழைதான் இந்தக் கல்வெட்டிலை நாவல் ஒன்டைச் சேர்த்ததால் நேர்ந்திருக்குது....’

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

'கதையை நிப்பாட்டுங்கோ..... இதெல்லாம் ஆரோ மனுசனுடைய அந்தியேட்டி வீட்டிலை கதைக்கிற கதைமாதிரி இல்லை'

முதியவர் தனது கட்சி எடுப்பாமல் போனதால் ஏற்பட்ட மன அழுத்தத்தை அவ்வாறு கூறி வெளிப்படுத்தினார்.

இளையவன் சங்கரின் மனைவிக்கு தான் அந்தியேட்டிக் கருமங்களில் உதவி ஒத்தாசையாக இருப்பதைக் காட்டிலும் தனது நான்கு குழந்தைகளும் அவற்றிற்கு தடையாக இல்லாமல் இருப்பதைப் பார்த்துக்கொள்வதே பெரும்பாடாக இருந்தது.

அவளின் மூத்தவருக்கு மட்டுமேட்டாக பதினாறு வயதுதான் இருக்கும். ஆனால் தனது நெளிப்பாலும் சுழிப்பாலும் அந்தக் கிராமத்து இளக்கள் சிலரை அவள் கலக்கி அடித்துக் கொண்டு திரிந்தாள். அவளைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பைத் தாயே கவனிக்க வேண்டும் என்று சங்கர் அறிவுறுத்தல் வழங்கியிருந்தான். அது ஒரு பக்கம் அவளுக்குப் பெரும் பொறுப்பாக இருந்தது.

அரைமணி நேரமாக மகளின் தரிசனம் கிடைக்காததால் தாய்க்காரி சிறிது குழப்பமடைந்து கடைக்குட்டியை இடுப்பில் சுமந்தபடியே வீட்டை ஒரு சுற்று சுற்றி அவளைத் தேடி வந்தாள்.

அவளது மகள்காரியை..... அவள் தம் துடியாட்டத்தை அறிந்த அவ்வூர் இளைஞர்களின் பெற்றோர் பலர் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு இருந்தனர். எனவே மிகுந்த அக்கறை எடுத்துத்தான் அவள் தேடினாள். ஆனாலும் ஆள் இல்லை!

பன்னிரண்டு மாசிமகம் வைத்து பிராமணக் குருக்கள் சபின்ஷகரணக் கிரியைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். கிரியைகள் முடிவடைந்த கையுடன் சபை வைக்க வேண்டும். அனைத்து வாழை இலைகளுக்கும் 'சில்வர் கப்பில்' 'நீ' வைப்பது மகளின் பொறுப்பு எனத் தீர்மானிக்கப் பட்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில் இவள் எங்கு சென்று விட்டிருக்கக்கூடும்? நாழிகை ஆக ஆக தாய்க்காரிக்குச் சந்தேகம் வரத்தொடங்கியது.

‘எத்தனை கருமங்கள் இருக்கு..... இவள் எங்கை போட்டாள்?’

இதற்கு மேலும் ஏதாவது இசுகு பிச்காக நடந்துவிட்டால் தானும் குற்றவாளியாக நிற்க வேண்டி நேரிடும் என்ற பயம் உறுத்த ஜயருக்கு முன்பாக கைகட்டிப் பயபக்தியுடன் நிற்கும் கணவனின் காதில் விசயத்தை இரகசியமாகக் கூறினாள்.

சங்கர் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

‘கொண்ணன்றை மகன் ராசவோடை கதைச்சுக்கொண்டு நிற்பாள் பார்’.

சங்கர் தனது மனப் பதிவொன்றினை நினைவுகூந்து கூறினான். தாய்க்காரிக்கு, ‘அப்படி இருந்தால் பரவாயில்லை என்று தோன்றினாலும் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக மீதமாயிருந்த மறைவிடங்களுக்கும் சென்று சிரமப்பட்டு தேடினாள். எங்கும் காணோம்.

அவளது இரண்டாவது மகன், பத்து வயதினள்... தாய்க்காரி முத்தவளைத் தேடுவதனை ஒரு மறைவில் கிருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்தவள் போலவும் இன்னமும் காலதாமதமானால் நிலைமை விபீர்தமாகக்கூடும் என அனுமானித்தவள் போலவும் ஓடிவந்து தாயின் முன் பிரசன்னமானாள்.

‘அம்மா, அக்காவையே தேடுறியள்? அவா கல்வெட்டிலை ஏதோ நாவல் இருக்கெண்டு கூறி படிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறா’

தாய்க்காரிக்கு வந்த கோபத்தில் தனது பலம் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து முதுகில் ‘பளிச்’ என்று சாத்தினாள்.

‘உனக்கு உன்னுடைய முக்கைத் துடைத்து சுத்தமாக வைத்திருக்கத் தெரியாது. கொக்காவின்றை திருக்தாளங்களுக்கு நீ ஒரு ‘சின்’ என்ன?’ என்றும் கேட்டு வைத்தாள்.

அந்த அந்தியேட்டி வீட்டில் நினைவுமலருக்கு இருந்த கிராக்கி சங்கருக்கு மிகுந்த மனத்திருப்தியைக் கொடுத்தது. சிலர் தமக்கான

கிந்திரர்கள் நாடும் அகல்கைகள்

பிரதியை அவனிடம் கேட்டுப் பெற்றார்கள். சிலர் மேலதிக பிரதியை வேண்டிய பெற்றார்கள்.

வள்ளியம்மை ஊரில் நடைபெறும் சாலீடு அந்தியேட்டி ஆகிய எவற்றையும் தவறவிட்டாள் அல்ல. எனவே அவற்றில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய ஆகம விதிகள் அத்தனையும் அவளுக்கு அத்துப்படி அந்நிலையில் தனது கணவன் பொருட்டு நடைபெறவேண்டிய கிரியை களுக்கு ஜயருக்கு எவ்வித மனக்குறையும் வரக்கூடாதென்ற உள்ளுணர்வு டன் அனைத்தையும் உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வல்லிபுரத்தார் உயிருடன் இருந்தபோது அவள் அவருக்கு செய்யவேண்டிய எந்தப் பணிவிடையிலும் குறை வைக்கவில்லை என்பதனை ஊர் அறியும். அவரது உயிர் பிரிந்துவிட்ட அந்த நிலையிலும் அவருக்கான கருமங்களில் ஒரு குறை வந்தாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது.

சபை வைப்பதற்கு முன்னராக குளிர்பானம் வழங்கப்பட்டது. அந்த ஊர் வழக்கப்படி எல்லோரும் எல்லா வீடுகளிலும் அவர்கள் உறவினர்களாக இருந்தாலும் கூட கை நனைக்க மாட்டார்கள். சாப்பாட்டுக்காரர்கள் தவிர ஏனையோர் குளிர்பானம் பரிமாறப்பட்டதும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். அவர்களுக்கெல்லாம் நினைவுமலர் வழங்கப்பட்டது.

நூற்றியைம்பது ரூபா விலை மதிக்கக்கூடிய நாவல் இலவசமாகக் கிடைத்தால் யார்தான் விடுவார்கள். இலக்கிய ஆர்வம் இல்லாதவர்களுக்கே இலவசம் என்றதும் பேரார்வம் வந்துவிட்டது.

ஆண்கள் சபை முடிந்து சென்றோர் தாழும் பிரதி பெற்றதுடன் தத்தம் மனைவியரிடமும் இரகசியமாகக் கூறிச் சென்றனர்.

பெண்கள் சபைமுடிந்தபோது கையிலொன்று மடியிலொன்று என அதிக பிரதிகள் போயின.

அனைவரும் சென்றுவிட்டனர்.

இறுதியாக வள்ளியம்மையின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஒருத்தி

விடைபேற வந்தபோது அவளை நிற்கும்படி கூறி நினைவுமலரின் பிரதி ஒன்றினை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக வள்ளியம்மை மண்டபத்தை நோக்கி ஓடினாள்.

எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த சங்கர் பதைபதைத்தபடி கூறினான் “அம்மா.... நினைவுமலர் முடிஞ்சுது!”

வள்ளியம்மைக்குத் திகைப்பு.....

அப்ப உதிலை கட்டுக்கட்டாகக் கிடக்கிறதெல்லாம்? - வினவினாள்.

சங்கர் தனது பிள்ளைகளில் ஒன்று விளையாட்டுக்காக வைத்திருந்த நினைவுமலர் ஒன்றை அவனுடைய முதுகில் ஒரு தட்டுவைத்து பறித்து பெரியதாயிடம் கொடுத்ததுடன் அவளை அனுப்பியும் வைத்தான்.

பின்னர் புதிய கட்டோன்றினை உடைத்து அதில் இருந்து பிரித்தெடுத்த நூற் பிரதி ஒன்றினைத் தாயிடம் கொடுத்தான்.

கறுப்பு வெள்ளையில் இருந்த அதே அட்டைப்படம் இப்போ கண்ணைக் கவரும் வர்ண அச்சில் இருந்தது. உட்பக்கங்களைப் புரட்டினாள். கணவனின் படத்தைக் காணவில்லை. ‘நங்கை’ - நாவல் என்ற எழுத்துக்கள் பளபளத்தன.

தேவாரம், திருவாசகம் முதல் வம்சாவளி வரை நினைவுமலரில் இருந்த அத்தனை பக்கங்களும் நீக்கப்பட்டிருந்தன.

சங்கர் விளக்கினான்....

“அம்மா.... எங்களுக்கு கல்வெட்டு முன்னாறு பிரதிகள்தான் அவசியமாக இருந்தது. முன்னாறு பிரதிகள் அடிப்பதும் ஆயிரம் பிரதிகள் அடிப்பதும் ஏறத்தாழ ஒரே செலவுதான். என்னுடைய ‘நங்கை’ என்ற புதிய நாவலும் நிதிப்பிரச்சினை காரணமாக அச்சேற்ற முடியாமல் இழுபட்டு வந்தது. இப்போ ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்கள். நாங்கள் இவ்வளவு

தித்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

நேரமும் விநியோகித்தது நினைவுமல்ல. எஞ்சியிருப்பன அத்தனையுமே நூற்றியைம்பது ரூபா விலைமதிப்பு போடப்பட்ட நாவல். இப்போ உனது கையில் இருப்பது அந்த நாவலின் ஒரு பிரதிதான். நாவலின் எழுநாறு பிரதிகளையும் நான் விற்றுவிட்டால் கல்வெட்டுக்காக உண்டான செலவென்ன.... அந்தியேட்டி செலவும் போய் மீதமும் வரும்!

வள்ளியம்மையின் தலை கிறுகிறுத்தது.....

பார்வை மங்கலடைந்தது.....

தனது கணவன் இறந்தபோது அவள் அடைந்த கவலையைவிட இப்போதுதான் அதிகளவு வேதனையை, மனத்துயரை அடைந்தாள்.

நினைவு மலரிலிருந்த ஒரே ஒரு பக்கம்தான் அந்த நாலில் இடம்பிடித்திருந்தது.....

வையத்துள் எம்மை வாழ்வாங்கு வாழவைத்த தெய்வம் கற்றோர் சபையில் முந்தி இருக்க வைத்த பிதா பாசமிகு அப்பா வேலுப்பிள்ளை வல்லிபுரம் அவர்களுக்கு இந்நால் காணிக்கையாகட்டும்.....

வள்ளியம்மையின் கைகள் படபடத்தன. இந்தப்பக்கம்கூட எதற்கு என்கின்ற ஆத்திரத்துடன் அத்தாளை இறுகப்பற்றி இழுத்துக் கசக்கி வீசினாள்.

கண்ணின் மணிகள் எனத் தனது இரு மக்களையும் பாதுகாத்து.. வாழ்நாள்பூராகவும் அவளைத் தனது இதயத்தில் வைத்தப்போற்றி வாழ்ந்த கணவனின் பிரிவை நினைக்கையில் அவளது விழிகளிலிருந்து நீ ஆஹாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது..... அந்த நித்திய சமர்ப்பணம் ஒன்றே அவரது ஆத்ம சாந்திக்குப் போதுமானதென அவளது உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது!

நானம் ஏப்ரல் 2003

உள்ளார்த்தங்கள்

சிவஞானம், சுந்தரம்மான் வீட்டு வாயிற் படலையைத் திறக்கவும் உருண்டு திரண்ட வெள்ளாட்டுக்கடா ஒன்று அவனை முட்டி மோதி ஓரம் தள்ளிவிட்டு வெளியே பாய்ந்தது.

சுந்தரம்மானின் பொழுதுபோக்கு, முயற்சி எல்லாமே இப்போது ஆடு வளர்த்தலில்தான் திரும்பியிருந்தது.....

அழுக்கேறிய வெள்ளை வேட்டியுடன் மாலைப்பொழுதுகளில் முற்றத்து மணலில் அமர்ந்திருந்தபடி வண்டரித்து விழுந்த பனங்குரும்பைகளை கூரிய கத்தியால் அரிந்து சீவி கிடாயை ஊட்டி வளர்த்தார்.

அவர் கட்டை அவிழ்த்து விட்டதும் குரும்பை சீவல் தின்னும் ஆவலில் வந்த ஆட்டுக்குட்டி படலை அசைவு கவனத்தைத் திருப்பிவிட.... ஒரே பாய்ச்சலாகப் படலையை மோதியது.....

“எடேய் சிவஞானம்! பிழியடா உந்த தெறிப்பானே.....” என்று சுந்தரம்மான் அவலக் குரலிடவும் கிடாய் ஏச்சரிக்கையாகி சிவஞானத்திற்குப் போக்குக் காட்டிவிட்டு வெளியேறிவிட்டது!

சுந்தரம்மான் மனைவி, பிள்ளைகள் இல்லாதவரல்ல.... ஆனால் அவரது தற்போதைய நிலைமனைவி, பிள்ளைகள் இல்லாத ஒருத்தனுக்குச் சமனாகப் போய்விட்டது!

பதின்மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் நாற்பத்தி நாலு தொண்ணாறு சுற்றுநிருபத்தின் பிரகாரம் இளைப்பாறும் வயது வருவதற்கு முன்னரே

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலீகைகள்

ஓய்வுபெற்ற சுந்தரம்மான் அப்போது கிடைத்த பணத்தையெல்லாம் திரட்டி தனது இரு புதல்விகளின் திருமணத்தையும் ஓப்பேற்றி வைத்தார்.

வந்தது வினை!.... அவரது மனைவிக்கு, புத்திரிகளின் மகப்பேறு, பிள்ளை வளர்ப்பு போன்ற கருமங்களுக்கு மாறி மாறிச் சென்று தங்கி, கடமைகள் புரியவே காலம் போதாமல் இருந்தது. சுந்தரம்மர்னை யார்தான் கவனிப்பது?....?

வருடங்கள்செல்லச்செல்ல பணத்தின் பெறுமானத்தில் ஏற்பட்டு வந்த வீழ்ச்சி ஓய்வுத்தியத்தைக் கொண்டு எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலைக்கு அவரைத் தள்ளிவிட்டது...

சில சொல்லிகளை பங்காளிகளுடன் சேர்ந்து விற்றல்... ஆடு, கோழி வளர்ப்பு.... பயிர் நாட்டல்.... போன்ற முயற்சிகள்தான் இன்று சுந்தரம்மானது கெளரவத்தைத் தாக்காட்டி வைத்திருக்கின்றன.

“அம்மான்.... பிடிச்சுப் போட்டன் ஆணை” சிவாவின் குரல் உரத்துக் கேட்டது. சுந்தரம்மான் படலையைத் திறக்கவும் ஆடும் சிவஞானமும் ஒரே நேரத்தில் வளவிற்குள் புகவும் சரியாகவிருந்தது....

ஆட்டை இழுத்துச்சென்று கட்டையில் கட்டிய சிவஞானம் இளைத்தபடி வந்து மனவில் அமர்ந்தான்.

சிவஞானம்தான் இப்போ அவருக்குரிய ஒரே துணை! அவனது மனைவி இராசஸ்தூரி ஆக்கிப்போடும் சாப்பாட்டில்தான் தங்கியிருந்தார்.

சிவஞானம் அதிகார சபை ஒன்றில் தொழிலாளி. அவனும் அவனது மனைவியும் அவ்வூரில் தங்கியிருப்பதற்கு அவரது வீட்டின் அருகிலேயே உள்ள பிறிதொரு வீட்டை அவர் தனது பெறாமகன் லிங்கன் மூலமாக ஒழுங்கு செய்து கொடுத்திருந்தார்.

“அம்மான்.... ஆடு என்னை எங்கையெல்லாம் கொண்டு போச்சுது தெரியுமே?..? சீமாவுக்குள்ளாலை வடலியைப் பிச்சுக்கொண்டு புகுந்த சனியன் அவிச்சு சூடலுக்குள்ளாலை பாய்ஞ்சு..... இலுப்பை மூலையாலை திரும்பி சக்கரத் தோட்டத்துக்குள்ளை நின்டுது. நான் உப்புக்

கிணற்றடியாலை குறுக்கை விழுந்து வாவினிக்கை வைச்சு ஆளை மடக்கிப் போட்டன”

மேல் முச்சு கீழ் முச்சு வாங்க சிவஞானம், கூறவும்.....

“என்னாலை இப்போ உதுக்கெல்லாம் ஏலாது பெடியா.... ஒரு கால் நல்லாய் சோந்து போச்சு..... கொஞ்சம் கடுமையாக வேலை செய்தால் இரவிலை இழுப்பு ஒன்று வருகுது. இருந்த இடத்திலை ஏதும் வேலை யெண்டால் செய்வன்”. சுந்தரம்மான் கண்ணீர் வடிக்காத குறை. அவர் அரசாங்க உத்தியோகத்துறல்லவா.....”

“அம்மான், நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறியள்.... நான் என்னத்துக்கு இருக்கிறேன்.....”

சிவஞானம் எழுந்துசென்று துலாவால் நீர் அள்ளி செம்பில் ஊற்றிக் குடித்த பின்னர், மீண்டும் பாத்திரத்தைக் குலுக்கி ஊற்றி புது நீர் பிடித்து வந்து அம்மானின் அருகில் வைத்ததுடன் சாரத்தை இடுப்பிலிருந்து அவிழ்த்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டான்.

“அம்மான்.... புதுசா பிரச்சனை ஒன்று வந்திருக்குது.... லிங்கன் சொல்லுறான் நான் குடியிருக்கிற வீட்டுச் சொந்தக்காரன் மூண்டு மாதத்திலை வீட்டை விடச்சொல்லுறானாம்.”

“நீர் என்ன சொன்னீர்?”

“நான் ஓம் விடுகிறேன் எண்டன்”

“மடையா... மடையா....”

“என்ன அம்மான் சொல்லுறியள்?”

வெற்றிலைத் தட்டத்தை தன் அருகாக இழுத்துக் கொள்கிறான்.

“உனக்கு இந்த இடங்க வீட்டை திருத்தி குடியிருக்கச் சொல்லேக்கை அஞ்ச வருஷம் இருக்கலாம் எண்டுதானே லிங்கன் சொன்னவன்....”

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“ஓம் அம்மான்....”

“எந்த ஒரு காரியத்துக்கும் உள்ளார்த்தம் ஒண்டு இருக்கு... அதைப் புரிந்துகொண்டால் எந்தப் பிரச்சனையையும் இலகுவாக தீர்க்கலாம்”.

“என்ன சொல்லுறியள் அம்மான்”

“உனக்கும் லிங்கனுக்கும் இடையில் அண்மையில் ஏதும் மனஸ்தாபம் ஏற்படும்படி காரியம் கதைபேச்சு நடந்ததா?”

“இல்லை அம்மான்”

“உன்னுடைய மனுசி ஏதும் லிங்கனைப் பற்றி கிட்டடியில் குறை கூறினவாவோ?”

“கிடையாது அம்மான்.....”

“உன்னோடை நெருங்கிப் பழகிற ஆரும் லிங்கனைப் பற்றி கிட்டடியில் குறை கூறினவையோ?”

சிவஞானம் வெற்றிலை மடிப்பைக் கொடுப்புக்குள் செருகியபடி மேலே பார்த்து யோசிக்கத் தொடங்கினான்.... “அம்மான்”

“மறைக்காமல் சொல்லடா....” அதட்டுகிறார்.

“எங்கடை வீட்டுக்கு வசீகரி எண்டு ஒரு பெடிச்சி அடிக்கடி வாறுவள்.... அவள் லிங்கனைப் பற்றி சாடைமாடையாய் சில கதைகள் சொல்லி இருக்கிறாள்.... வசீகரியினர் தங்கச்சி ஒருத்தி.... வடிவான நிறமான இளம் பெடிச்சி.... ஆரோ ஒரு பெடியனை நம்பி ஏமாந்ததிலை ஒரு கைக் குழந்தையோட கஷ்டப்படுகிறது.... லிங்கன் அவளைக் கேட்டிருக்கிறான், தனக்கு தெரிஞ்ச வீடியோ கடையில் வேலை எடுத்துத் தாறன் செய்யுறியோ எண்டு....”

“பிறகு..... பிறகு....” அம்மான் துரிதப்படுத்தவும் சிவஞானம்

எழுந்துசென்று இரு விரல்களின் இடுக்கால் வெற்றிலைச் சாறை தூர விசிறிவிட்டு வந்தான்.

“பெடிச்சி சம்பளம் காணாது என்டு மறுத்துப்போட்டுது.... அதுக்கு லிங்கன் சொல்லியிருக்கிறான், அவை தாற் சம்பளத்தோடை தானும் ஆயிரம் ரூபா போட்டுத் தாறன் செய் என்டு....”

சுந்தரம்மான் பலத்துச் சிரித்தார்..... அவரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

“என்ன அம்மான் சிரிக்கிறியள்.... நான் இன்னும் கதையை முடிக்கேல்லை....” படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டு இருவரும் திரும்பிப் பார்க்க, சிவஞானத்தின் மனைவி அம்மானின் இரவுச் சாப்பாட்டோடு வந்துகொண்டிருந்தாள்...

“என்ன இராசலட்சுமி.... லிங்கன் சொல்லுவானாம் உங்களை வேறு வீடு பார்க்கட்டாம் என்டு....” சுந்தரம்மான் வினவினார்.

“ஆருக்கும் பாரமாய் இருக்க நாங்கள் விரும்பேல்லை ஜயா.... நாங்கள் எங்கடை ஊருக்கு போகப் போறம்....”

சிவஞானத்துக்கு மனைவியின் வார்த்தைகள் கவலையைத் தூண்டின. “அம்மான் அதிகார சபையிலை வேலை செய்யிறவைக்கு சுய விருப்பின் பேரிலை இளைப்பாறல் திட்டம் ஒண்டு வந்திருக்கு.... அஞ்சாறு இலட்சம் காசாயும் தேறுது.... எழுதிப்போட்டு இந்த ஊரை விட்டு போவும் என்டு யோசிக்கிறேன்.”

இராசலட்சுமி சாப்பாட்டுடன் வந்துவிட்டால் சிவஞானம் தாமதிக்க மாட்டான.... “அம்மான் உள்ளார்த்தம் தெரிஞ்சால் என்ன பிரச்சனை எண்டாலும் தீர்க்கலாம் எண்டியள்.... இப்ப சொல்லுங்கோவன்....”

“இதுக்கு மேலே நான் சொல்லித்தான் உனக்கு விளங்க வேணும் எண்டில்லை. சிவஞானம்..... நல்லாய் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்திருந்து யோசி....”

சிவஞானத்துக்கும் இராசலட்சுமிக்கும் அவரின் பீடிகை அறவே

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
புரியவில்லை! படலை வரைக்கும் தயங்கித் தயங்கிப் போனார்கள்.
படலைக்கு வெளியே ஒழுங்கையில் ஒரே இருட்டு..... இராசலட்சுமி
இருள்கொடுத்த தெரியத்தில் கணவனின் கைகளை உள்ளார்த்தத்துடன்
நசித்தாள்....

“சிவஞானம்.... சிவஞானம்...” அம்மானின் குரல் ஓலித்தது.

“உள்ளார்த்தம் என்ன என்டு அம்மான் சொல்லப் போறா...”

மனைவியின் கண்ணத்தோடு தனது கண்ணம் உரசும்படி நெருங்கி
காதோடு கூறினான்.....

“அப்ப வீட்டிலை நாங்க இருக்கலாமே?” இராசலட்சுமி நானம்
மேலிட வினாவினாள் கணவன் மனைவி இருவரும் திரும்பி வரவும்
அம்மான் கூறினார்....

“வசீகரி அடிக்கடி உங்கடை வீட்டை வாறுதாலை தன் குட்டுக்கள்
உங்களுக்கு தெரிய வந்திடும் என்டு லிங்கன் பயப்படுகிறான். எந்த
விதத்திலை எண்டாலும் அவனது அந்தப் பயத்தை நீக்கினால் உங்களை
வீட்டை விடச் சொல்லிக் கேட்க மாட்டான். அடுத்தது அதிகார சபைகளிலை
தொழில் புரிகிறவைக்கு குய விருப்பில் இளைப்பாறும் திட்டம் ஒண்டை
அமுலாக்கி இருக்கிறாங்களென்டும் சொல்லுநாயெல்லோ..... இப்படியான
திட்டங்களுக்கும் உள்ளார்த்தம் இருக்கும்.... கவனமாய் யோசித்து
முடிவெடு...” அம்மான் கூறியதைக் கேட்டதும் சிவஞானத்திற்கு ‘திக்’
என்றது! அவசரப்பட்டு இளைப்பாறிவிட்டால் சுந்தரம்மானைப் போன்று
அவனுக்குக் கைகொடுக்க சொரியல் காணி என்டு எதுவும் கிடையாது....
அவரைப்போல ஆடுவளர்க்கவும் பயிர்நாட்டவும் அவனால் இயலவே
இயலாது.... அவர் நொண்டி நொண்டி படும் கஷ்டமும் துயரமும் அவனது
மனக்கண் முன் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது....

இப்போ அவனுக்கு படலைக்கு வெளியே பாதை பிரகாசமாக
இருந்தது!

கிந்திரர்கள் நாடுச் சிகித்தைகள்

அகிலாவுக்கு மனதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியையும் குதூகலத்தையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை! இருபத்தி நான்கு வயதின் இளமையின் இறுக்கத்தில் மலர்ந்திருந்த தாமரையோத்த பரந்த முகமும் சிட்டென சிறகடிக்கும் விழிமடலும் அவளது இதயத்தின் இதமான உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாகி பளிச்சென பிரகாசித்தன.

மறுநாள் நடைபெறவிருக்கும் விவாத அரங்கொன்றிற்கு அவள் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றாள்..... அதுவும் தொலைக்காட்சி வாயிலான நேரடி ஒளிபரப்பு! அவள் அந்த நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றுவதானது அவளது ஆசிரியத் தொழிலுக்கும் இலக்கித்துறை சார்ந்த எழுத்துத் துறைக்கும் ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருக்கப்போகின்றதென்பதை நினைக்கும்போது அவளது மனக்கடலில் இன்ப அலையின் அதிர்வுகள் தொடர்ச்சிபாக எழுந்து மோதிய வண்ணம் இருந்தன.

தபால்காரனிடம் கடித்ததைப் பெற்ற நேரம்முதல் அவள் வீட்டுக்கருமங்களை முற்றிலும் மறந்தாள். இன்று மாலையாவது பயணம் புறப்பட்டால்தான் மறுநாட் காலை தலைநகரை அடைந்து சிறிதுநேர ஓய்வின் பின் நிலையத்திற்குச் செல்ல முடியும்.

சங்கரைக் காணவில்லை.....

வேலை நாட்களில்தான் அப்படி என்றால் சனி ஞாயிறு தினங்களில்கூட துடுப்பாட்டப் பயிற்சி என்றும், கிளப் நடவடிக்கைகள் என்றும் அவனைப் பிடிக்க முடியாது. விளையாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டோ இப்படித்தான்! மனைவிமார் பற்றி என்னவோ அவர்கள் தேவைகள் பற்றி கவனிக்கவோ அவர்களை திருப்திப்படுத்தவோகூட நேரம் கிடையாது..... அல்லது ஆர்வம் காட்டுவதில்லை.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

சங்கரை நினைக்கையில் அவளுக்கு 'க்ளாக்' என சிரிப்பு வந்து மோதியது. அவள் நாளையதினம் விவாத அரங்கில் சார்ந்து பேசுவேண்டிய தலைப்பு 'அகலிகை கற்புநெறி பிறழாதவள்' என்பதே. மறுவளமாக அகலிகை ஒரு சமயம் நெறி தவறியவள் என்று நிருபிக்கப்பட்டால்கூட அது கௌதமனின் பாராமுகம் காரணமே ஆகும். தனது கணவனை கௌதமரிஷியுடன் ஒப்புநோக்கியதால் அவளுக்கு துயர் உண்டாகவில்லை; சிரிப்புத்தான் வந்தது!

அகிலாவுக்கு திருமணமாகி இரண்டு வருடங்கள் கடந்திருந்தும்கூட அவள் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாதவளாகவே இருந்தாள்.

அவளுக்கு ஆறுதல் தருபவர்களாக இருந்த அவளுடன் ஆசிரியத் தொழில் புரியும் ராஜன் அவனது மனைவி அவர்களது இரு குழந்தைகள் அயல் வீட்டில் வசித்து வந்தார்கள். அகிலா ராஜனை ஆசிரிய சேவையில் உள்ளோரின் வழமையே போன்று 'சேர்' என அழைத்து கதைப்பாள். ராஜனின் மனைவி ராதா அக்கா ஆவாள்!

ராதா அக்கா அகிலாபோல ஆண்களை விழுத்துமளவிற்கு உடை அணியமாட்டாள். உடம்மை பிடித்தாற்போன்ற ஆடையாக இருப்பினும் அங்கத்தின் பகுதிகள் எதுவும் பளிச்சிடும்படியாக இருக்காது. இது அவளது குணவியல்பு சார்ந்தது என்னும் படி நடந்து கொள்வதாகவும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது.

கணவனை வரக்காணாததால் அகிலா வீட்டைத் திறந்துபோட்டது போட்டபடி ராதா அக்கா வீட்டிற்கு ஓடி வந்தாள். ராஜன்தான் முதலில் எதிர்கொண்டு வரவேற்றான்....

"சேர் ஒரு குட் நியூஸ்..."

ஓடிவந்த வேகம் அகிலாவுக்கு நெஞ்சு படபடக்க வார்த்தை மழலையாக பிரவாகித்தது.

உடையணிவதன் நோக்கத்தையிட்டு அதிகளவில் அலட்சிக் கொள்ளாத பெண்களில் அவளும் ஒருத்தி. அதனாலேயே அவளது புற அழகு பல இடங்களில் கவர்ச்சிகாட்டி எதிர்ப்படும் ஆண்களைக் கிறங்க வைத்தது.

“என்ன அகிலா... சொல்லுமான்”

“இல்லை சேர்... நான்னக்கு தனியார் தொலைக்காட்சி ஒன்றில் விவாத அரங்கில் பங்குபற்றும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைச்சிருக்குது ‘அகலிகை கற்புநெறி தவறாதவள்’ என்ற தலைப்பில் நான் வாதிடவேணும். சேர்தான் எனக்கு ‘போயின்றஸ் சொல்லித்தரவேணும்’

ராஜன் இலக்கியப்பாடம் நடத்துவதில் ‘ஸ்பெஷலேஸ்’ பண்ணியிருந்தான். அவன் இலக்கியப்பாடம் எடுக்கும் வகுப்பில் உள்ள மாணவர்கள் மட்டுமன்றி மாணவிகள் கூட அவனது பேச்சுத்திறனில் இலயித்து விடுவதுடன் அவனை வாயாரப் புகழுவும் செய்தார்கள்.

“அகிலா, அகலிகை ஒரு சாதாரண பேண்ணல்ல. அவள் ஒரு ரிஷியின் மனைவி. அரசனின் மனைவி தவறலாம். குடியானவனின் மனைவி தவறலாம். ஒரு ரிஷியின் மனைவி தவறியிருக்க முடியாது... கௌதமர் தியான சுகத்தில் மூழ்கி இருந்தார். மனைவி சுகம் நாடி சென்ற போதெல்லாம் தட்டிக் கழித்தார் என்பதெல்லாம் சுத்தப் பொய். இதற்குச் சாட்சியாக அவர்களுக்குப் பல குழந்தைகள் இருந்தமையை சுட்டிக் காட்டலாம். அதுமட்டுமல்ல தேவேந்திரன் அழகிய மனைவியை உடையவன், சப்த கன்னிகைகளிடமிருந்து எல்லையற்ற சுகத்தைப் பெறுபவன். அப்படியான வாய்ப்புக்களைப் பெற்றவன் ஒரு ரிஷியின் மனைவியை ஏழாற்றி சுகம் கண்டான் என்பதெல்லாம் புராண காவியங்களின் கதையோட்டத்திற்கு தேவையான உபசேர்க்கைகளாக இருக்கலாமேயின்றி அது யதார்த்தமானதன்று.

மகாபாரதக் கதையில் அகலிகை தனக்கு துரோகம் செய்து விட்டாள் எனகின்ற கோபத்தில் அவளைக் கொல்லுமாறு மகன் சிரகாரிக்கு ஆணை பிறப்பிக்கின்றார் ரிஷியான கௌதமர். ஆனால், சிரகாரி தாயைக் கொல்லவில்லை ரிஷியின் கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை ஒரு பெண்ணுக்கு உவகை ஊட்டுமா....? சபல புத்தியுள்ளவனும் பல பெண்களுடனும் இன்பம் துய்ப்பவனுமான இந்திரனுடனான தொடர்பு ஒரு பெண்ணுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்குமா?” ராஜன் ஆவேசமான தொனியில் அகலிகை பக்க நியாயங்களை அடுக்கிக்கொண்டே போனான்.

அகிலா சில சந்தேகங்களை முன்வைத்தாள். ராஜன் அவற்றை

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
வெட்டி வாதாடினான்.

“அகலிகை செய்த பாவம் அவள் மனித உணர்வுகளுடனும் ஏக்கங்களுடனும் கூடிய ஒரு சாதாரண பெண்ணாக இருந்தாள். ஆனால் விசுவாழித்திரர் என்றும் வசிட்டர் என்றும் ஒரு ரிஷி பட்டாளத்தின் முன்னால் அவள் ஒரு அபலையாக பழியேற்று வாழும்படி நேர்ந்தது.”

ராஜனின் விளக்கங்களை செவிமடுத்தபடி குசினிக்கட்டிலிருந்து வந்த ராதா அக்காவுக்கு அகிலா தனது விவாத அரங்குபற்றி விளக்கிக் கூறினாள்.

“அது சர் அகிலா. ஆண் கள் கற்பை உடலோடு சம்பந்தப்பட்டதாகவும் உள்ளத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதென்றும் இரு வேறுபாடான கருத்தியலை முன்வைக்கினை..... அகலிகை விசயத்திலை நீ எந்த வரையறையை வைத்து வாதிடப்போகிறாய்?” ராதா அக்காதான் விளாவினாள்.

ராஜன் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை ஒருகணம் அவளை எடைபோடுவது போலவும் இருந்தது.

“இந்திரன் ரிஷி வேடத்தில் வந்து அகலிகையுடன் கலவி இன்பம் பெற்றதால் அவள் உடலாலன்றி மனத்தால் தவறவில்லை என்பது ஒரு வாதம்.

தவிர, அகலிகை சிறுவயது முதலே இந்திரனையே மனத்தளவில் வரித்திருந்தவளாதலால் ரிஷியுடனான அவளது வாழ்வு உடலளவின தேயன்றி மனத்தளவிலானதன்று என்பது மறுவாதம்.”

ராதாவின் கருத்து ராஜனின் உள்ளத்தில் ஆய்வுக்குட்படுகையில் அகிலா ‘உடலளவிலை’ ‘உள்ளத்தளவிலை’ என்ற சொற்பிரயோகங்களை மனதிற்கெடுத்து குழம்பத் தொடங்கினாள். பின்...

“நீங்களே பதிலையும் சொல்லுங்கோ அக்கா” என அகிலாவைத் தாண்டினாள்.

“கொஞ்சக் காலத்திற்கு முதல் மாத சஞ்சிகை ஒன்றிலே ‘ஸ்திரீகள்’ சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சிறுகதையை நாங்கள் வாசிச்சம்தானே.... அந்தச் சிறுகதையிலே வீட்டில் கணவன் இல்லாத சமயங்களில் வேறு ஆண்கள் ‘விசிற்றின்’ வருவதும் கணவன் தன் மனைவியில்லாமல் வேறு பெண்களை ‘ஸ்கூட்டரில் ஏற்றிப்போவதும் தவறு என்ற கோணத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப்பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?”

ராதாக்கா வினவினாள் அகிலா சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள். பின்னர் கூறினாள்...

“அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறது... அந்த எழுத்தாளனுக்கு தன்னுடைய மனைவியிலை நம்பிக்கையில்லை... அதுபோக தன்னைத் தவிர பெண்களுக்காக பரிந்து நடக்கிற மற்ற ஆண்கள் எல்லாம் நடத்தை தவறுவதாக ஒரு விதண்டாவாதம் அவருடைய மனத்திலை இருக்கு”

ராஜன் இருவரையும் உரையாடவிட்டு மௌனம் காத்தான். ‘அங்கைதான் அகிலா நீர் பிழை விடுகிறீர். அந்த எழுத்தாளனுடைய உள்மனதை நீர் புரிந்துகொள்ளேல்லை..... ஒரு பெண் நெறி தவறுவது பற்றி அவர் அந்தக் கதையில் எங்கும் விமர்சிக்கவில்லை. ஆனால் நெறிதவறக்கூடும் என்று மற்றவர்கள் ஊகிக்கின்ற ஒரு சந்தர்ப்பத்தையே அவர் காட்டினார். இன்னும் ஆழமாக அந்த எழுத்தாளனுடைய அடிமனதைக் கீறிப்பார்த்தால்.... ‘ஒரு பெண் தவறு இழைத்துவிட்டுக் கூட அமைதியாக இருந்துவிடலாம். ஆனால் தவறு விடாமல் இருக்கும் நிலையிலும், மற்றவர்கள் அவளை சந்தேகிக்கும்படி அவள் ஏதாவது கருமமாற்றுபவளாகவிருந்தால் அதுவே அவளுக்கு பெரும் பழி குழக்காரணமாகவிடும். அகலிகைக்கு வந்த பிரச்சினையே இந்திரனோடு அவள் தவறு விட்டிருக்கக்கூடும் என்கின்ற ஊகங்கள்தானே!

அகிலா கதையினுடை வினவினாள்.

“உலகத்தார் ஊகிக்கிறதாலை ஒரு பெண் மனத்தளவாலை தனது கற்பை இழக்கின்றாளா?”

“உலகத்தார் ஊகிக்கின்றார்களென்றால் குறிப்பிட்ட ஆனுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலை ஒரு நெருக்கத்தை.... உடன்பாட்டை....

கிந்தூர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அவர்கள் ஊகிக்கிறார்கள். அந்த அனுமானம் தனிமையிலை விடப்பட்ட ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தங்களுக்குள் ஏற்படாதா என்றதையும் யோசிக்க வேணும்”

“அக்கா மனோவியல் சாஸ்திரத்தை படித்துவிட்டு பேசுகிறமாதிரி கிடக்கு.....”

“மனோவியல் சாஸ்திரமும் இல்லை..... மன்னாங்கட்டியும் இல்லை. சாதாரண மனித உணர்வுகளை எடு போடுவதற்கு எங்கள் எங்களுடைய உடம்பும் உணர்வுகளுமே போதுமானது....”

காலைநேர பயிற்சிகளை முடித்துவிட்டு வீடுதிரும்பிய சங்கர் அகிலாவைத் தேடி ராஜன் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டிருந்தான்.

அகிலாவுக்கு மகிழ்ச்சி.... அனைத்து விபரங்களையும் கூறினாள்....

“சங்கர.... இன்டைக்கு மாலை ரெயினிலை போகவேணும்..... என்ன சொல்லுறியள்...?”

“என்ன.... அகிலா குண்டைத் தூக்கி போடுகிறோ... நாளைக்கு எனக்கு ‘டிஸ்ட்ரிக் மட்ச’..... நான் அசைய ஏலாது....”

அகிலா அழுவே தொடங்கிவிட்டாள்..... அந்த அழுகை புறணியாக மாறி.... வாய்த் தர்க்கமாகி.. சண்டை தொடங்கும் எனகின்ற அறிகுறி ஏற்பட்டபோது ராதா தலையிட்டாள்.

“இதுக்கெல்லாம்போய் அழுகிறதா அகிலா... உனக்குத்தான் உண்ணுடைய ‘சேர்’ இருக்கிறாரே.... அவர் கூட்டிப்போவார். இது பெரிய பிரச்சினையா?”

அப்போது தான் அகிலாவுடைய விம்மல் அடங்கியது. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

‘ரெயினில்’ பிரயாணம் செய்யும்போது அகிலா ராஜன் சேருடன் அகலிகை பற்றி விவாதம் செய்து தனது தரப்பு நியாயங்களைத் தெளிவு

படுத்திக்கொண்டாள்....

“அகிலா..... அகவிகை வாழ்ந்த காலகட்டம் வேறு; நாங்கள் வாழுகின்ற காலகட்டம் வேறு. இன்டைக்கு நாங்கள் பெண்களை ஆண்களுக்கு சமமாக மதிக்கிறும். அவைளூயின்றை உணர்வுகளை கேவலப்படுத்தி பார்க்கிறதன்மை இல்லர்மஸ் போய்க்கொண்டிருக்குது. அகவிகை கற்புநெறி பிறழ்ந்தவளா என்று விவாதமேடை வைக்கிற நாங்கள் எங்களோடை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பெண்களினுடைய கற்பியல் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு தூரம் அனுசரணையாக இருக்கிறும....?”

“ஓம் சேர்..... இப்பவேல்லாம் வெளிநாடு போக எண்டும் தொழில் பார்க்க எண்டும் பெண்கள் எவ்வளவு சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கினம். இவற்றையெல்லாம் ஆர்தான் கண்டு கொள்ளுகினே?” அகிலா.

“அதுக்கு மேலாலை.... காசுக்காக எதையும் செய்யப் பெண்கள் துணிவது... அதைச் சொல்லேக்கைதான் எனக்கு ஒரு விசயம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. வெளிநாட்டிலை மீச் போர் கொன்வீனியன்ஸ் (Marriage for convenience) எண்டு ஒரு திருமணம் அறிமுகமாகி இருக்குது. குடிவரவு குடியகல்வு சட்டத்தின்றை பிடியிலையிருந்து ஒருவரைத் தப்பவைக்க அந்த வெளிநாட்டு வாசியான ஒரு பெண் காசை வாங்கிக்கொண்டு அவனைத் திருமணம் செய்கின்றாள். இப்படியான நிலைமைகளிலை உடலாலை தவறிமூக்கிறது, உள்ளத்தாலை தவறிமூக்கிறது எண்டதெல்லாம் ஒரு நூலிடை வித்தியாசத்திலை தான் இருக்கிறது போலை” - ராஜன்.

அகிலாவே தனது குழுவுக்கு தலைமை தாங்கினாள். மறுதரப்பினரின் விவாதம் சூடாக இருந்தது.

“அகவிகை திருமணத்திற்கு முன்பு தோட்டே இந்திரனுடன் சினேகமாக இருந்திருக்கிறாள், உடலளவில்தான் அவள் கௌதமருடன் வாழ்ந்து வந்தாள், உள்ளத்தால் இந்திரனை நினைத்து வாழ்ந்தாள். இரு வகையாலுமே அவள் கற்புநெறி தவறினாள், விகவாமித்திரர் ஒரு சமயம் அவளை, தீக்க சுமங்கலியாக வாழ்வாய்” என வாழ்த்தியபோது... “யாருடன்? இந்திரனுடனா? கௌதமருடனா?” என வினா தொடுக்கின்றாள்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

ஒரு பகுக்கன்று கூட தொலைவில் வந்துகொண்டிருக்கும் தாய்ப்பகவை இனம்கண்டு குரல்கொடுக்க முடியுமென்றால் தன்னைநோக்கி வருவது தனது கணவனா பிறனா என்பதை ரிஷி பத்தினியானவளுக்கு நேரிலே கூட உய்த்துணர முடியாத மரம் என்ன? அவ்ஞாக்கு தெரியும் தான் மனத்தளவில் கலவி சுகம் காணும் இந்திரனே வருகின்றான் என்பது வேண்டுமென்றே அவள்மாறுவேடத்தில் வந்த இந்திரனை அடையாளம் காணாதது போலநடித்தாள். அப்படி அல்லாமல் அவள் உண்மையிலேயே ஏராந்திரிருந்தால் கௌதமரின் சாபம் பலித்து கல்லாக மாறிவிட நேரந்திருக்காது. இது ஒன்றே அவள் கற்புநெறியிலிருந்தும் தவறினாள் என்பதற்கு உகந்த முழுமையான ஆதாரமாகும்.”

இருபக்க நியாயங்களையும் செவிமடுத்த விவாத மன்ற தலைவர் இரு பக்க நியாயங்களையும் சமன்செய்து தீர்ப்பு வழங்கினார்.

ராஜனுக்கு அகிலாவை நிலையத்திலிருந்து அழைத்துச்செல்ல நேரமாகிவிட்டது. அகிலா நன்கு களைத்துவிட்டிருந்தாள். இருவு 'ரெயினுக்கு' போனால் போதுமானதென இருவரும் தீர்மானித்து அருகிலிருந்த கடற்கரைக்குச் சென்றனர்.

“ஏன் சேர்..... எனது பக்க வாதம் எப்படி இருந்தது?”

அகிலா ஆசிரியை என்பதாலும் எழுத்து வன்மை உடையவளான தாலும் அவள் தனது பங்கை திறமையாகவே நிறைவேற்றியிருந்தாள். நிலையத்திற்கு வெளியே தொலைக்காட்சியில் நிகழ்ச்சியைப் பார்த்திருந்த ராஜன் உண்மையிலேயே அவளது வாதத்திலும் ஆற்றலிலும் நெகிழிந்திருந்தான். சரி பிழைகள் இருக்கலாம்.... ஆனால் 'நன்று' என்ற சொல்லின் கணதியை எந்த வாதம்தான் நிராகரிக்க முடியும்.....

அகலிகை கற்புடையவள்.....

அகலிகை கற்பு நெறி தவறாதவள்....

அகலிகை கற்புக்கரசி.....

அகிலா மீது ராஜனுக்கு மேலும் அன்பும் பரிவும் ஏற்பட அவள்

உணர்ச்சியுரவமாக பிரயோகித்த அந்த வசனங்கள் காரணமாயின.

கடற்கரைக் காற்று களையை நீக்குவதாக இருந்தது. ஓரமாக இருந்த தொலைபேசிக் கூண்டில் ராஜன் மனைவியுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்தினான்.

“ஏன் ராதர்..... அகிலாவின் ‘புரோகிராம்’ எப்படி?”

“சுப்பர்.....! அகிலாவிட்டை கொடுங்கோ ‘விஷ்ட்’ பண்ணுறைன்”

“ஓ..... அகிலாவா?..... வெற்றிதான்! ‘கொன்கிராஜாலேசன்ஸ்’ (Congratulations) நல்லாய்ச் செய்தீங்கள்... களையாய் இருக்கும். போக இரவுப் பயணம் வேண்டாம். நின்டு நாளைக்கு வாங்கோ.....”

“என்னுடைய அவரைப் பற்றித் தான் யோசிக்கிறன்” - அகிலா

“அவரைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ... அவர் இன்டைக்கு ‘மட்சு’ முடிந்த கையோடையே வீட்டுக்கு வந்திட்டார். எங்கடை வீட்டிலை ‘தின்னரும் ரெடி’..... அவருக்கும்தான்”

“கொயின்ஸ் முடிஞ்சுது சேர், ‘லென் கட்’ ஆகிவிட்டது. ராதாக்கா சொல்லுகிறா ‘சேருக்கு’ களையாய் இருக்குமாம். இரவுப் பிரயாணம் வேண்டாமாம். என்றை இவரும் அங்கைதான் நிற்கிறார்.....”

“லொட்ஜிலை..... நின்டு போட்டு நாளைக்கு போறதெண்டால் பிரச்சினை இல்லை....” ராஜனும் களை நிமித்தம் எங்கென்றுதானிருந்தான்.

‘ஜஸ்கிறிம் வான்கள்..... கடலை விற்கும் சிறுவர் சிறுமியர்கள்.....

பலூன் வியாபாரிகள்.....

விடுமுறை தினமாதலால் அதிக அளவில் ஜனங்கள் திரண்டிருந்தனர். குழந்தைகளின் களியாட்டங்கள் கண்களைக் கவர்வனவாக இருந்தன.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகவிகைகள்

அகிலா மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளு நடை பயின்றாள். தனது சின்ன சின்ன சந்தேகங்களுக்கும் ராஜனிடம் விளக்கம் கேட்டாள்....

“ஏன் ‘சேர்’..... கடற்கரைக்கு அண்மையாக ஏராளம் குடைகள் கவிழ்க்கப்பட்டிருக்கே.... ஏன்?”

ராஜனுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது....

“அவை ஒன்றும் வெறும் குடைகள்லல்..... ஒவ்வொரு குடைகளுக்கு கீழேயும் ஒவ்வொரு காதல்ஜோடி மறைந்திருந்து சல்லாபத்திலை ஆபோட்டிருக்கினை....?”

அகிலாவுக்கு அதிர்ச்சி “இப்படி பப்லிக் பிளேசிலையா? சரியா அது? இவர்கள் உண்மையான காதலர்களா?”

ராஜன் விளக்கினான்....

“இதிலை உறவுகளுக்கு ஒளித்து வந்த உண்மையான காதலர்கள்..... நேரமையாகக் காதலித்துவிட்டு பின்னர் குழ்நிலைகளால் பிரிந்துவிடப்போகின்றவர்கள்.... நேரம் போக்குவதற்காக இணைந்து கொள்பவர்கள்.... பொய்மை பேசி ஒருவரை ஒருவர் ஏழாற்றுபவர்கள்.... குடும்ப வாழ்வில் அதிருப்தியுற்றோர்..... இவர்களானைவரையும்விட மோசமாக பணம் புரட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள்....”

ராஜன் அடுக்கிக் கொண்டே போனான்....

அகிலாவுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.....!

ஞானம் நவ. 2003

ஊழல்ப் பெண்ணும்

ஊழயான நெஞ்சங்கஞ்

அலுவலகத்தின் கிழக்குத்திசையில் அமைந்திருந்த ஐன்னல்களி னாடாக ஆதவன் அத்து மீறிக் கொண்டிருந்தான்.... எனது அலுவலகக் கண்ணாடி அறை மேற்கில் அமைந்திருந்தமையால் காலையின் வெம்மை சிறிது சிறிதாக ஏறி மாலையில் நன்கு சூடுபிடிக்கும். நிர்வாக விவகாரங்களும் ஏற்ததான் அப்படித்தான் என்பதை அனுபவங்கள் எனக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன.

நான் எனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தவுடனேயே “இன்ரகோம்” அலறியது. காலை வந்தனம் தெரிவித்து உரையாடலை ஆரம்பித்து வைத்தேன்.

“குடமோர்னிங் மோகன் குடமோர்னிங்...நான் வரவு செலவு திட்பு பணிப்பாளர் கதைக்கிறன்.....”

“ஓம் சேர்...சொல்லுங்கோ.... நான் நேற்று நீங்கள் கேட்ட ‘சண்டே ஓப்சேவர்’பத்திரிகையை உங்கடை உதவியாளனிட்டை கொடுத்திட்டன. தந்தவரே? -வினவினேன்.

“ஓம் மோகன்.... ஓம்மோகன். நீங்கள் பத்திரிகையை குடுத்திட்டு போனது எனக்கு தெரியாது. நான் கூட்டம் முடிந்து ஆறு மணிக்கு மேசையை வந்து பார்க்க பத்திரிகைஇல்லை. நான் கேட்டும் நீங்கள் தரேல்ல என்ட கோபத்தில் அந்த நேரம் நின்ட அலுவலர்கட்கு உங்களைப்பற்றி குறையாக கூறி பேசிப்போட்டன்.... இன்டைக்குக் காலையில் நான் அலுவலகத்திற்கு வரத்தான் நீங்கள் பத்திரிகையை கொடுத்து

இந்திரர்கள் நாடும் அகவிகைகள் விட்டு சென்றதாகவும் அதை யாரோ கையாடி விட்டதாகவும் எனக்கு தகவல் கிடைச்சுது....ஜி ஆம் சொரி மோகன்....”

“பரவாயில்லை ‘சேர்’...நான் ஒருக்கால் பத்திரிகையை எடுத்தது ஆர் என்னு விசாரிச்சு உங்களுக்கு எடுத்துத்தாறன்....”

ஒவி வாங்கியை வைத்துவிட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன். அடுத்த வினாடி அலுவலக பணியாளர் என் முன்னால் பிரசன்னமானார்.

நிர்வாக அதிகாரி என்ற தோரணையில் ஆனால் விடயத்தை தெரிந்து கொள்ளும் ஆதங்கம் உள் நோக்கமாக வினவினேன்.

“என்ன நடந்தது ராஜன்....?”

அலுவலக பணியாளர்களுக்கு இந்த அலுவலகத்தில் என்ன நடந்தது என்பதிலிருந்து....என்ன நடந்து கொண்டிருக்கின்றது....என்ன நடக்கப் போகின்றது என்பது வரை அனைத்து விடயங்களும் மிக மிக துல்லியமாகத் தெரியும்....! அதிலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ராஜன் மிகவும் புத்திசாதுரியமுடையவன். எவர் எவர் எந்தெந்த மொழியில் கதைத்தாலென்ன....அதுவும் ஏன்.... எங்கள் அலுவலகத்தில் வலது குறைந்தவர்களுக்கான ஒரு சதவீத தெரிவில் அலுவலக பணியாளராக நியமனம் பெற்று வந்திருக்கும் வாய் பேச இயலாத பிள்ளை சாந்தத்தி னுடைய சைகை வழிப்பாடை வரை அனைத்தையும் கிரகித்து அனைத் திற்கும் ஈடு கொடுத்து தனது சரியானதும் தவறானதுமான நடவடிக்கை களை நியாயப்படுத்துவதில் அவன் நன்கு தேர்ச்சியடைந்திருந்தான்....

“நான் ‘சேர்’... நேற்று கூட்டம் முடியிற்குக்கு அரை மணி நேரம் முன்னரே அலுவலகத்தை விட்டுப் போயிற்றன்.”

நானும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை... அலுவலகப் பணியாளர்கள் தாமே தம்முடைய குழ்ச்சிகளாலும் தந்திரங்களாலும் என்னையும் தேர்ச்சியடைய வைத்திருந்தார்கள்....

“சரி சொல்லும் பிறகேன்ன நடந்தது?” வினவினேன்.

ராஜஞாடைய் பிரதான வல்லமை அவரது மருட்டும் சிரிப்பு! குற்றம் குமத்தப்படுவதற்கு முன்பாகவே ஒரு சினேக பூர்வ சிரிப்பை முன்வைத்து விடுவதால் அவருடைய பதிலால் எனக்கு உண்டாகக் கூடிய கோபம் எடுப்பாமல் போகும் என்பதை புரிந்து வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி தப்பி வந்தார்.

“இல்லை சேர்....”சிரிக்கிறார்.

“சரி சரி சொல்ல வந்ததை சொல்லும்...”நான்.

“அது சேர் பத்திரிகையைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது”....கூறிய பின் மீண்டும் சிரிப்பு.

“நான் பத்திரிகையைப் பற்றி ஒன்றும் கேட்கேல்லையே”

ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைகிறார்....மறுகணமே சமாளித்தபடி....

“இல்லை ‘சேர்’....நான் இப்ப வரவு செலவுத்திட்டப் பணிப்பாளருடைய அறையிலே இருந்ததான் வாரன்....”

“ஓகோ....சரி... நீ இப்ப என்ன செய்யிறீ எண்டால் இந்த பத்திரிகைக்கு என்ன நடந்ததென்டு அலுவலகம் பூரா விசாரிசுப் போட்டு வந்து எனக்கு தகவல் தரவேண்டும்....”

வரவு செலவுத் திட்டப் பணிப்பாளர் மற்றொரு திணைக்களத்தில் பதில் கணக்காளராக கடமை புரிந்து வந்தார்.

அத்திணைக்களம் சார்ந்த ‘கேள்வி அறிவித்தல்’ (Tender Notice) ஒன்று அவ்வார ‘உபசேவரில்’ பிரசுரமாகியிருந்ததால் அப்பத்திரிகை அவருக்கு மிக மிக அவசியமாக இருந்தது.

தினமும் மாலையில் அன்றாட ஆங்கில, தமிழ் நாளிதழ்களை அலுவலர்களிடமிருந்து சேகரித்து திணைக்கள் தலைவரின் விடுதிக்கு அனுப்பிவைப்பதும் மறுநாள் அப் பத்திரிகைகள் அலுவலகத்திற்கு

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

வந்ததும் அவற்றை சலுகை விலையில் பெற்றுக் கொள்ளும் அலுவலர்கட்டு விநியோகிப்பதும் சாந்தத்தினுடைய கடமைகளில் ஒன்று.

சாந்தம் முற்பணக் கணக்கு நடவடிக்கையின் கீழ் இயங்கும் மாகாணசபை அச்சகம் ஒன்றில் ‘புக் பைண்டராக’ அமைய அடிப்படையில் சில வருடங்கள் பணிபுரிந்து பின்னர் அந் நிறுவனம் நட்டமடைந்து நிர்வாகம் கைமாறியபோது எமதுஅலுவலகத்திற்கு அலுவலக பணியாளராக நியமனம் பெற்று வந்திருந்தாள்.

அரச நியமனங்களில் ஒரு சத வீதம் வலது குறைந்தவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளமை அவளது பதவி நியமனத்திற்கு உதவியாக இருந்தது. கீழ்ப்படிவும் ஒழுக்கமும் கடமையில் சிரத்தையும் அவளது தகுதிகளாக இருந்தது.

சாந்தத்தினுடைய தகுதியீனம் வாய் பேச முடியாமெடு ஒன்று தான். இந்தக் குறைபாடு இல்லாமல் மறுபுறம் இரண்டாம் மொழி மூன்றாம் மொழிகளில் தாழும் வாய் பேச இயலாதவர்களாக இருந்த பேண அலுவலகர்களுக்கு ஈடு கொடுப்பதற்காக அவள் மிகவும் பிரயத்தனம் எடுத்தாள்.

கண்ணி மயமாக்கப்பட்ட எமது அலுவலகத்தில் வேகத்திற்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது....மனச்சாட்சி புதையுண்டிருந்தது....

இந்தச் சமுதாயம் எப்போதுதான் பிறர் பற்றி சிந்தித்தது..... ஒருவன் தற்காலிகமாக கெட்டு நொந்து போனாலே அவனை காலால் தீண்டிப்பார்த்து தப்பிப் பிழைப்பானா? மாட்டானா? என்று எடை போட்டுப் பார்த்து விட ஆவலுறும் சமுதாயமல்லவா இது! இந் நிலையில் புலனிழந் தவர் பற்றியும் வலது குறைந்தோர் பற்றியும் கவலைப்பட யார் இருக்கிறார்கள்? எந்த ஒரு ஜீவராசியும் எமக்கு உணவாக பயன்படாவிட்டாலும் எமக்குப் போட்டியாக அல்லது எம்மை தமக்கு ஆகாரமாக்காமல் பார்த்து விட வேண்டியதுதான் இவ்வுலக ஜீவ வாழ்வின் நியதியாக இருக்கிறது.

தொலைந்து விட்ட பத்திரிகை பற்றி சாந்தத்தை அழைத்து விசாரிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் எனக்கு சைகை வழிப் பாதை

சுத்த குனியம். சாந்தம் உணர்சிகள் முகத்தில் பிரவாகிக்க கைகளை வேக வேகமாக அசைத்து பொருள் சேர்த்து தனது கருத்துக்களையும் தீர்மானங்களையும் வெளிப்படுத்துவாள்.

கைதடி ‘ந.பில்ட்’ பாடசாலையில் அவள் பயின்றிருந்தாள். வெகு அழர்வமாக அவள் கூறுவது எனக்கு விளங்கி நான் சிறு குழந்தை போல கைதடி சிரித்தால் அவளது முட்டை கணகள் மேலும் அகன்று வட்ட கரிய முகம் தாமரை போல பொலிவுற்று அழகு காட்டும்.

அவளிடம் விவேகம் இருந்தது.... உண்மையை துணிந்து கூறும் தெரியம் இருந்தது. வயது நாற்பதாகியும் விவாகமாகாதிருந்தாள். தன் ஒத்த வயதினை உடைய எமது அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் ஏனைய விவாகமாகாத பெண்கள் திருமணம் பற்றி பேசினால்.....

“இனி என்னத்துக்கு உனக்கு கலியானம். பேசாமல் இரு” என்று சைகையால் கூறி அவர்களை மட்டுமன்றி இந்த சமுதாயத்தையே சாடும் வல்லமை அவளிடம் இருந்தது.

சாந்தத்தை அழைத்து பத்திரிகை பற்றி விசாரித்தேன். நான் அப்படி விசாரித்தது அவளுக்கு திகைப்பை ஏற்படுத்தியது! அந்த பத்திரிகை பற்றி தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்பதை வாய் மொழிமூலம் அடித்துக் கூற இயலாத நிலையில் சைகை மூலம் எனக்கு புரியுமாறு புலப்படுத்தினாள். தனது மறுப்பினை நான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேனா இல்லையா என்பதை எனது முகக் குறிப்பின் மூலம் அறிய முயன்றாள். அவள் கூறுவதை நான் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதாகவும் அவள் மேல் எனக்கு சந்தேகம் இல்லை எனவும் முயன்று கூறி விளக்கி அனுப்பி வைத்தேன்.

எமது அலுவலகத்தில் ஆங்கில பத்திரிகைகள் அதிகம் கசங்குவது கிடையாது. எனினும் பொதி கட்டுதல் போன்ற பாவனைகளுக்கு இவை உபயோகமாக இருக்கும் என்பது கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாக இருந்தது.

ஓரிரு பதவிநிலை உத்தியோகத்தர்கள் ஆங்கில பத்திரிகைகளின் தலைப்புச் செய்திகளையாவது படிப்பதை நான் அறிவேன். உள்ளக

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

தொலைபேசி மூலம் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தேன்....
அவர்களுடைய ஏகோபித்த அபிப்பிராயம்.....

“அது உங்கடை ‘பியோன்’ மார் தான் கொண்டு போயிருப் பாங்கள்” என்றவாறு இருந்தது.

அலுவலக பணியாளர்களை கடமைகளின் பொருட்டு நிர்வாகம் கட்டுப்படுத்த நேரிடுவதால் பதவி நிலை உத்தியோகத்தார்களது தனிப்பட்ட வேலைகளுக்கு அவர்கள் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்காததால் உண்டான கோபம் அது!

சற்று நேரத்தில் எமது பெண் அலுவலர் ஒருவர் சில தகவல்களுடன் வந்தார்.....

“‘சேர்’....நேற்று நீங்கள் போட்டியள்....உங்களைப் பற்றி குறையாகச் சொல்லி வரவு செலவு திட்டப் பணிப்பாளர் சரியான பேச்சு....”

“ஏன்?.....” வினவினேன்.

“நீங்கள் வேலையில் ஒழுங்கோ அக்கறையோ இல்லையாம்.... ஒரு காரியத்தை சொன்னால் செய்யிறேல்லையாம்.... அற்றள பெயர்ந்திட்டுதோ தெரியாது என்டும் சொன்னவர்....”

வரவு செலவுத் திட்டப் பணிப்பாளருடைய கருத்துக்களோடு அவாவும் ஒத்துப் போகின்ற மாதிரிதான் அவாவினுடைய கதை சொல்லும் ஆவல் இருந்தது....

“சரி... சரி... அவர் ஏற்கனவே என்னோடை கதைச்சிட்டார்.... நீர் இனிமேல் விசயங்களை இன்னும் வேகமாக முந்திக் கொண்டு சொன்னால் தான் நல்லது.... அது போகட்டும் அந்த பத்திரிகையை ஆர் கொண்டு போயிருப்பினம் என்டு நீர் நினைக்கிறீர்களா?....?” விசாரித்தேன்.

அவா சிறிது நேரம் ஆழமாக யோசிப்பது போல பாவனை செய்தா....பின்னர் இப்படியான விடயங்களிலை கருத்துக் கூற விரும்பாதது

போல தயக்கம் காட்டினா.... பின்னர் அந்த நிலைப்பாட்டுக்கு முரண்பாடாகவும் ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்திருந்த விடையொன்றை கூறும் அவசரத்துடனும்....

“வேறை ஆர் ‘சேர்’..... சாந்தம் தானே பத்திரிகை சேகரிக்கிறவா... அவாதான் கொண்டு போயிருப்பா...” என்று ஐயத்துக்கு இடமின்றி கூறினார்.

எனக்கு சாந்தத்தின் அப்பாவித்தனமான முகம் மனதில் நிழலாடியது...

“இல்லை ‘மிஸ்’... இது வார இறுதி பத்திரிகை நேரே திணைக்கள் தலைவரின் விடுதிக்குத்தான் அனுப்பப்படுவது வழக்கம்... வரவு செலவுத் திட்டப் பணிப்பாளர் கேள்வி அறிவித்தல் ஒன்றை பார்ப்பதற்காகவே அதனை விசேடமாக கேட்டு எடுப்பித்தவர்...” நான் விளக்கவும் அவள் எழுந்து சென்றாள்.

தொலைந்த பத்திரிகை பற்றி விசாரிப்பதற்காக நான் முன்னர் அனுப்பிய பணியாளர் ராஜன் வந்தார்.

“‘சேர்’...எல்லாரையும் விசாரிச்சுப் போட்டன்... ஒருவரும் எடுக்கேல்லை என்று சொல்லுகின்றன்...”

தன்னையும் பிடி கொடாமல் வேறேவரையும் காட்டிக் கொடுக்காததுமான பதில்!

“அங்கை பின்னாலை நாலைஞ்சு பேர் எந்த நேரமும் கூட்டம் போட்டு குசு குசுத்துக் கொண்டிருக்கிறவை. சில வேளையிலை ஆங்கில பத்திரிகைகளிலை வாற படங்களை பார்க்கிறதுக்காக எடுத்திருப்பினம்... அவையளை விசாரிச்சீரா? ”வினவினேன்.

‘சேர்’...அவையளைப் பற்றி கதைக்காதையுங்கோ...அவையள் ஒரு குழுவாய் இயங்குகின்றன... நான் ஓராளை ஏதும் விசாரிக்கப் போனால் எல்லோரும் சேர்ந்து சண்டைக்கு வந்து விடுவின்றன...” பயத்துடன் கூறினார்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

‘‘மற்ற மற்றவைக்கு நீர் பயம் என்றுதாலை உண்மை ஒன்டை வெளிக்கொண்றாமல் இருக்க விடலாமே? ’’

‘‘ஏன் ‘சேர்’ அவையாலை பிரச்சனை ஒன்டும் இல்லைத்தானே...’’

‘‘ஓம்... ஓம்... பிரச்சனை இல்லாத மாதிரித்தான் இருக்கும்... அது கொஞ்ச நாளைக்குத்தான். பிறகு திட்டென்று நிர்வாகத்துக்கெதிரான குண்டோண்றை தூக்கிப் போடுவினை. இன்னுமொன்டு நீர் உணர வேணும். இன்டைக்கு எந்த அலுவலகத்தை எடுத்தாலும் பிரச்சனை இப்படியாக இயங்குகிற குழுக்களாலை தான். இவையளின்றை கூட்டை உடைக்க தவறுகின்ற ஒரு தலைமைப் பீடத்தை இவர்கள் மறைமுகமாக எதிர்த்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். தானும் வேலையும் எண்டு இருக்கிற ஒரு அலுவலர் எந்த விரோத செயலிலும் இறங்க மாட்டார். குழுக்களாக இயங்குகிறவை விளையாட்டாகவே நிர்வாக விரோத செயல்களை செய்து போட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம்.’’

ராஜன் ஆவலுடனும் அவதானத்துடனும் நான் கூறுவனவற்றை கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்த நான் திட்டென்று கதையை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

சாந்தம் ஒரு நாள் இவர் பற்றி என்னிடம் கூறிய விடயம் மனதில் உறுத்தியது....

‘‘மற்ற மற்றப் பணியாளர்கள் இலகுவாக மற்றவர்களோடு முரண்டு பட்டுவிட்டு உங்களுடைய தயவை எதிர் பார்த்து நிற்பார்கள். ஆனால் இவர் அப்படியல்ல... உங்களோடை பழகுகிற மாதிரியே மற்றவையோடையும் நல்ல சிரிச்சு சிரிச்சு பேசி தன்னுடைய நிலைப் பாட்டை தக்க வைத்துக் கொள்வார்.’’

அலுவலகம் எண்டால் எப்படி இருக்கும் என்பதை அதற்குள் நுழைந்து பார்த்தால் தான் தெரியும்... நாள் சம்பளத்துக்கு கட்டு வேலை செய்யும் கலியாள் ஒருவன் வெற்றிலை போட்டும் நிழலில் ஆறியுமே தனது நாளைப் போக்கிவிடுவது போல சில அலுவலர் மதிய போசன இடைவேளை தேநீர் இடைவேளை என்றே கடமை நேரத்தை வீண்டித்து

விடுவார்கள். இதற்கும் மேலாக காலை ஆகாரத்தை அலுவலகத்தில் வைத்துக் கொள்வார்கள். நீ... மின்சாரம்... தொலைபேசி கட்டணங்களை கடமை நேரத்தில் செலுத்த குறுகிய சலுகை ‘லீவு’ பெறுபவர்கள் என்று பட்டியல் நீணும்...

பணியாள் என்னைப் பார்த்தபடியே நிற்கவும் நான் தொடர்ந்தேன்...

‘சரி ராஜன்... இனி ஆரை விசாரிக்க வேணும்? ’

‘சாந்தத்தை ஒருக்கால் விசாரியுங்கோ ‘சேர்’ ’.

எல்லோருக்கும் அந்த வாய் பேச முடியாத பிள்ளை ஒரு போடுதடி மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டேன்.

‘சாந்தத்தை ஏற்கனவே விசாரிச்சுப் போட்டன்... அவா எடுக்கேல்லை.’’ ஏறத்தாள் அதடினேன்.

ஒரு வலது குறைந்த பிள்ளை மேல் இவர்களுக்கெல்லாம் பரிவே கிடையாதா? அவள் இவர்களைக் காட்டிலும் பொறுப்புடனும் பொறுமையுடனும் கடமைகளைச் செய்யவில்லையா?

திணைக்களத் தலைவரின் அலுவலக அறையை தூசு தட்டி கூட்டி... சுவாமி படத்திற்கு மலர்கள் சாத்தி சாம்பிராணி பற்ற வைத்து குளிர் சாதனத்தை இயக்கி வைத்து... குடிநீர் வைப்பதுடன் ஆரம்பமாகும் அவளது பணிகள் அலுவலகத்திற்கு கிடைக்கப் பெறும் அனைத்து கடிதங்களையும் பதிதல் அலுவலர் விடய எழுதுநர் மத்தியில் விநியோகித்தல் வெளிச்செல்லும் கடிதங்களை முத்திரை இயந்திரப் பதிவு செய்து ஏட்டில் பதிந்து தபால் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தல் என நீடிக்கும்...

மதியத்தை நெருங்கும் நேரம் ஒரு சாரதி வந்தார்... ‘ஏன் ‘சேர்’... நேற்று சாந்தம் ஆங்கில பத்திரிகை ஒண்டை கொண்டு போனதை கூட்டத்திற்காக வந்திருந்த பணிப்பாளர்களின் சாரதிகள் கண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிள்ளை ஆங்கிலம் வாசிக்குமோ என்னைக் கேட்டவங்கள்...’’

கிஂத்ரிகள் நாடும் அகலிகைகள்

இந்தச் செய்தி எனக்கு அதிர்ச்சியையும் அதே சமயம் மனக்கவலையையும் அளித்தது...

உடனேயே மற்றொரு அலுவலக பணியாளர் வசந்தனை அழைத்து அந்த பத்திரிகையை விலை கொடுத்து வாங்கி வருமாறு பணம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்துவிட்டு மதிய போசனத்திற்காக சென்று திரும்பினேன்.

முதலில் தகவல் தந்த பெண் அலுவலர் மீண்டும் எனது அறைக்கு வந்தார்...

“‘சேர்’ வார இறுதி பத்திரிகை எண்டதாலை ஒரு இடமும் எடுக்க முடியேல்லையாம்... நாங்கள் அனுப்பின பணியாளர் விலைக்கு பத்திரிகை கிடைக்காததாலும் பதவி நிலை உத்தியோகத்தாக்கள் அவர்களை சந்தேகிப்பதாலும் எப்படியும் தொலைந்த பத்திரிகையை கண்டு பிடிக்க வேணும் எண்டு முடிவெடுத்து சாந்தத்தின்றை வீட்டை போய் சாந்தமே சொல்லி விட்டதாக கூறி தாயிடமும் சேரோதரியிடமும் பத்திரிகையை கேட்டிருக்கிறார். அவர்கள் அப்படி ஒரு பத்திரிகை இல்லையென்டும் போன மாத நாளாந்தப் பத்திரிகை ஒண்டு தான் கிடக்குதெண்டும் கூறி இதை கொடுத்து விட்டிருக்கினம். இதிலை பாருங்கோ ‘சேர்’ எங்கடை அலுவலக திகதி முத்திரை அடிப்படிருக்கு... இதே மாதிரி வார இறுதி பத்திரிகையும் போயிருக்கலாம் தானே? ”

சாந்தம் மதிய போசன இடத்தேவளையை முன்னிட்டு வீடு சென்று திரும்பிய கையுடன் நேரே எனது அறைக்கு வந்தாள்...

நன்றாக அழுது களைத்த முகம்... நிச்சயமாக மதிய உணவை எடுத்திருக்க மாட்டாள். நிலைமையை ஓரளவு ஊகித்தேன். அவளது சைகை வழிப்பாடை மூலம் மேலும் அவற்றை உறுதி செய்து கொண்டேன்.

அவளது தாயாரும் தங்கையும் “உனக்கு தொழில் எதற்கு? நாங்கள் சாப்பாடு போடுகின்றோம். ஆடை உட்பட அனைத்து தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கின்றோம். வாய் பேச இயலாத நீ எதற்காக கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்க வேண்டும். உலகம் இப்போ முன்னர் போல இல்லை. இது அவசர உலகம் அலுவலகங்கள் அனைத்தும் கணினி மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேலையில் நேர சிக்கனம் முதன்மை

வகிக்கின்றது. ஓடுபவர்களுடன் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓட வேண்டும். உனக்காக எவரும் காத்திருக்க போவதில்லை. காத்திருக்கவும் முடியாது. வேலையை விட்டு விடு” என்று கூறி நிர்ப்பந்தித்திருப்பார்கள்.

சாந்தம் அன்றைய தினம் அடிக்கடி எனது அறைக்கு வந்து தனது பக்க நியாயத்தை என்னிடம் கூறி எனது நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமாவதற்கு அதீத பிரயத்தனங்கள் செய்தாள். பாழை எனக்கு புரியாவிட்டாலும் அவளது வெள்ளை உள்ளம் பளிச்சென விளங்கக் கூடியதாக இருந்தது. எனது நெஞ்சு வலித்தது. எனது பிள்ளை ஒருத்திக்காக துயருற்று கலங்குவது போல கவலையடைந்தேன்.

ஒரு சத வீத தெரிவில் நியமனம் பெற்று அலுவலகங்களில் பணி புரியும் வலது குறைந்தோர் அனைவருக்காகவும் எனது மனம் கரைந்துருகியது...

அலுவலகம் முடிவடையும் நேரத்திற்கு சற்று முன்பாக சாந்தம் தனது கையில் அந்த வார இறுதி பத்திரிகையுடன் ஓடி வந்தாள். வரவு செலவு திட்ட பணிப்பாளரின் கோவைகளுக்கிடையில் மேசையில் அது கிடைத்ததாக கூறினாள். ஒரு சிறு குழந்தையாக மாறி துள்ளிக் குதித்தாள்...

தன் மேல் சுமத்தப்பட்ட பழி அக்கணமே அகன்று விட்டமைக்காக அவள் புளகாங்கிதமடைந்தாள். அவளது உள்ளக் குழுறல்கள் அவள் முகத்தில் ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்களை உணர்த்தியது... பதவிநிலை உத்தியோகத்தர்களிடமும் அலுவலர்களிடமும் சக பணியாளர்களிடமும் வாகன சாரதிகளிடமும் வியந்து வியந்து பேசினாள். தன் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றம் தவறு என்பதை தானே நிருபித்து விட்டதால் அவர்கள் அனைவருடையதும் நட்பை தான் அக் கணமே சம்பாதித்து விட்டதாக இறுமாப்படைந்தாள்.

ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தும் அழுது தேம்பியும் அவள் பேச முயற்சித்தாள். இது வரை காலமும் பேச இயலாதிருந்தமையை ஈடு செய்ய விழைந்தவள் போல ஆனந்தித்து குழுறினாள்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகல்லைக்கள்

அவளது உணர்ச்சி பிரவாகத்தில் அனைவருமே ஒரு கணம் பிறவி ஊழைகளாக வாய்டைத்து நின்றார்கள்...

பத்திரிகை கிடைத்து விட்டமையால் எனக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி.

மாலையில் அலுவலகம் முடிவடைந்து நான் வீடு திரும்ப முன்னர் வரவு செலவு திட்ட பணிப்பாளரை அவரது அறையில் சென்று சந்தித்து கதைத்தேன்.

தோலைந்த பத்திரிகை சம்பந்தமாகவும் எமது உரையாடல் தொடர்ந்தது.

திணைக்கள் கேள்வி அறிவித்தலை கட்டாயமாக பார்வையிட வேண்டியிருந்ததால் வரவு செலவு திட்டப் பணிப்பாளர் அவ்வாரு இறுதி பத்திரிகையை மீண்டும் தானே நேரில் விலை கொடுத்து வாங்கியிருந்த உண்மை மட்டும் அவருக்கும் எனக்கும் மாத்திரம் தெரிந்த விடயமாக நெஞ்சில் நிறைவு பெற்றது. !

நான் - ஜூலை 2004

சனாமி மாமி

பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களைக்காவு கொண்ட சனாமி அனர்த்தம் சம்பவித்து ஆறு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன... உறவுகளின் இழப்புக்களை தாங்க முடியாத இழகிய நெஞ்சம் படைத்த சிலர் தற்கொலை செய்துவிட எஞ்சிய பலர் தமது வாழ்வை மீள அமைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

வள்ளிப்பிள்ளை மாமி பருத்தித்துறையை கிராமமாகக் கொண்டவள். இந்திய இராணுவம் நாட்டைவிட்டு தமது தாயகம் திரும்பியதும் ஸ்ரீ லங்கா படைகளுக்கும் விடுதலைப் போர் வீரர்களுக்கும் இடையில் யுத்தம் வெடித்தது.

அச் சமயம் தனது உடன் பிறந்த தம்பியை மட்டும் துணையாகக் கொண்ட ஜெயதேவி என்ற இளம் யுவதி தனது பிறந்த மண்ணான திருக்கோணமலையை விட்டு பருத்தித்துறை வந்து சேர்ந்தாள்.

யுத்தம் என்கின்ற பன்முக போராட்ட வலையில் ஜெயதேவியின் அருமைத்தம்பி ஒரு நாள் காணாமல் போனவன் போனவன்தான்! ஜெயதேவி அழுதாள்...புரண்டாள்...பல முகாம்களுக்கும் ஓடினாள், பலன் எதுவும் ஏற்படபவில்லை.

அவளது கவலையை பொறுக்க முடியாத வள்ளிப்பிள்ளை மாமி தனது ஒரே மகனை ஜெயதேவிக்கு மணம் முடித்து வைத்ததுடன் அவர்களது ஜீவனோபாயத்திற்காக திருக்கோணமலையில் ஒரு சைவ உணவகத்தையும் ஸ்தாபித்து கொடுத்தாள்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அந் நாட்களில் போல் என்றால் பருத்தித்துறையில் இருந்து அதிகாலை‘பஸ்’ திருகோணமலைக்கு மதிய சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடும்.

இப்போ A9 பாதையில் உள்ள தடங்கல்கள் கொஞ்ச நஞ்சமன்று!

தனது மருமகளையும் நான்கு குஞ்சு குருமான்களான பேரப் பிள்ளைகளையும் பார்ப்பதற்காக வள்ளிப் பிள்ளை மாமி கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாது ‘பஸ்’கள் மாறி ‘வான்’கள் மாறி திருகோணமலை ‘பஸ்’ நிலையம் வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்.

அவளை அறியாமலே அவளது கண்கள் சுனாமி நிவாரண பொதுக்கட்டமைப்பை திசை திருப்பும் வகையில் அமைக்கப்பட்ட புத்தர் சிலை எங்கே அமைந்துள்ளது என தேடியது.

ஓ... எத்தனை அழகான புத்தர் சிலை!

அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரண மளிப்பதிலும் இவ்வளவு பாகுபாடுகளும் சூட்சிகளும் கையாளப்பட வேண்டுமா ?

புத்தர் சிலையை மனதால் பூசித்தபடியே ‘டோக்யாட்’ வீதியில் இறங்கி நடக்கலானாள் அவள்...

சுனாமி பேரலையால் அவளது ஒரே மகன் மடிந்து விட்டதும் முப்பதே வயதான மருமகளின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகி நிற்பதும் அவளது இதயத்தை பிழிந்து கொண்டிருந்தது.

பிரயாண அலுப்பும் பசியும் அவளது நடையை தளரச் செய்து கொண்டிருந்த சமயம் நிலாவெளியில் ஆழிப்பேரலையால் தமது வீட்டை இழந்து ஜெயதேவியின் வீட்டுக்காணியில் கூடாரமிட்டு குடிவந்திருக்கும் குடும்பத்தின் தலைவன் தியாகராஜன் துவிச்சக்கர் வண்டியில் எதிர் வந்தான்.

“ஏன்மா... எவ்வளவு தூரம் எண்டு நடக்கப் போறியள் ‘ஒட்டோ’ ஒண்டை பிடிச்சு வரக்கூடாதா?” என்று அன்புடன் அதட்டினான்.

“அது சாரியடா மோனென்... நீ இரண்டு குமரரை வச்சிருக்கிறனி...சிக்கனத்தைப் பற்றி நீ-தெரிஞ்சு வச்சிருக்க வேணும்... என்றை ஊருக்கொருக்கால் வந்து பார், வீட்டுமராட்சியிலை ஒவ்வொரு வீட்டுத் தலைவியும் எப்படி பொறுப்பாக கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிச்சு ஒரு குடும்பத்தையே சுமக்கிறாளவை எண்டு... நாத்து போறேது... பனங்குட்டானில் இருந்து நார் கடகம் வரை இழைக்கிறது... ஆடு மாடு வளர்க்கிறது ... ! நான் ஏன் இஞ்சை நிற்காமல் ஊருக்கு ஒடி போறன். இப்படியான வழிகளிலை பணத்தை சேமிச்சுதான் என்ற மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றுகிறேன்.”

தியாகு தலையை குனிந்து கொண்டான். நிவாரணம் நிவாரணம் என்று ஸொநிகளுக்கு பிண்ணாலும் கிராமசேவகர்... பிரதேச செயலாளர் என்று அலுவலகங்களை தேடியும் ஒடி ஒடி களைத்து விட்ட தனது நிலையை மாமியின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டு பார்த்தான்.

விறகு சுமக்கும் அவனது துவிச்சக்கரவண்டியின் அகன்ற ‘காரியலில்’ மாமியை ஏற்றி டோக்யாட் வீதியின் மறுமுனையில் அமைந்துள்ள அவர்களது வீட்டை நோக்கி அவன் விரைந்தான்.

வீட்டு வாயிற்கதவினை அவள் அடைந்ததும் ஜெயதேவி முதல் பேரப்பிள்ளைகள் நால்வருமே மாமியை சூழ்ந்து வந்து அணைத்து கொண்டார்கள். ஜெயதேவி மனமார அழுதாள். மாமியின் கண்ணீர் ஆறாகபெருகுவதை கட்டுப்படுத்தமுடியாதவளாக பேரப்பிள்ளைகளை அணைத்து அன்பு முத்தம் சொரிந்தாள். பின்னர் அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான புளுக்கொடியல் மா, பனங்கட்டி, முருகண்டி கோவிலில் வாங்கிய கச்சான், கடலை, முந்திரிகை பழம் ஆகியவற்றை கொடுத்தாள். அவர்களது உள்ளம் குளிர்ந்தது!

தியாகுவின் மனைவி நர்மதா கண்கள் கலங்கியபடி தூர நின்றாள். அவளுக்கும் இப்படி ஒரு மாமி இருந்திருந்தால்! என்று எண்ணினாள் போலும்!

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“ ஏன் நாமதா.... நிவாரண முத்திரைக்கு சாமான்கள் ஒழுங்காகக்கிடைக்குதா?” என மாமி வினவினாள்.

“கிடைக்குது மாமி...வங்கியாலையும் இரண்டு பிரிவாக ஜயாயிரம் ஜயாயிரம் தந்தவை... நிலாவெளி வீடு முற்றாய் சேதமடைந்த தோட நூறு ‘மீற்றங்குக்கு’ உள்ளதும் இருக்கிறதால் திரும்பி போக முடியேல்லை...”

“விசர் பெட்டை... உன்னை ஆர் இப்ப திரும்ப போகச் சொன்னது... அது சரி... முத்தவளை ஆரோ கேட்டு வந்ததென்டு ஜெயதேவி சொன்னாள். அந்த விசயம் என்ன மாதிரி?”

நாமதா கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டாள். முகம் சற்று மலர்ந்தது.

“ஓம் மாமி... எங்கட சொந்தக்காரப் பெழியன்தான். இஞ்செ வந்தும் போறவன். கண்ணதாசன் பேர். மாமியும் கதைத்திருக்கிறியள்...”

“அவன் குடும்பஸ்தன் எல்லோ ... இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கெல்லோ. சுனாமியிலை பெண்சாதி செத்ததெண்டு அழுதுகொண்டு திரிஞ்சான் ... இப்ப என்னவாம் ?”

“எங்கடை கஷ்டநிலையைப் பார்த்து எங்களுக்கு உதவிசெய்ய எண்டு ...” நாமதா இழுக்கும்போதே.....

“என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்... ஆருக்கோ பிறந்த அவரின்றை பிள்ளையை பார்க்க அவருக்கு ஒரு முழுக்குமரி தேவைப்படு கின்றதோ...? நீ போ பிள்ளை அதெல்லாம் சரிவராது.”

மாமி உறுதியாக கூறிவிட்டாள்.

நாமதாவிற்கு தெரியும். மாமிக்கு கோபம் வந்தால் அதன் பின்பு அவாவுடன் கதைக்கமுடியாதென்பது. அத்துடன் நாமதாவின் முத்தவள் வசந்தியில் அவளுக்கு மிகுந்த பாசம் இருந்தது.

திருமண.வி.என். சந்திரகாந்தி

மாமி ஜெயதேவியை தேடி வீட்டிற்குள் போன போதும் ...

“படிக்கிறபிள்ளைக்கு ஒரு சுமையை சுமத்துகினை” என்று புறு புறுத்தபடியே சென்றாள்.

“என்ன மாமி ... ஏன் அந்த சனத்தினரை குடும்பப்பிரச்சனையிலை தலையிடுகிறியள்...? ” ஜெயதேவி தனது கவலை தான் பெரிது என்று நினைனப்பவள். மாமி அவளது அந்த நிலைப்பாட்டையும் குலைக்க விரும்பாதவள் !

அதை விடு பிள்ளை... இந்தா இதிலை ஜயாயிரம் இருக்குகிடாய் ஒன்டை வித்தனான். சனியன் புண்ணாக்கை முருங்கையிலையிலை மடிச்சுக் குடுக்கக்குடுக்க குதப்பி குதப்பி விழுங்குதேயோழிய எடை எடுக்குதில்லை. அந்த பருவத்தைத் தாண்டி விட்டுது போலை... இனி வச்சிருந்தால் நட்டம். அது தான் வித்தனான்...

உண்மையில் மாமி ஆட்டை வித்ததற்கான காரணம் பேரப்பிள்ளைகளின் சாப்பாட்டுச் செலவு படிப்புச் செலவுக்கு காசு தேவை என்பதால் தான்.ஆனால் ஜெயதேவி கவலைப்படக் கூடாது என்பதால் அவள் பழியை ஆட்டில் போட்டாள்.

மாமி காலையில் ஒரு சுடு தண்ணியுடன் பயணம் புறப்பட்டவள். அப்படியிருந்தும் குளித்து ஆடை மாற்றி வந்து பட அறையில் வழிபாட்டையும் முடித்த பின்னர் ஜெயதேவி கையால் உணவு பரிமாற இரசித்து உண்டாள்.

ஜெயதேவி தணக்கு மருமகள் அல்ல மகள் என்று என்னும் மாமியின் மனநிலையை என்னவென்பது!

“ஏன் பிள்ளை... கடைக் குத்தகை ஒழுங்காய் கிடைக்குதே...?”

“ஓம் மாமி ஜெயராசா நல்ல பெடியன். ஒழுங்காய் மாதம் தவறாமல் காசை தானே நேரிலை கொண்டந்து தந்திடுவான் ‘அவசரத்துக்கு மேலதிகமாய் தேவைப்படேக்கையும் கேள் என்னு வற்புறுத்தி சொல்லி

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள் வைச்சிருக்கிறான். அவனுக்கு பெண்சாதி சுனாமியிலை அள்ளுண்டுபோக இரண்டு குழந்தைகள் எஞ்சியிருக்கு பொறுப்போடை பிள்ளைகளை பார்கிற தன்மை இருக்கு.”

“அது சரி பிள்ளை... திருகோணமலை நிலைமை பதட்டமாய் இருக்கு ... பிள்ளைகளும் வளர வளர யோசினென்யாய் கிடக்கு.”

“சுனாமி நிவாரண பொது கட்டமைப்பு இருபகுதியாராலையும் கைச்சாத்திடப்பட்டால் நிலைமை சீதிருந்தும் மாமி ... நிலாவுக்கு ஒழிச்சு பரதேசம் போக முடியுமே...?”

மாமிக்கு அரசியலிலை ஈடுபாடோ நம்பிக்கையோ கிடையாது... எனவே அவளது கதை திசைமாறிச் சென்றது.

“என்ன பிள்ளை... வசந்தியை கண்ணதாசன் கேட்டு நிற்கிறானாம். அவன் பிள்ளை- குட்டிக்காரினுக்கு இந்த குமரைக் குடுக்கிறதே...?”

மாமி அப்படிக் கேட்கும் போதே கண்ணதாசனின் துவிச்சக்கர வண்டி பெரிய தொரு பொதியுடன் நர்மதாவின் கூடாரத்தின் முன் வந்து நின்றது. கட்டுக்களை அவன் அவிழ்க்கவும் வசந்தி வந்து பொதியை கையில் ஏந்திச் சென்றாள். கண்ணதாசன் தாமதிக்கவில்லை. உடனேயே புறப்பட்டுச் சென்று விட்டான்.

ஜெயதேவி மாமியைப் பார்த்து கூறினாள் ...

“மாமி... நர்மதா குடும்பம் வீடுவாசல் சொத்தெல்லாத்தையும் இழந்துவந்து நிற்குது. தியாகண்ணை நிலாவெளியில் செய்து வந்த கத்தரிதோட்டத்துக்கை கடல்தண்ணி புகுந்ததாலை பயிர் எல்லாம் எரிஞ்சதோடை மீள் பயிர்செய்கை மேற்கொள்ள முடியாதபடி இருக்குது. அவையளென்ன சாகிறதே மாமி... ? இனி கண்ணதாசன் மாதிரி மனைவியை இழந்தவை மறுபடியும் கலியானம் முடிக்கக்கூடாது என்று இருக்கே...?”

மாமிக்கு அவளது பேச்சு நியாயமாகபடவில்லை.

“நர்மதாவின் கஷ்டம் தற்காலிகமானது. அதை தியாகன் கஷ்டப்பட்டு தீர்க்கவேணும். வசந்தி படிக்க வேணும். கண்ணதாசன் சுனாமியால் புருசனை இழந்த அனாதரவான பெண்களுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும்...” மாமி அடித்துக் கூறினாள்.

பொழுது சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. தியாகன் மாமியை விசாரித்தபடி வந்தான்.

மாமி தனது வாதத்தை அவனிடம் முன்வைத்தா ...

“மாமி ... நீங்கள் மத்தியட்சமாக நினைக்கிறதை எல்லோரும் தங்கடை தங்கடை வாழ்க்கையிலை பரீட்சித்து பார்க்க முன்வரவேண்டும் என்று பிடிவிவாதம் பிடிக்காலாது... உண்மையை சொன்னால் மாமி... மட்டக்களப்பில சுனாமி காரணமாக மனைவிமாரை இழந்த நூற்றிருபது பேர் மறுமணம் செய்திருக்கினம் ... அத்தனை பேருமே கலியாணம் முடியாத இளம்பெண்களைதான் மனம்முடிச்சிருக்கினம் ...!”

மாமிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது...

“அப்ப வாழ்விழந்து பிள்ளைகுட்டிகளோடு இருக்கிற விதவைப் பெண்களுடைய நிலை ...?”

“என்ன மாமி நீங்கள் கேட்கிறகேள்வி ! ” நீங்களோ வேறேந்த நிறுவனமோ கேட்டால் கூட கலியாணம் முடிக்காத இழந்தாரிகள் முன்வந்து விதவை பெண்களுக்கு மறுவாழ்வு குடிப்பினையோ?”

மாமிக்கு ஏரிச்சல் வந்தது ...

தியாகுக்கும் மாமிக்கும் இடையிலான வாய்த்தர்க்கம் முற்ற முற்ற நர்மதா தயங்கி தயங்கி வந்து தன்னுடைய பக்க நியாயத்தை சொன்னாள்...

“மாமி ஒருக்கதைக்கு கேட்கிறன். சுனாமியாலை தனது மனைவியை இழந்த ஒருவருக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருக்கிறதாய்

கிந்தர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

வைப்பம்... அடுத்த பக்கம் சுனாமியால் கணவனை பறிகொடுத்த ஒரு பெண்ணுக்கும் ஏறத்தாள் அதே அளவு குழந்தைகள் இருக்கென்று வைப்பம்... இவையள் இரண்டு பேரும் கலியாணம் முடிக்கிறதால் அளவுக்கதிகமான பாரததை ஏற்றிக்கொண்ட ஓடம் போல இரண்டுபேரின்றை குடும்ப ஓடமும் தளம்பி முழுகிபோகிற நிலை வராதா?

மாமி இளமையிலேயே கணவனை இழந்து குடும்ப பாரததை தனியாக சுமந்தவள்... தனது பிழவாதமான கடந்தகால வாழ்க்கையை என்னி மனதிற்குள் சிரித்துகொண்டதை தவிர அவள் எதுவும் பேசவில்லை!

நன்றாக இருட்டிவிட்டது...

உடலலுப்பு காரணமாக வீட்டு முன் திண்ணையில் சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டாள்...

பிள்ளைகள் விளையாடி முடிந்து கைகால் அலம்பி தமது படிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம் யாரோ முற்றத்தில் உரையாடுவது கேட்டு விழித்துக்கொண்டாள்...

மாமி எழும்பியதை அவதானித்த ஜெயதேவி ...

“மாமி, ஜெயராசா குத்தகைக்காக தர வந்திருக்கிறார்... எழும்புங்கோ” என்று கூறிவிட்டு பிள்ளைகளை கவனிக்கும் பாவனையில் சென்று விட்டாள்.

ஜெயராசா முதலில் மாமியின் உடல்நலம் பற்றி விசாரித்தான். பின்னர் அவளது ஊர் நிலை குறித்து கேட்டு தெரிந்துகொண்டான். பின்னர் கூறினான்...

“மாமி... நிவாரணம் நிவாரணம் என்டு வெறும் பேச்சுத்தான் சுனாமி நிவாரண பொதுக்கட்டமைப்பு சரிவந்த பாடில்லை... வெளிநாடுகளும் என்ன சொல்லுது... ‘பொதுக்கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துங்கோ... நிவாரணம் தாறும்...!’ மக்களும் பொதுக்கட்டமைப்பை

ஏற்படுத்தச்சொல்லி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யிற அதேசமய்ம் வேறு சிலர் பொதுக்கட்டமைப்பை வேண்டாம் என்னு பெரிய போராட்டத்தை செய்கினை. மக்களுக்கு நிவாரணம் வழங்கிறதாய் எந்த ஏற்பாடும் இல்லை... அவை அவையள் தங்கடை சுயநலத்திலைதான் கண்ணாய் இருக்கினை.”

மாமிக்கு ஏனோ மனம் கொநித்தது ...

“நிவாரணத்தாலை பலபேர் நல்லாய் உழைச்சிட்டாங்கள்... அதையும் சொல்லன்...”

மாமி ஏன் அப்படி கூறினாள் என்பது ஜெயராசாவிற்கு புரியவில்லை...!

ஜெயராசா மாமி கூறப்போவதை அவதானிப்பது போல அமைதியாக காத்திருந்தான்.

மாமி சிறிது நேரம் மௌனம் காத்தாள்... அந்த இடவேளையில் ஜெயதேவி அவளது குழந்தைகள் தியாகராஜா நாமதா அவர்களது பெண்பிள்ளைகள் இருவர் என எல்லோருமே மாமியின் கதை கேட்க அவளை சூழ்ந்து நின்றார்கள். அவர்கள் மத்தியில் கண்ணதாசனும் வந்து இணைந்துகொண்டமையை மாமி அவதானிக்க தவறவில்லை...

“சனாமி வந்ததாலை ஏற்பட்ட உடனடி நன்மை இனவாதத்தை எல்லோரும் மறந்து ஒற்றுமைப்பட்டது. சனாமி போய் எண்டைக்கு நிவாரணம் வந்ததோ அண்டைக்கு அந்த ஒற்றுமை காற்றோடு காற்றாக மறைந்து போய்விட்டது. பழையபடி போட்டியும் போறாமையும் சண்டையும் வளர்ந்திட்டுது... !” மாமி விளக்கினாள்.

மாமி கூறியதை கேட்டபடி அமைதியாகிவிட்டவர்களில் கண்ணதாசன் மட்டும் விழிப்புற்று ஒரு கேள்வி கேட்டான்...

“நிவாரணம் என்றால் என்ன மாமி ?”

திந்திர்கள் நாடும் அகலீகைகள்
மாமி சிரித்தபடி பதில் கூறினாள்

‘‘நிவாரணம் எண்டால் என்னவென்பதை நீங்கள் அவதானித்து
தான் புரிஞ்சு கொள்ள வேணும்...’’

மாமி என்ன சொல்கிறாள் என்பது எவருக்கும் புரியவில்லை...
மாமியும் ஜெயதேவியும் ஏதோ தமக்குள் பேசி முடிவெடுத்தபின்
அறிவித்தார்கள்.

‘‘இப்ப...இஞ்சை நிக்கிற எல்லோருக்கும் எங்கடை வீட்டிலை
தான் இரவு சாப்பாடு...!’’

எல்லோரும் குதாகலித்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். குழந்தைகள்
கும்மாளமிட்டனர்... புளிச்சாதம் சமையல் செய்வதில் அனைவரும் பங்கு
கொண்டார்கள். தேக்கமர இலையில் சாதம் கடச்சுட பாரிமாறப்பட்டபோது
அனைவரின் உள்ளங்களும் குளிர்ந்தன.

இரண்டு முன்று தினங்களில் ஆச்சி ஊர் புறப்பட்ட போது
ஜெயதேவியின் நான்கு குழந்தைகளும் அவளுடன் பயணம்
புறப்பட்டனர்...!

‘‘நிவாரணம் எண்டால் என்ன எண்டுறைதை நீங்கள் அவதானிச்
சுத்தான் புரிஞ்சு கொள்ள வேண்டும் ’’ என்ற ஆச்சியின் வாரத்தை
ஜெயராசாவின் காதுகளில் திரும்ப திரும்ப ஒலித்தன.

கலைஞரைச் சிசம்பர் -2008

அரவாணிகள்

கோடைகாலத்து வெய்யில் மறுபடியும் தகிக்கத் தொடங்கி யிருந்தது..... வீட்டிற்குள் இருக்க முடியாத புழுக்கம்.... முற்றத்து மரங்களின் ஊடான் அரிக்கன் வெய்யில் சள்ளெனக் குத்தியது....

மனோரஞ்சிதம் காணியின் ஒழுங்கை அருகாக இருந்த வேப்பமர் நிழலை நாடிச் சென்றாள். மர அடியோடு ஒலையால் வேயப்பட்ட கொட்டிலின் மூலஸ் தானத் தில் குலம் ஒன்று பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சூலத்தை கண்விழிக்காமல் பார்த்தபடி வெயிலின் தகிப்பையும் உணராதவாறு எவ்வளவு நேரம்கூட அவளால் அங்கு அமர்ந்திருக்க முடியும்.

அந்த ஞான வைரவரிடம் தனது கவலைகளையெல்லாம் கூறி கண்ணீர் விட்டு கதறியமுவதால் தனது பிரச்சனைகள் தீந்துவிடுவதனை அவள் மானசீகமாக உணர்ந்து கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம்.

ஆனால் இன்று அவளது மனம் என்றுமில்லாதவாறு கலங்கித் தவிக்கிறது.... நாற்பத்தியிரண்டு வருடங்கள் வெறுமனே வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கைகளுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும், உருண்டோடி விட்டன... அந்தக்காலவெள்ளத்தில் அவளது அழகு, இளமை ஏன் கற்பனைகள், நம்பிக்கைகள் எல்லாமே கூட அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டதனை அவள் ஊள்ஞார உணர்ந்தாள்.

தாய் தந்தையின் அரவணைப்பில் செல்லம்கொஞ்சி விளையாடி மகிழ்ந்திருந்த நாட்கள் எங்கோ தூரதேசத்து நினைவுகளாக அவள் மனதில் அலையழிக்கின்றன.... எதிர்கால அவலத்தின் சோககீதம், 'பண்பலையில்' போல் மிக தெளிவாக காதில் விழுகிறது.... அவளது

நெற்றிருக்கல் நாடும் அகவைக்கள் சகோதரி பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிவிட்டதை பிரதான வாயிற்கதவின் ‘கிரீச்’ சத்தம் அவளுக்கு உணர்த்துகிறது.

‘அக்கா பாடசாலையால் வந்துவிட்டாள். அவள் ஒழுங்காக பாடம் நடத்த முடியாமல் இருப்பதால் மாணவர்களுடன் ஏற்படும் பிரச்சினை களுக்கு தினம் தினம் நானே பழிகாரியாகி தண்டம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அவள் தொழில் பார்ப்பதால் வீட்டில் உண்டாகும் பிரச்சினைகளை என்ன வைத்தே சமாளிக்கப் பழகிவிட்டாள். எட்டாம் ஆறாம் நான்காம் ஆண்டுகளில் கல்விபயிலும் அவளது குழந்தைகளுக்கு நான் தாயா அவள் தாயா என்பதை பிற்ரால் ஊகித்து அறியமுடியாத அளவுக்கு எனது சேவை மேம்பட்டிருக்கிறது... அத்தானுக்கென்று பிறம்பாக கூற என்ன இருக்கிறது..... அவரைப்பொறுத்தவரை நான் வாழாவெட்டி, அக்கா உள்ளபோது ஒரு விதமாகவும் அக்கா இல்லாத சமயம் மற்றொரு மாதிரியும் நடந்துகொள்ளும் அவரது சுபாவம் எனக்கு குமட்டலை உண்டுபண்ணும், அச்சமயங்களிலெல்லாம் வேப்பமர் நிழலில் தஞ்சம் புகுவதை தவிர எனக்கு யார் துணை? இப்படியெல்லாம் சிந்தித்தபடியும், தலையை தாழ்த்தியபடியும் மனோரங்சிதம் வீடு நோக்கி நடந்தாள்..... தலையை தாழ்த்தியபடியும் மனோரங்சிதம் வீடு நோக்கி நடந்தாள்.....

அக்கா வேணி கொடியில் உலர்ந்துவிட்ட துணிகளை அகற்றியபடி.... ‘என் ரஞ்சி காய்ந்த துணிகளை கொடியில் விட்டால் காத்துக்கு தூக்கி ஏறியும் என்டு தெரியும்தானே....?’ என நச்சரித்தாள். அவளது வார்த்தையில் கடுமையும் கண்டனமும் இருந்தது.

அவளது மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் மதியபோசனம் அளித்து தனியார் வகுப்புகளுக்கு அனுப்பி வைக்கும் வரை பாடசாலை வேலைகள் என்ற சாட்டில் காலதாமதமாகி வரும் வேணி தங்கையின் பொறுப்பை அக்கறையுடன் சுட்டிக்காட்டினாள். சகோதரியின் அந்தநிலைப்பாடு மனோரங்சிதத்திற்கு நீண்டகாலமாக தெரிந்தே இருந்தது. ஆனால் அன்றைக்கென அவளுக்கு கோபம் உண்டானது மட்டுமன்றி எதிர்த்துக் கைதக்கவேண்டும் போலவும் இருந்தது.

“இந்த வீட்டிலை எல்லாமே சரியாய் இருந்து நான் செய்யிற தொண்டுகள்ளைதான் உனக்குப் பிழை இருக்கிற மாதிரி கண்ணில் படுதோ.... முதல்லை உன்றை புருஷன்காரனைத் திருத்திவை. இல்லாட்டி ஒரு நாளைக்கு இல்லை ஒரு நாள் என்னட்டை தும்புக்கட்டை

சாத்துகைதான் வாங்குவார்....”

வேணிக்கு அதிர்ச்சியாகிப்போய்விட்டது... என்ன அவள் சொல்லுகிறாள்... என்றை மனுஷன் என்னட்டை அடைய வேண்டிய தேவைகளுக்கு தங்கச்சியையும் நிர்ப்பந்திக்கின்றாரோ. அந்த விஷயத்திலை இந்தானுக்கு விவஸ்தையே கிடையாதுதான்...! எனக்கெல்லோ தெரியும்...! எண்டாலும் இவருக்கென்ன தங்கச்சியோடை சேட்டை? நான் வேண்டாமென்டு போச்சா.....? எனக்கு கோபம் வந்துதெண்டால்....”

என்றெல்லாம் நினைத்து மனதிற்குள் ஒரு திட்டத்தைப் போட்டுக் கறுவிக்கொண்டாள்.

பின்னர் தங்கையையும் அனுசரித்து அழைத்து மதியபோசனத்தை எடுத்துவிட்டு ஓய்வாக ‘செற்றியில்’ சாய்ந்தபடி தங்கையை அருகில் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

‘ரஞ்சி.... உனக்கு ஒரு பேச்சுக்கால் சரிவாற அளவிலை வந்திட்டுது.... நான் உன்றை காரியத்தை மறந்து இருப்பனா.... உனக்கு அப்பாவுக்கு அப்பா.... அம்மாவுக்கு அம்மா..... எல்லாமே நான்தானே....”

வேணி சொல்கின்ற கதைகளில் எத்தனை வீதம் உண்மை எத்தனை வீதம் பெரிய எண்டதெல்லாம் ரஞ்சிக்கு தண்ணிப்பட்ட பாடம். தான் சார்ந்த ஒரு தவறால் தங்கையின் மனதில் ஏற்படும் உணர்வுகளை தனக்கு பாதகம் ஏற்படாதபடி திசைதிருப்ப வேணுமெண்டால் எதைச்சொல்லி காரியத்தில் சித்திபெற வேணுமோ அதைத்தான் இப்போதும் வேணி கூறினாள். ஆனால் ரஞ்சிக்கு இருந்த வெப்பிசாரம் கொஞ்சமும் குறையாத நிலையில் அவள் கூறினாள்.

“இந்த கிழுடு தட்டின வயதிலை எனக்கு கல்யாணம் தான் குறையெண்டு இல்லை அக்கா... என்னை எங்கையெண்டான்னை ஒரு இரட்சணிய சேனையிலை சேர்த்து விட்டியெண்டால் பெரிய ஆறுதலாய் இருக்கும்....”

வேணிக்கு பெரிய அதிர்ச்சியாய் போய்விட்டது..

இந்திரர்கள் நாடும் அகலியைக்கள்

மறுநாளே பாடசாலை சென்றதும் சக ஆசிரியரும் அவளது நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமானவருமான யோகேஸ்வரன் ‘ஸ்ராப் ரூமில்’ சந்தித்து பிரச்சனையை முன்வைத்தாள்.

யோகேஸ்வரனுக்கு வகுப்பு, பாடம் என்று இருக்கிற அக்கறையைக் காட்டிலும் சக ஆசிரியைகளின் குடும்பக் கஷ்டங்கள், பிரச்சினைகளை தினமும் அறிந்துகொள்வதில் பெரும் நாட்டம் இருந்தது. அதிலும் வேணியுடன் அவருக்கு நெருக்கம் கூட இருந்ததிற்கு காரணம் அவள் கணவனுடன் கதைக்கும் கதை பிறருடன் கதைக்கும் கதை என்ற வேறுபாடில்லாமல் அவருடன் சரளமாக பிரச்சினைகளை அலசுவதுதான்!

யோகேஸ்வரனுக்கு இன்று அவளுடன் கொஞ்சம் நெருக்கமாக உரஞ்ச வேண்டுமென்று தோன்றினால் ஒரு கற்பனைக்கு உருவாம்கொடுத்து அயல்வீடில் வாழும் ஏழைக் குடியானவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வாய்த் தர்க்கமாக அதைக்காட்டி அவளது கருத்தைக் கோருவார்.

அவளும் அந்த ஏழைக்குடும்பத்தின் பண்பு தவறிய வாழ்க்கைக்கு தான் கருத்தை கூறாவிட்டால் நாட்டனுடைய சமாதான சகவாழ்வுக்கே பெரும் குந்தகம் ஏற்பட்டுவிடும் என உணர்ந்தவள் போல பச்சை பச்சையாக விடையங்களை புட்டு வைப்பாள்....

அந்த கதைகளில் யோகேஸ்வரன் மயங்கி இனங்களுக்கிடையேயான பிரச்சினை ஒன்றுக்கு சுமுகமான தீவொன்று எட்டப்பட்டு புளங்காகிதமடைவது போல அவளுக்கு காட்டிக்கொள்வார்.

வேணியின் சகோதரியின் பிரச்சினையை மனதில் கொண்ட யோகேஸ்வரன் ஆழமாக சிந்தித்தார். இந்த விடையத்தில் இறங்கிவிட்டால் வேணியின் நட்பை மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு பெண்ணுக்கு உதவி செய்யும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது போன்ற இலாபமீட்டும் விடையும் வேறொன்றும் இல்லையல்லவா....?

“வேணி.... நான் இப்ப சொல்லப்போற விடையத்தை உம்மடைய

திருமலை.வி.என். சந்திரகாந்தி

தங்கச்சியின்றை நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுறந்... அது பிழையெண்டால் என்மேலை கோபிக்கின்ற தெண்டால் இப்பவே சொல்லிப்போடும், அதை சொல்லாமல் விட்டுவிடுகிறன்....”

யோகேஸ்வரன் ஒரு பீடிகையுடன் தொடங்கினார். “என்ன யோகேஸ் நீ சொல்லுகிற கதை.... நான் எப்பவேண்டாலென்ன உம்மோடை கோபிச்சுக் கதைக்கிறனானா...? யோசிக்காமல் சொல்லும்.”

“என்னெண்டால் வேணி..... என்றை கூட்டாளி ஒருத்தன் ‘டான்ஸ் மாஸ்டர்’ உங்கட தங்கச்சியின்றை வயதுதான் இருக்கும் அருமையான குணம். போன வருஷம்தான் கலியானம் நடந்து ஒரு கிழமையில் குடும்பம் பிரிஞ்சு விவாகரத்தும் எடுத்தாச்சு.... ஒரு பிரச்சினை இல்லை.... உம்முடைய தங்கச்சியின்ற வயதுக்கு ஆர்தான் காவல் இருக்கிறார்கள். ஓர் வார்த்தை ஒம் எண்டு சொல்லும்... கட்டி வைக்கிற பொறுப்பை நான் எடுக்கிறன்...”

வேணி ஒரு கணம் சிந்தித்தாள்... பின் வினாவினாள்....

“குடும்பம் பிரிஞ்சதுக்கு என்ன காரணம்?”

“உண்மையில் அது ஒரு சோகக்கதை. அலிகள் எண்டு கேள்விப்பட்டிருப்பீர்.”

“ஓம் ஓம் ஆணுமில்லை பெண்ணுமில்லை. அது ஒரு பரிதாபப் பிறப்பு. அரவாணிகள் எண்டும் அவையளைச் சொல்லுகினம்.”

“நீர் சொல்லுறது சாரி.... அந்தப் பெண் அரவாணி எண்டு தெரிஞ்சதாலை தான் குடும்பம் பிரிஞ்சது.... என்னுடைய சினேகிதனிலை பிழை இல்லை.... ஆரும் அப்படித்தான் செய்வினம்....!”

வேணி மீண்டும் சிரித்தாள். பின் வினாவினாள்.

“அப்ப என்ன யோகேஸ்?”

நீங்கள் தயங்கிறதுக்கு எந்த நியாயமும் இல்லை. தங்கச்சியோடை ஒருக்கால் கதையுங்கோ....? விடையத்தை விளங்கப்படுத்துங்கோ..... அவா

திந்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
ஒம் எண்டால் செய்து வைப்பம்....”

“இவளை வாழாவெட்டியாய் வைத்திருந்தால் என்றை புஞ்சினுக்கு அவளில் ஒரு கண் இருந்துகொண்டே இருக்கும்..... ஆரோ எவனோ ஒருந்தனை இந்த நேரத்திலையெண்டாலென்ன கட்டிவச்சால்தான் என்றை பிரச்சனை தீரும்.... தங்கச்சிக்குப்போய் அரவாணியை கல்யாணம் முடிச்சு கைவிட்ட மாப்பிள்ளை அது இது என்ட தகவலெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க தேவையில்லை.

வேணி அப்படி முடிவெடுத்துக் கொண்டாள்.

மனோரஞ்சிதத்திற்குத் தான் நேற்றைய தினம் சகோதரியுடன் வாய்த்தார்க்கப்பட்டு அழுததெல்லாம் மறந்துபோய்விட்டது. வேணி வந்ததும் ‘அக்கா... அக்கா...’ என அழைத்து அன்பு பாராட்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

இன்றும் குழந்தைகள் தனியார் வகுப்புகளுக்கு போய் விட்டிருந்தார்கள். வேணியின் கணவன் வீடு வர மாலையாகும். சகோதரிகள் இருவரும் மேசையில் உணவருந்தியபடியே சகல பிறவிடயங்கள் பற்றியும் உரையாடுகையில் வேணி கூறினாள்.....

“தங்கச்சி.... என்னோடை வேலை செய்கிற மாஸ்டர் ஒருந்தரின்றை நன்பராம். அவ்வளவு வயது வித்தியாசமும் இல்லை. ‘டான்ஸ் மாஸ்டராம்’ நீ ஒமெண்டால் கலியாணத்தை செய்து வைக்கிறன் என்டு அடிச்சு சொல்லுகிறார்... நீ என்ன தங்கச்சி சொல்லுகிறாய்?”

மனோரஞ்சிதத்துக்கு இப்படியான கதைகளில் நம்பிக்கை கறையத் தொடங்கிய ‘நிலைப்பாட்டுக்கு’ இப்போ ‘பத்து வயதுக்குமேல்’

ஒரு காலத்தில் தனக்கு வரவேண்டிய மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்க வேணும் என்ற கற்பனை அவளுடைய மனதில் கிளர்ச்சியைக் கொடுப்பதாகவும் உறுதியாகவும் இருந்தது.

அம்மா அப்பாவை இழந்ததோடு மனம் ஒன்று நிறைவேறாத நிலையில் அக்காவோடு வாழவேண்டிய நிரப்பந்தம் அவளுக்குப் பல வேதனைகளை ஏற்படுத்தியது.

அக்காவுக்கு கணவனில் அதீத நம்பிக்கை இருந்தது. கணவனுக்கு மனோரஞ்சிதத்தில் அதிகளவு நாட்டம் இருந்தது! விவாகம் காலதாமதமாக காலதாமதமாக மனோரஞ்சிதத்தின் மேலான அவனது பாலியல் வக்கிரங்கள், சேட்டைகள் அதிகரித்து வந்தன.

அவற்றில் அகப்படாமல் தன்னை காப்பாற்றி வந்த மனோரஞ்சிதத்திற்கு மனதில் கற்பனைகள் எழுவது தடைப்பட்டது.

இப்போ வேணி ஒரு விவாகப்பேச்சை ஆரம்பித்ததும் மனோரஞ்சிதத்தின் மனதில் மீண்டும் ஆசை துளிர்விடத்தொடங்கியது....

“எனக்கு இந்த வயதிலை கலியானம் எண்டு ஒரு தேவை இருக்கிறதை சரியாக எடைபோட முடியேல்லை அக்கா. ஆனால் உனக்கு பாரமாய் இருக்கிறதையும் நான் விரும்பேல்லை.... ஒரு பொம்பிளை எண்டால் பாதுகாப்பிற்கு சரியான துணை வேணும் எண்டதை மட்டும் நான் தினம் தினம் உணர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன்”

மனோரஞ்சிதத்தின் இறுதி வசனம் வேணியை உலக்கியது. ஆனால் தன்னுடைய கணவன் தன்னை புறக்கணிக்கிற எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் அவள் எப்போதுமே கிரகிக்கவில்லையாதலால் ஆறுதலடைந்தாள்.

அதேசமயம் எதையும் தங்கையுடன் வெளிப்படையாக கதைப்பதன் நியித்தம் ஏற்படக்கூடிய சங்கடமான நிலையையும் அவள் தவிர்க்கவே விரும்பினாள்.

விவாகத் திற் கான தங்கையின் சம்மதம், அவனுக்கு ஆறுதலளித்தது. அன்று அமைதியாக துயில் கொண்டாள்.

மனோரஞ்சிதம் தூக்கத்தில் இரு வகை கணவுகளை காண்பாள். ஒன்று மனதில் நிலைக்காத சம்பவங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கும்... மற்றையது அவளுடைய சிந்தனையையும் உடலையும் கூட உலுப்பி இதய தூடிப்பையே அதிகரிக்கச் செய்யக்கூடியதாக அமையும்.

அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் உடனேயே விழித்தெழுந்து அந்தக்

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலீகைகள்
கனவுகள் தருமசெய்தி பற்றி ஊகிப்பாள். அந்த ஊகம் வெகு விரைவில்
ஹார்ஜிதமாகி அவளது மெய்சிலிருக்கும்படி ஆகும்.

அக்கணவுகளுக்கெல்லாம் காரணம் அவள் தினம் தினம் தொழும்
அவளது இஷ்ட தெய்வமான ஞான வைரவர் என்பதில் அவளுக்கு
எவ்வித ஐயமும் இல்லை.....

முன்னர் எப்போதாவது சிறு அளவில் ஞானவைரவர் மேல்
அவளுக்கிருந்த விசுவாசமற்ற தன்மை ஒன்றுகூட அற்றுப்போகும்படி
சம்பவம் ஒன்று ஒரு எட்டாம் மடையின்போது நிகழ்ந்தது.....

அன்று பெரிய அளவில் பொங்கல் படையல் என்று
ஏற்பாடாகியிருந்தது..... கற்பூர வாசனை, சாம்பிராணி புகைமுட்டம் என்று
கோயில் பக்தி சிரத்தையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. புதிய பெரிய
குலம் ஒன்று பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. வழமைபோல அயலவர்
ஒருவருக்கு அருள்வந்து வேப்பிலையை ஒருகையிலும் தேசிக்காயொன்றை
மறுகையிலும் பிடித்தபடி உருவாடிக்கொண்டிருந்தார். மனோரஞ்சிதத்தின்
மாமன் முறையான விவாகமாகாத நடுத்தர வயதுக்காரர் ஒருவர் மேற்சட்டை
அணிந்தபடி கோயில் முன்பாக கைகட்டி நின்று நடப்பவற்றை
அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். சாந்த சுபாவம் கொண்ட அவர்
எல்லோருடைய மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் பெற்றிருந்தார்.

அருள்ளுறி ஆடிக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென அவர் பக்கம்
திரும்பிசென்று விழுதி எடுத்து அவருக்கு பூசினார். பின்னர் கூறினார்.
'அது எனக்கு காவல்'

என்ன ஏது என்று எவருக்குமே புரியவில்லை. சம்பவம் முடிந்ததும்
சில தினங்களில் அந்த மாமனார் முறையானவரை சந்தித்த மனோரஞ்சிதம்
அருள் வந்தவர் ஏன் அப்படிக் கூறினார் என வினாவினாள்.

அப்போது அவர் "சிறிய குலம் இருக்க பிறகேன பெரிய குலம்
எண்டு யோசிச்சுக்கொண்டிருக்கேக்கை தான் 'அது எனக்குக் காவல்'
எண்டு அருள் வந்தவர் சொன்னவர்" என கூறி விபரித்தார்.

மனோரஞ்சிதத்துக்கு பெரிய ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. அதன்

பின் அவளது நம்பிக்கை உறுதியானது.... அவர் நினைத்ததற்குப் பதில் கூறுவதென்பது உண்மையான தெய்வ அருள் இன்றி கைகூடுமா?

அன்றைய தினம் இரவு விவாக நினைப்புடன் துயில் கொண்டவள் இரவு அழூர்வமான கனவோன்று கண்டாள். அவளுக்குத் திருமணம் நடக்கிறது. ஆனால் மங்கல இசைக்குப் பதிலாக பறை அதிர்கிறது. கழுத்தில் தாலி ஏறுகிறது.

துடித்து பதைத்து எழுந்த மனோரஞ்சிதத்தின் இதயத் துடிப்பு படபட என அடித்தது. எவ்வாறு முயன்றும் அவளுக்கு அந்தக் கனவின் அாத்தம் புரிபடவில்லை... எதுவாயினும் நடக்க இருப்பது நடந்தே தீரும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவளாக அமைதியானாள்.

வேணி தனது நடவடிக்கைகளை துரிதப்படுத்தினாள். யோகேஸ்வரன் முன்னின்றுமைத்தார். விவாக விடயமாக பலர்வீடு வந்து சென்றனர். அதில் மனோரஞ்சிதத்தின் முன்னாள் பாடசாலை தோழி சரவேஸ்வரியும் ஒருத்தி. அவள் மாப்பிள்ளை பற்றி சில தகவல்களைக் கசியவிட்டாள்.

'என்ற விதி கலியானம் முடிச்ச ஒருத்தர்தான் எனக்கு புருசனாய் வரவேணும் எண்டால் அதை யாராலும் மாற்ற ஏலாது. அரவாணி ஒருத்தியைக் கலியானம் முடிச்ச அவர் எடுத்த முடிவிலை தன்னும் என்ன பிழை இருக்கு.....'

ஆணாய் பெண் ணாய் பிறந்த நாங்களே படாத கஷ்டமெல்லாத்தையும் படேக்கை அரவாணிகள் கஷ்டங்களை என்னண்டு சொல்லுறந்து....." என எண்ணிச் சமாதானமானாள் மனோரஞ்சிதம்.

இருதினங்களில் விவாகம் நடக்க இருந்தது. அக்கா பிள்ளைகள் எல்லாரும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் இருந்தார்கள். அத்தான் மட்டும் முகத்தை நீட்டியபடி திரிந்தார். ஆனாலும் அவர் மனோரஞ்சிதம் காண முன்னின்று உழைத்தார்.

ஏறத்தாள விவாகம் நடந்த மாதிரிதான் என்ற நிலையில் சரவேஸ்வரி புதிய தகவல் ஒன்றுடன் தோழியை சந்திக்க ஓடி வந்தாள்.

கிந்திர்கள் நாடும் அகலைக்கூள்

“எடியே மனோ..... உன்னாலை இந்தக் கதையை தாங்கிக்கொள்ள ஏலுமோ வெண்டு எனக்குப் பயமாய் இருக்கு..... ஆனால் சொல்லாமல் இருக்க நட்பு விடுகுதில்லை” என்று பீடிகை போட்டாள்.

‘என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்.... நானும் நீடியும் என்ன சின்னப் பிள்ளைகளே’ சொல்ல வந்ததையும் சொல்லாமல் முழுங்கிறாய்....” என்று அதட்டினாள் மனோரஞ்சிதம்.

சர்வேஸ்வரிக்கு மனம் பதட்டமாக இருந்தது. கலியாணத்தை குழப்பின பழி வந்து எல்லோருடைய கவனமும் தன் பக்கம் திரும்பினால் எப்படியிருக்கும் என்று சிந்தித்து கலங்கினாள்.

மனோரஞ்சிதம் விடவில்லை. “நீ சொல்லுறியோ இல்லாட்டி ஆத்திலை குளத்திலை குதிக்கட்டோ” என்று ஒரே பிடியாக நின்றாள்.. சர்வேஸ்வரி குழம்பி விட்டாள். திக்கி திக்கி ஒவ்வொரு சொல்லாக வெளியிட்டாள்.

“மனோ நான் உனக்கு பேசியிருக்கிற மாப்பிள்ளையின்றை முந்தின மணப்பெண்ணைச் சந்திச்சனான். அவள் திரும்பவும் கலியாணமாகி கையிலை குழந்தையோடை இருக்கிறாள். உண்மையிலை விவாகரத்துக்குக் காரணம் அவளிலை உள்ள தவறில்லை. உனக்கு இப்ப பேசியிருக்கிற மாப்பிள்ளைதான் அரவாணியாம்”

மனோரஞ்சிதம் பதறிவிட்டாள். விம்மி விம்மி அழுதாள். மனதை தேற் றுவதற்கு ஒரு சமாதானம் வேண்டுமல்லவா? அந்த சமாதானத்தைக்கூட காணமுடியாத நிலையில் அவள் தலையில் அடித்து அழுதாள்.

மறுநாள் காலையில் எவரும் துயிலெழும்புவதற்கு முன்னர் மனோரஞ்சிதம் எழும்பி வளவை பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது அத்தான் அந்த இருள்குழந்த பொழுதில் அவள் எதிராக வந்து நின்று அவளால் முந்றுத்தைப் பெருக்கமுடியாதபடி நெருங்கினான்.

மனோரஞ்சிதத்திற்கு எங்கிருந்து தைரியம் வந்ததென்று தெரியவில்லை. விளக்குமாற்றை தூர ஏறிந்துவிடு அவனை எதிர்கொள்ள

திருமலை.வி.என். சந்திரகாந்த

தயாரானவளாக இரு கைகளையும் நீட்டினாள். அவன் தலை குனிந்தான். அவமானப்பட்டவனாக அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

மனோரஞ்சிதத்தின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாக பிறிட்டது. ‘அழகான தேகாரோக்கியம் நிறைந்த தன் மனைவியுடன் முழுநேர இரவுப்பொழுதைக் கழித்த இவனும் இந்நிலையில் அரவாணிதான்.’ இப்படியானவங்களோட அல்லல்படுகிறதை காட்டிலும் என்னோடை வாழுவேணும் என்டு நினைக்கிற அரவாணி ஒருவனுடைய பாதுகாப்பிலை இருக்கிறது மேல....’ என்று சிந்திக்கும்போது அவளுக்கு சமாதானமாவதற்கேற்ற தடயங்கள் புலப்படுவது போல் இருந்தது.

விவாக மேடைவரை அவள் அடியெடுத்துச் சென்றாள். பள்ளித் தோழி மலைத்தபடி பார்த்திருக்க அவளது கழுத்தில் ஒரு அரவாணியின் தாலி ஏறியது. பூமாரி பொழுந்தது. ஆனால் மங்கல ஒலிக்குப் பதிலாக அவள் காதில் பறையின் அதிரவுகள் பயங்கரமாக ஒலித்தன.

மரணவீட்டில்தான் பறை ஒலிக்கும் என்றில்லை.... வைரவர் கோயில் மடையின் போதும் பறை அதிரும் என்பதை அவள் அறிந்தவள்தான்!

வீரகேசர் 13.03.2005

புத்தரும் பித்தரும்

'வெசாக' என்றால் இன, மத, பேதத்திற்கு இடமேது....? அழகை ஆராதிக்காத மனித மனம் என்று ஒன்று இருக்க முடியாதாகையால் 'வெசாக' இந்நாட்டில் ஒரு பொது விழாவாகவே எடுக்கப்படுகின்றது...!

ஆனால் தேவிகாவுக்கு அந்த அழகுணர்ச்சி கெட்டு பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது.... திருமணமாகி, சுவர்ணா அவள் வயிற்றில் இருந்தபோது மதம்சார் குரோத் நடவடிக்கை ஒன்றின்போது, அவளது கணவனின் உயிர் அநியாயமாகப் பறிக்கப்பட்டது. திருமணமாகி வயிற்றில் சிக ஒன்றினை பெற்றுக்கொண்டதுடன் தனது மனவாழ்வு முடிந்துவிடும் என்று எந்தப் பெண்ணாவது கற்பனை பண்ணிப் பார்த்திருப்பாளா? ஆனால் அந்த அவலம் தேவிகாவுக்கு நிஜமாகவே நேர்ந்துவிட்டது.... அழுதாள்.... குழுநினாள்..... நிலத்தில் அடித்துக்கொண்டாள். முதிர் கண்ணிகளாக அவல வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்துப் பெண்கள் மத்தியில் விதவைப் பெண்களுக்கு விமோசனம் என்று என்ன இருக்கின்றது....?

தனது மன உளைச்சலை முன்னிலைப்படுத்தித் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் தொல்லைகளைக் கொடுக்கக்கூடாதென்ற முடிவுடன் தனது நடமாட்டங்களையும் கதை பேச்சையும் முற்றாக மட்டுப்படுத்திக் கொண்டு ஒரு மூலைக்குள் முடங்கிக் கொண்டாள் தேவிகா!

அவளது மகள் சுவர்ணா, தாயின் துடியாட்டங்களையெல்லாம் குத்தகைக்கு எடுத்துவிட்டவள்போல் எப்போதும் வீட்டை இரண்டுபடுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

தனது தாயானவள் நந்தாரியங்களில் பங்குபற்றுவதை சுவர்ணா

என்றும் கண்டிருக்கவில்லையாதலால், தனது காரிய சித்திகளுக்காக அவள் எப்போதும் தாத்தாவிடமே அடம் பிடிப்பாள்....

தாத்தா ஒரு இந்துவாக இருந்து இந்நாட்டில் அனுபவித்துவிட்ட துன்பகரமான நிகழ்வுகளைப் பட்டையாக அவரது நெற்றியில் தீட்டப்பட்டிருக்கும் திருநீற்றுப் பூச்சின் ஊடாக தெரியும் சுருக்கங்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்தின....

“தாத்தா, நான் அந்த வேசாக் அலங்காரங்களை கிட்டப்போய் பார்க்க வேணும்..... என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ.....”

வழிமையானதொரு வேசாக் தினமாக இருந்தால் அவரும் தனது பேத்தியை மகிழ்வுடன் அழைத்துச் சென்று அலங்காரங்கள் அனைத்தையும் காட்டுவதுடன் நடைபாதை விற்பனை நிலையங்களில் அவளுக்கு வேண்டிய விளையாட்டுச் சாமான்களையும் அலங்காரப் பொருட்களையும் வாங்கிக் கொடுப்பார்.....

ஆனால் இம்முறையோ மாறுபட்டதொரு ‘வேசாக்’ தினத்தை அவர் தனது வாழ்நாளில் முதற் றடவையாகச் சந்திக்கின்றார்.....

சித்தார்த்த கௌதமன் என்ற பெயருடன் இந்து மன்னன் ஒருவனுக்கு மகனாகப் பிறந்து, மனவியையும் மகளையும் கைவிட்டு, அரச போகத்தைத் துறந்து, அரச மரத்தின் கீழ் சென்றமர்ந்து, ஞானமும் பரிநிர்மாணமும் பெற்று, பஞ்ச சீலங்களை உலகுக்கு எடுத்தியம்பிய மகா ஞானி கௌதம புத்தரின் சிலைகள் இன்று எவ்வகையான அவமானங்களுக்கு உட்படுகின்றன என்பதைச் சிந்திக்கையில் தாத்தாவின் கள்ளங் கபடமற்ற மனம் வெதும்பியது.

இரு குடியேற்றக் கிராமங்களின் மத்தியில், இந்துக்கள் பிரதானமாக செறிந்துவாழும் எல்லைப் பகுதியில், சில வருடங்கள் முன்னராக அவர்களது அதிருப்திக்கு மத்தியில் ‘போலிஸ்’பாதுகாப்புடன் அரச மரம் ஒன்றுகொண்டுவரப்பட்டு நாட்டப்பட்டதை தாத்தா தனது தெருவோர வீட்டிலிருந்தபடியே பார்த்திருந்தமை இன்றுபோல் அவரது நினைவுத் திரையில் பளிச்சிடுகின்றது.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அன்று அமைந்ததுதான் அந்த பெளத்த விகாரை.....!

கோயில் என்பது அம்மதம்சார் மக்கள் மத்தியில்.... அவர்களால் குழப்பட்டு..... வழிபாட்டுக்கு இலகுவாக, வழிவிடுவதாக அமைந்திருக்க வேண்டும்..... பிறர் மீது திணிக்கப்படும் எதுவும் நீஷித்து நிலைக்க முடியாது.

“தாத்தா..... இப்ப ‘லைட்’ எல்லாம் போட்டிட்டினம்.... வெசாக் கூடுகளெல்லாம் தாமரைப்பூ மாதிரியும் அல்லிப் பூ மாதிரியும், நட்சத்திரம் மாதிரியும், விமானங்கள் மாதிரியும் எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கு.... அந்த பூக்களையும் நட்சத்திரங்களையும் ஒடிப்போய் கட்டிப்பிடிக்கவேணும் போலை எனக்கிருக்கு..... அந்த விமானங்களை பிடிச்சுக்கொண்டு தொங்க வேணும் போலை ஆசையாய் இருக்கு.... நாங்கள் உடனை போவும் தாத்தா....”

சுவர்னா தாத்தாவின் கரங்களைப் பற்றியபடி கெஞ்சினாள்.....

தாய் தேவிகா அனைத்தையும் கவனித்தபடி இருந்தாள்..... ஆனாலும் அவள் மகள் சார்பாக தந்தையிடம் எதுவும் கூறவில்லை.....

சுனாமி பேரலையின் பின்னர் மனிதாபிமான அடிப்படையில் இந்நாட்டுக்கு வந்த நிவாரணப் பொருட்களுடன் பல புத்தர் சிலைகளும் கிடைக்கப்பெற்றன. இச்சிலைகளை மத ரீதியான முறையில் பிரதிஷ்டை செய்யாமல் சிலர், அரசியல் இலாபநோக்கில் பிரதேச ஆக்கிரமிப்பை மட்டும் கருத்தாகக் கொண்டு அமைக்க முற்பட்டதால் நகரில் ஹர்த்தாலும் வன்முறைகளும் தலையெடுத்தன.

ஹர்த்தாவின்போது சனநடமாட்டம் காணப்பட்ட இடங்களில் ‘கிரனேட்’ வீச்சு இடம்பெற்றது. திறந்திருந்த பழக்கடையொன்றில் ஏற்பட்ட குண்டுவெடிப்பில் பெளத்த மதம் சார் முதலாளி ஒருவர் இறந்ததுடன் மூவர் காயமடைந்தனர். பெளத்த மத கிராமங்களுக்கு முன்பாக இந்து இளைஞர்கள் வாள்வெட்டுக்கு இலக்காகினார்கள்!

நகரின் மையத்தில் அமைக்கப்பட்ட பாரிய புத்தர் சிலையை

அகற்றக்கோரி ஹர்த்தால் நடவடிக்கைகளும் நீதிமன்ற செயற்பாடுகளும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தசமயம் தேவிகாவின் வீட்டுக்கு அருகில் அமைந்திருந்த விகாரையிலும் வெசாக் அலங்காரங்கள் இடம்பெற்றதுடன் தெருவோரமாக புத்தர் பெருமானின் சிலையொன்றும் வைக்கப்பட்டது.

அந்த அலங்காரங்களை அருகில் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்றே சுவர்ணா பிடிவாதம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

நகரின் மத்தியில் வைக்கப்பட்ட புத்தர் சிலை காரணமாக இடம்பெற்ற ஹர்த்தால் தினங்களில் பல பௌத்தர்களும் இந்துக்களும் காயமுற்றனர். ஒருவர் மரணத்தைத் தழுவினார்.....

இப்படியான நடவடிக்கைகள் இடைநிறுத்தப்பட்டாலும் இந்துக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருந்த மன விரக்தி காரணமாக வர்த்தக நிலையங்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன, பூட்டப்பட்டேயிருந்தன! வீதிகளிலும் ஜன நடமாட்டம் அரிதாகவே இருந்தது.

முன்று சமூகங்கள் வாழும் நகர் இது ஒரு மதம் சார்ந்தோ அடாவடித்தனமாக எதையாவது செய்ய முற்பட்டால் நகரின் அமைதிக்கே பங்கம் ஏற்பட்டுவிடும்.

வழக்கமாக வெசாக் அலங்காரங்களைக் காணவென ஆவலுடன் திரண்டுசெல்லும் இந்துமக்கள் இம்முறை மனச் சோர்வுடன் தத்தம் வீடுகளிலேயே தங்கிவிட்டதால் பௌத்த கோவில்களும் 'வெசாக்' கூடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்த பிற இடங்களும் சோபை இழந்தன.

சுவர்ணா பாதையை ஓடிச்சென்று பார்ப்பதும் தாத்தாவைக் கெஞ்கவதுமாக அடம்பிடித்தாள்..... பிஞ்சு வயதினளாகையால் அவள் தனது பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கிவர மறுத்தாள்.

தேவிகா மகளை பெயர்சொல்லி அழைத்தாள்..... சுவர்ணா ஆவலுடன் ஓடிவந்து தாயின் தாடையை வருடியபடியும் பிஞ்சுக் கால்களை நிலத்தில் உதைத்தபடியும்.....

கிந்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“அம்மா... அம்மா..... எனக்கு புதுச்சட்டை தாங்கோ ... நான் குளிச்சிட்டு ஓடி வந்திருவன் எல்லோ.... என்னம்மா சொல்லுறியள்.....?”
என இரந்தாள்.

‘தந்தை இருந்திருந்தால் இந்தப் பிள்ளை இப்படித் தவிக்குமா? என எண்ணியபோது தேவிகாவின் விழிகளில் நீர் சுரந்தது.....’

“ஏன் பிள்ளை. உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வெசாக் தோரணம் காட்ட தாத்தா சம்மதிச்சவரே.....?”

இப்போ சுவர்ணாவுக்கு அம்மாமேல் நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது.
“ஏனம்மா..... நான் பிடிவாதம் பிடிச்சன் எண்டால் தாத்தா மாட்டன் எண்டு சொல்லுவாரே” என கூறியபடியே குளியலறையை நோக்கி ஓடினாள்.

தந்தை இல்லாத பிள்ளை என்பதால் அவளுடைய பிடிவாதங்களெல்லாம் அந்த வீட்டில் எடுபடக்கூடியதாக இருந்தது.

தேவிகா தந்தையை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவர் மகள் அருகே வந்து தயங்கி நின்றார்.... பின்னர்....

“நகர மத்தியிலே புத்தர் பெருமான்ர சிலையை அகற்றக்கோரி நகர சபையும் தமிழர் பேரவையும் கோரிக்கை விடுத்திருக்கு..... நீதி மன்றம் அதையே தீர்ப்பாக வழங்கியிருக்கு. ஆனால் துவேஷிகள் இரத்த ஆறு ஒடும் எண்டும், தீக்குளிப்போம் எண்டும், மிரட்டல் செய்வது எந்த வகையிலை நியாயம் எண்டதுதான் விளங்கேல்லை. மதவெறி பிடித்தவர்களும், அரசியல் சந்தர்ப்பவாதிகளும், கேணியடியில் வைக்க முற்பட்ட புத்தர் சிலையை, பாதுகாப்புபடை உரிய நேரத்திலை தடுத்ததாலை, அது ஒரு பிரச்சனையாய் இல்லாமல் போச்சு..... இந்த நிலையிலை எங்கடை வீட்டை அண்டிய பகுதியிலை ஒரு புதுப் பிரச்சனையாய் இந்தப் புத்தர்சிலை வந்திருக்கு. பொலிகக்கு மேலதிகமாக பெரும் அளவிலை இராணுவத்தை குவிச்சிருக்கிறதாலையும் ஹர்த்தால் அகற்றப்பட்டிருப்பதாலையும் கொஞ்சம் அமைதி நிலவுது. வெசாக் தோரணங்களைக் காட்ட சுவர்ணாவை கூட்டிக்கொண்டு போற அளவிலை நிலைமை உசிதமானதாக இருக்கிறதாய் எனக் கொண்டால் தெரியேல்லை.

இனி உன்றை மகள்..... உன்றை விருப்பம்....”

தேவிகாவுக்கு நிலைமைகள் விளங்காமலும் இல்லை. மகளின் பிழவாத சூணத்துக்கு விட்டுக்கொடுத்து போகாமலும் அவளால் இருக்க முடியவில்லை.

“அப்பா சந்தியிலை நின்டு சில காடையர் எங்கடை சனத்தை வெட்டினதெண்டது உண்மைதான். ஆனால் அந்த ஊர்ச்சனம் முழு அளவிலை அதற்கு ஆதரவு எண்டு சொல்ல முடியாது. நாங்கள் மத்திரம்தான் பயங்கரவாதம் எண்டும், வன்முறை எண்டும் ஒடி ஒடி அலுத்ததெண்டில்லை. அந்தச் சனமும் ஒடி ஒடி நல்லாய் களைச்சுப் போச்சு. அட்களை வெட்டிறவன் வெறிமுறிய போய் படுத்திடுவான். ஊர்ச் சனம் இரவிலை குழந்தை குட்டியோடை பயமில்லாமல் படுக்க முடியுமே? சனம் எல்லாம் சேர்ந்து வெட்டினவையின்றை பெயர்ப் பட்டியல் ஒண்டை எழுதி பொலிகக்கு முறைப்பாடு கொடுத்திட்டது. இப்ப அவையள் வெட்டிற வேலையை ஒத்திவைச்சுட்டு தலைமறைவாகி விட்டினம். மற்றது வேசாக் நாளையிலை பிரச்சனை எண்டு வராது. அப்பா சுவர்ணாவை ஒருக்கால் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வேசாக் சோடனைகளைக் காட்டிக்கொண்டு வாங்கோ.....”

மகளின் விழிகளில் பணித்த கண்ணீர் தந்தையைக் கலங்கச் செய்துவிட்டது.

சுவர்ணா நன்கு குளித்துவிட்டு மேனியெங்கும் நீர்த்துளிகள் சொட்ட தாயிடம் ஓடிவந்தாள். நீரில் அழுக்கி எடுத்த தாமரை மொட்டுப்போல அவளது வெள்ளை மேனி பிரகாசித்தது....

மகளை அறைக்கு கூட்டிக்கொண்டு சென்று அழுபடுத்தியபடியே..... “பிள்ளையை தாத்தா கூட்டிக்கொண்டு போவார். அங்கை போய் அது வேணும், இது வேணும் எண்டு தாத்தாவுக்கு கரைச்சல் கொடுக்கக் கூடாது.....”

என எச்சிக்கை செய்தாள் தேவிகா.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

தாத்தா பிரதான கதவை திறந்து விகாரை சந்தியை நோட்டம் விட்டார். வழிமையாகவென்றால் தாய்மாரும், இளம் பிள்ளைகளும் வெண்ணிற ஆடைஅணிந்து நிறைய மலர்களை கைகளில் ஏந்திபடி வெண்ணிற ஆடைஅணிந்து நிறைய மலர்களை கைகளில் ஏந்திபடி விகாரை நோக்கி அன்னப்பட்சிகள் போலவோ, வெண்முகிற கூட்டங்கள் விகாரை நோக்கி அன்னப்பட்சிகள் போலவோ, வருவது கண்கொள்ளாக காட்சியாக இருக்கும். போலவோ, திரள்திரளாக வருவது கண்கொள்ளாக காட்சியாக இருக்கும்.

ஆனால் இம்முறை மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட பீதி காரணமாக சந்தி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. சில இளைஞர்கள் மட்டும் கூட்டமாக ஆங்காங்கே காணப்பட்டனர்.

சந்தியை ஒட்டிய அன்பு ஒழுங்கையில் உள்ள அரச விடுதிகளிலும் அவற்றை அண்டிய வீடுகளிலும் இந்துக் குடும்பங்கள் பல குடியிருந்தன. அவர்களுக்கு ஏதாவது நேர்ந்திருக்கக்கூடுமோ என தாத்தாவின் மனம் எண்ணிக் கலங்கியது. இந்துக் கிராமத்துடனான தொடர்பு அவர்களுக்கு துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் இடம்பெயர்ந்திருக்கவும் கூடும்.

‘உங்களுக்கு நாங்கள் பாதுகாப்பு தருவோம், நீங்கள் எங்கும் போக வேண்டாம். என நித்தம் பழகும் பௌத்த இளைஞர்கள் சிலர் வாக்குறுதி அளிப்பது வழக்கமேயானாலும், அதனை நம்பும் நிலையில் அவர்கள் இருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

அனைத்தையும் எண்ணுகையில் தாத்தாவுக்கு மனக்கிலேசம்தான் அதிகரித்தது....

கவரணா பத்து வயதுச் சிறுமிதான். ஆனால் சிங்களப் பெண்கள் போல அட்டகாசமாக இருப்பாள். சென்ற வருடம் பாடசாலையில் சரஸ்வதி தினத்தில் நடாத்தப்பட்ட பஜனை நிகழ்வுக்கு தலைமை தாங்குவதற்காக தைக்கப்பட்ட வெள்ளை நிற நீளப் பாவாடை, சட்டையில் அவள் ஸக்ஷிகரமாக தோற்றுமளித்தாள்!

அவளைப் பார்த்ததும் தாத்தாவின் மனதும் குளிர்ந்தது. இளமையில் தேவிகா அப்படித்தான் இருந்தாள். காதை மூடி தோள்வரை பதிய விட்டு கட்டையாக வெட்டப்பட்ட கேசத்துடன் அவள் பாடசாலை செல்லும்போது ‘சிங்களத்தி... சிங்களத்தி....’ என மாணவர் கூட்டம்

அவளைக் கேலி செய்வது தாத்தாவுக்கு திட்டிரென நினைவுக்கு வந்தது.

தாத்தா பேத்தியை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பிய சிறிது நேரத்தில் தேவிகாவின் தங்கை டக்ஸிகா, ‘எங்கையக்கா சுவர்ணா’ எனக் கேட்டபடி ஒடோடி வந்தாள். சுவர்ணா தாத்தாவுடன் சென்று விட்டதை தெரிந்து கொண்டதும் சகோதரியை சுகம் விசாரித்தாள்..... பின்னர்....

“இந்த முறை நகர மத்தியில் உள்ள பொதுச் சந்தையிலை வெசாக் தோரணம் எதுவும் அமைக்கப்பட்டேல்லையக்கா, நடைபாதைக் கடைகளோ, மற் றெந்த நிகழ் சிகிகளோ, இல்லாமல் நகர் வெறிச்சோடிக்கிடக்கு. பாட்டும், பைலாவும் என காணப்படுகின்ற மேடைகள் எதையும் காணமுடியேல்லை.... அனுமதி பெறப்படாமலும் அரசியல் நோக்கத்திற்காகவும் அமைக்கப்பட்ட புத்தர் சிலை விவகாரம் பூதாகரமாக்கப்பட்டு காரணமின்றி பாதுகாப்பு பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதுதான் மிச்சம்.” டக்ஸிகாவுக்கு முச்சு இரைத்தது.

“ஏன் தங்கச்சி ஹாத்தால் பெரிய அளவிலை வெற்றி அளிச்கும் சிலை அகற்றப்படேல்லையே?”

‘பிளாஸ்ரிக்’ கதிரைகள் நான்கு மண்டபத்தில் இடப்பிரச்சினை காரணமாக ஓன்றன்மீது ஓன்று அடுக்கப்பட்டிருந்தது. டக்ஸிகா ஒரே பாய்ச்சலாக அதில் தாவி கால்மேல் காலபோட்டபடியும் வலது கர ஆள்காட்டி விரலை கண்ணத்தில் ஊன்றியபடியும் சிறிது நேரம் சகோதரியை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தாள். பின்னர்.....

“நாங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் இருக்க, அவங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறதாலை என்ன பிரயோசனம் இருக்குமென்டு சொல்லு பார்ப்பம்.... புத்தர் சிலையை அவையள் வச்ச நோக்கம் வேறையெண்டது தெரியும்தானே.....? நாங்களும் இந்த விவகாரத்தை அவையளின்றை போக்கிலையே விடுவெம், விட்டிட்டு.... புத்தர்சிலை வைத்தது நல்ல காரியம்தான்.... புத்தர் சிலைக்கு அருகாக இருபக்கத்திலையும் இருக்கிற மதுபான கடைகள், மீன்சந்தைகள், ஆட்டிறைச்சி, மாட்டிறைச்சி, கோழியிறைச்சி கடைகளையெல்லாம் எடுங்கோ என்டு ஒரு போடு போடுவெம்.... அதோடை முடியிருக்கிற எங்கடை

திந்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

புதுச் சந்தைக் கட்டடத்தை திறக்கிறதுதான் அதற்கு ஒரே வழி எண்டும்... அது வரைக்கும் நடைமுறையிலை இருக்கிற சந்தையை முடுங்கோ எண்டும் சொல்லுந்தோடை எந்தச் சாமான் வாங்கவும் ஒத்தபடி நாங்கள் எல்லோரும் போகாமலும் விடுவம்.... இதை எங்கடை ஆக்கள் செய்வினமோ?"

தேவிகா இதுபற்றிக் கருத்துச் சொல்லவேன வாய் திறக்கவும் சுவர்ணா பதட்டத்துடன் ஓடிவரவும் சரியாக இருந்தது.

டக்ளிகா கதிரை அடுக்கிலிருந்து குதித்து அவளை அணைத்தபடி கதை கேட்டாள்....

"சித்தி... சித்தி..... நாங்கள் வெசாக் பார்க்கப் போனாங்கள். குடிகாரன் ஒருத்தன் தாத்தாவைப் பார்த்து.. 'நீங்கள் தமிழர்தானே; ஏன் இஞ்சை வந்தனீங்கள்? எண்டு கேட்டு ஏசிப்போட்டான்.'"

சுவர்ணா பதற்றம் நிமித்தம் திக்கித் திக்கி கூறினாள்.

"ஏன்பா..... என்ன நடந்தது?"

"சாதுவை எனக்கு நல்லாய் தெரியும் பிள்ளை.... பக்கத்து 'கிளினிக்கிலை' மருந்தெடுக்க வந்து பழக்கம்.... நல்லாய் தமிழ் கதைப்பார். அவரைப் போய் சந்திச்சனான். 'புத்தர் சிலை சரியான மதச்சடங்கு பூர்வமாக பிரதிஷ்டை செய்யப்படல்லை.' எண்டு மனவருத்தப்பட்டு கதைச்சவர்.... பெளத்த மதத்தின் உண்மையான பிரதிநிதியான அவருடைய மன வேதனைகளை நானும் கேட்டு கவலைப்பட்டுக் கதைச்சன்.... எங்களுக்குப் பக்கத்திலை நின்ட ஒருத்தன் நான் பிள்ளையோடை அலங்காரங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து வரேக்கை என்னைப் பேசிப்போட்டான். சுவர்ணா பயந்திட்டாள். எண்டாலும் சில இளைஞர்கள் வந்து என்னைச் சமாதானம் பண்ணி 'அவன் குடிகாரன்; நீங்கள் போங்கோ ஜயா' எண்டு சொல்லி அனுப்பி வைச்சாங்கள்."

தேவிகாவுக்கு கோபத்தில் அதரங்கள் துடித்தன. மதவெறிக்கு விலையாக ஏற்கனவே தனது கணவனை கொடுத்திருந்தாள்.....

டக்ஸிகாவுக்கும் ஆத்திரம் பொறுக்க முடியவில்லை.....

“அக்கா, கோவிக்கிறதாலையும், உணர்ச்சி வசப்படுகிறதாலையும் எதையும் சாதிக்க முடியாது... நான் சொன்ன விசயங்களைப் பற்றி யோசி.... தீவு தானாய் வரும்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

மதிலுக்கு மேலால் தெருவில் பொலிஸ், இராணுவ ட்ரக் வண்டிகள் போவதும் வருவதுமாக இருப்பது தெரிந்தது. வீதி ஒழுங்கை என்றில்லாமல் எங்கும் இராணுவம் நிலை கொண்டிருந்தது. சனத் தினுடைய பாதுகாப்புக்காக என்றுகூறி அரசாங்கம் செய்யும் காரியங்களை மக்கள் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்த்ததுடன் பீதியும் அடைந்தார்கள்!

நாட்கள் செல்லச்செல்ல ஹர்த்தால், கடையடைப்பு, என்பன வெகுஜன போராட்டமாகவும் வன்முறையாகவும் மாறுக்கூடும் என்று மக்கள் அச்சம் கொண்டனர். நடுவு நிலை பேணும் அரசியல் தலைவர்கள் கூறுவனவோ, நீதிமன்ற தீர்ப்போ பரிகாரம் இல்லையென்டால் அடுத்து இந்த தேசம் எதிர்நோக்குவது என்ன?

தமிழ் மக்கள் பேரவைத் தலைவர் ஒருவர் வடிவாகச் சொன்னார்... ‘வெய்யில் காலத்திலை கண்ட கண்ட இடமெல்லாம் சர்பத் கடை தோன்றுவது போல இருக்கு இந்த புத்தர் சிலை நிறுவும் விவகாரம்...’!

விகாரையிலிருந்து ஒலிபெருக்கியில் ஒலிபரப்பபடும் எதுவும் தேவிகா வீட்டிற்கு நன்கு கேட்கும்....

வெசாக் தினம் ஆரம்பமாகி ஐந்தாம் நாள் சாது ஒலிபெருக்கி மூலம் ஒரு அறிவிப்பை விடுத்தார். அதில் அவ்வூர் பெளத்தமத வாசிகளை பத்து நிமிடத்தில் விகாரைக்கு வருமாறும் முக்கியமானதொரு விடயம் பற்றி கலந்தாலோசிக்கப்பட உள்ளதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.....

அது போதும் தேவிகாவை குழப்பி விடுவதற்கும் பயங்கொள்ள வைப்பதற்கும்....

விகாரைச் சந்தியில் நின்று யாராவது உரத்துக் கதைத்தால்..

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

இந்துக்களுக்கு எதிராக யாரோ கோழிமிடுவதாக என்னிக் கலங்குவாள்!

விகாரைச் சந்தியிலிருந்து யாராவது ஓடிவந்தால்... இந்துக்களை வாளால் வெட்ட துரத்தி வருவதாக என்னி நடுங்குவாள்....!

சாது இப்போ அனைத்து பெளத்தர்களையும் ஒவிபெருக்கி வாயிலாக அழைத்தமை அவளது மனதைக் குழப்பி விட்டது. நகரில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டுவிட்டதா? கணவனை இழந்ததுபோல, நான் பாசம் மிகக் கொண்ட எனது மகளையும் இழந்துவிடுவேனோ என்றெல்லாம் அவளது பேதை நெஞ்சம் என்னிக் கலங்கியது.

பொழுதுபடும் சமயம், சாதுவுடனான கலந்துரையாடல் முற்றுப் பெற்றதைத் தொடர்ந்து விகாரையாடிச் சந்தியில் நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாக்குவாதப்பட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். கூச்சலும், அட்டகாசமும் அவர்களது மன உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்தன. பெண் களின் குரலும் உயர்ந்து ஒலித்தன.... இந்த நகரின் இந்துக்களையெல்லாம் துவம்சம் செய்து விடத்தயாராகிவிட்டவர்கள் போலவும் புத்தர் சிலையை தொடுபவர்களை அழித்துவிட ஆவேசம் கொண்டவர்கள் போலவும் அவர்களது உக்கிரம் காணப்பட்டது!

பொலிசாரும், இராணுவத்தினரும் அவர்களைச் சுற்றி நின்றார்கள். மேலும் மேலும் இராணுவத்தினர் வாகனங்களில் வந்து இறங்கியபடி இருந்தனர். உயர் பொலிஸ் அதிகாரிகள் 'வயர்லெஸ்' கருவிகள் மூலமாக மேலதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

என்னதான் நடக்கின்றதென்பதை ஊகிக்க முடியவில்லை....

தேவிகா பிரதான கதவு மறைவில் நின்று நிலைமைகளை அவதானித்தபடி இருந்தாள்.

அப்பாவையும், மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வேறிடம் சென்று விடலாமென அவளது மனம் என்னித் தவித்தது.

நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது சிறிதாக அமைதி திரும்புவது

போல இருந்தது.

தந்தைக்கும், மகளுக்கும் உணவு பரிமாறி தானும் ஆகாரத்தை எடுத்தபின் வீதிக்கு வந்துபார்த்தாள்.... நேரம் இரவு 10.00 மணியை தாண்டிவிட்டது. இளைஞர் கூட்டம் கலைந்துவிட்டிருந்தது. பொலிசாரும் தமது இரவு ஆகாரத்திற்காகக் கவனத்தை 'திசைதிருப்பியிருந்தனர்....

திழென புத்தர்சிலை அமைந்த இடத்தை குழ இருந்த மின் குழிழ்கள் ஒளி உமிழுவதை நிறுத்தின....

இருள் கவிந்தது....

பின்னிலாவின் கதிரொளியில் இரு உருவங்கள் அந்த சிறிய அளவினதான் புத்தர் சிலையை அகற்றி விகாரையை நோக்கி எடுத்துச் செல்வது நிழல் போல தெரிகின்றது.....

அந்த உயர்மான தழித்த உருவம் நிச்சயமாக சாதுவினுடையதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பு தேவிகாவின் உள்ளத்தில் நம்பிக்கையாக சூர் விடுகின்றது.....!

ஞானம் - ஜூலை 2005

சனத்துற்சு சநோஜாவும்

சமாதானமும்

அந்த சிங்கள இராணுவ சிப்பாய் தமிழ் மீனவ பெண்ணான சநோஜாவின் தோளில் தனது குறிப்பு புத்தகத்தால் தட்டி விடைபெற்றதானது பாரிய பிரச்சனை இல்லைத்தான்...!

ஆனால் அதனை அவளது தந்தையின் முதலாளியும் சநோஜாவில் ஒரு கண்ணாக இருப்பவனுமான செல்வன், ஒரு பொறி தட்டியது போல கண்டதுதான் பாரிய பிரச்சனையாகவும் அவமானமாகவும் போய்விட்டது.

சநோஜா நடுநடுங்கிப்போனாள். அவளது விழிகளில் இருந்து நீர் அருவியென வழிந்தது...

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மூன்று வருடகாலத்தை பூர்த்தி செய்த நிலையிலும் புரிந்துணர்வு நடவடிக்கைகள் இல்லாத காரணமாக நகரில் பதட்டமே நீடித்தது.

பாதுகாப்பு காரணங்களை காட்டி நகரில் இராணுவம் குவிக்கப் பட்டிருந்தது. அந்த வகையில் சநோஜாவின் குடிசை அமைந்திருந்த ஒழுங்கையின் மறுபுறத்தே மாமர நிழலில் கூடாரமிட்டு பத்திற்கு குறையாத எண்ணிக்கையிலான சிப்பாய்கள் ஒழுங்கையின் ஒரு புறம் அமைந்த வீதிக்கும் மறுபுறம் கடலுக்கும் காவலாக பணிபுரிந்தனர். அவர்களில் ஒருவனாக வந்தவனே சனத். வந்த புதிதில் ஒழுங்கையின் வரிச்சுமட்டை மறைப்புக்களின் பின்னால் மறைந்து நின்றவன் பழப்படியாக தெரியம் பெற்று சகஜமாக எங்கும் போய்வரத் தொடங்கினான்.

சந்திரகாந்த சந்தோஜாவின் தந்தை மாதவன் தனது மனைவியுடன் அந் நாளில் இந்தியாவிற்கு இடம்பெயர்ந்து சென்று முகாம் ஒன்றில் தங்கியிருந்த சமயம் தமக்கு பிள்ளை இல்லாத குறையால் உண்டான மனக்கவலை யை தணித்துக்கொள்ளும் வகையில் தத்தெடுத்துக்கொண்ட கைக்குழந்தையே இன்று வளர்ந்து பெரியவளாகிவிட்ட சந்தோஜா.

சந்தோஜா மாயவனுக்கும் அவன் மனைவி புண்ணியவதிக்கும் பிறந்தவ எல்ல என்பதை இந்திய முகாமில் அவர்களுடன் தங்கியிருந்து அவர்களுடனேயே இலங்கை திரும்பிவிட்ட சில பெண்கள் அவளுக்கு நகுக்காக தெரியப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஆனால் மாயவன் தம்பதியினர் தாம் சந்தோஜாவை தத்தெடுத்ததை மறந்து தமக்கு பிறந்த குழந்தையாகவே அவளை கருதி பராமரித்து அன்பு செலுத்தி வந்தனர். சந்தோஜாவும் அவர்களது அன்பில் திளைத்து அரவணைப்பில் வளர்ந்து வந்தாள்.

சந்தோஜா அழுகையை நிறுத்தவில்லை. மாயவன் இரவு தொழிலுக்கு செல்வதற்காக கடற்கரை சென்று விட்டான். புண்ணியவதி கூலிக்கு மாவிட்டது கொடுப்பதற்காக கிராமத்திற்கு போய்விட்டாள்.

இந்த நிலையில் செல்வன் கோபத்துடன் போய் மாயவனுக்கு என்ன கூறி பற்றவைப்பானோ என்ற பயமும் அதனால் தான், தந்தையின் கோபத்திற்கு இலக்காகப்போவதுமே சந்தோஜாவிற்கு திகிலை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சனத், இரத்தினபுரியை சேர்ந்தவனாகையாலும் நீண்ட காலம் யாழ்ப்பானத்தில் பணிபுரிந்தவனாகையாலும் தங்கு தடையின்றி தமிழ் பேசக்கூடியவனாக இருந்தான்...

“சந்தோஜா... பயப்படாதே. இந்த சின்ன விசயத்தை எவரும் பெரிது படுத்தமாட்டார்கள். அதுவும் உன்னுடைய தந்தையிடம் கூறும் அளவிற்கு செல்வன் தீங்கு செய்யமாட்டான்.”

சனத் ஆறுதல் கூறி அவளை தேற்ற முயன்றான்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“நீ சொல்வது போல்லல் சனத்... எங்கடை ஆட்களுக்கு தொழில் ரீதியில் சிங்களவர்களுடன் தொடர்பும் நட்பும் இருக்கும்... ஆனால் கலியாண விசயத்திலை, அதிலையும் ஒரு தமிழ் பெண்ணை சிங்கள இளைஞருக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கிறதிலே, அவங்களை சம்மதிக்க வைக்க ஏலாது. அதிலையும் நீ ஒரு இராணுவ வீரன். நான் விவாகம் செய்ய வேணும் என்டு என்றை பெற்றோர் நினைக்கக்கூடிய ஒரு இளைஞன், துவக்கும் கையுமாக உன்னை பழிவாங்க துடிப்பவனாக இருப்பதையே அவர்களும் எங்கடை சமூகமும் விரும்பும்...!”
என்று கூறிவிட்டு சநோஜா விம்மினாள்.

இப்போ ‘சனத்’ துக்கு மிகுந்த கவலையாக போய்விட்டது. தமிழர்களை தாழ்த்தி எண்ணும் ஒரு சமூகத்தை சேர்ந்தவன் அவன். தான் விரும்பினால் ஒரு தமிழ் பெண்ணை இலகுவாக அடைந்து விடலாம் என்றே அவன் நம்பியிருந்தான். அதற்கு மாறாக ஒரு நிலைப்பாடு இருக்கும் என்பதை அவன் இப்போதுதான் முதற்றுவையாக உணர்ந்தான்!

“சநோஜா, நானும் நீயும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினால் எனது பெற்றோரும் உனது பெற்றோரும் எங்களை சேர்த்து வைப்பதுதானே முறை?” சனத் கிராமத்து பையன். வெளி உலகில் என்ன நடக்கின்றதென்பதை நீண்ட நாட்கள் அறியாமல் இருந்தவன். தனது கிராமத்தில் உள்ள நடைமுறையை அப்பாவித்தனமாக கூறினான். ஆனால் சநோஜா அகதி வாழ்வு, இடம்பெயர்வு, யுத்த சூழல் என்ற நெருக்கடிகளால் புடம் போடப்பட்டவள். அவள் குழந்தையல்ல...!

“நீ குளிப்பதற்காக எங்கள் வளவுக் கிணற்றுக்கு வந்து போகும் போதே அம்மா என்னை எச்சரித்திருக்கின்றாள். அவளால் முடிந்திருந்தால் உன்னை எங்கள் வளவுக்குள் கால்வைக்காமல் பண்ணவே நடவடிக்கை எடுத்திருப்பாள்! யாராவது ஒரு தமிழ் இளைஞன் எங்கள் வளவுக்குள் வர முடிகின்றதா பார். நீ இராணுவம். அதனால் அவள் பயந்தாள். எனது சிறுபிள்ளைத்தனம், உனது கேலிகளையும் கிண்டல்களையும் நான் ரசித்தேன், உனக்காக காவலிருந்தேன். நீ தரும் மாங்காய் பிஞ்சகளை விருப்புடன் பெற்றுக்கொண்டேன். இன்று என்னுடைய மனத்தில்இருந்து உன்னைஎடுத்து விடமுடியாதவளாக இருக்கின்றேன்...”

சந்திரகாந்தி சந்தோஜாவின் கூற்றுக்கள் தெளிவாக இருந்தன. ‘சனத்’தின் கண்கள் கலங்கின. அவர்கள் எதிர்பாராமலே புண்ணியவதி குடிசைக்கு மிக அருகே வந்து விட்டாள். சனத் கிணற்றுடிக்கு நழுவிச்சென்றான். சந்தோஜா குசினிக்கட்டுக்குள் சென்றான்.

சனத் முகம் அலம்புவதாக பாவனை செய்வதை புண்ணியவதி எரிச்சலுடன் பார்த்தபடி நின்றாள். அவளது பார்வையில் வேண்டா வெறுப்பு துல்லியமாக பளிச்சிட்டது. சனத் குற்ற உணர்வு உறுத்தவும் மெதுவே அகன்று சென்றான்.

புண்ணியவதி மகளை அழைத்தாள்...

‘ஏன் பிள்ளை, இந்த நாசமத்துப்போவாருக்கு குமார்ப்பிள்ளை தனியாக இருக்கின்ற கிணறுதானா கிடைச்சது...?’

‘ஏனம்மா கொதிக்கிறாய்... அவங்களுக்கு மறைப்பு போட்ட இடங்களிலையோ குளியலறைகளிலோ குளிக்க தடையாம். அதுதான் அடைப்பில்லாத கிணறுகளிலை வந்து குளிக்கிறான்கள்.’

வியர்வை ஆறும்படி நன்றாக குளித்து விட்டு வந்த தாய்க்கு மகள் வட்டில் நிறைய சோறும் மீன் குழம்பும் இட்டு வந்து பரிமாறினாள்...

‘நீ பிள்ளை கவனமாயிரு... அப்பாவின்றை குணம் தெரியும்தானே... தான் நினைக்கிறதை சாதிக்கிற மனுசன்... இப்படியெல்லாம் பிரச்சனைகள் வருமென்டு தெரிஞ்சால் இந்தியாவிலேயே இருந்திருக்கலாம்...’

புண்ணியவதி மீனை தட்டில் வைத்து, இலாவகமாக மூள்ளை அகற்றும் விதம் அழகாக இருந்தது!

சந்தோஜா கூறினாள்...

‘எத்தனை நாளைக்கு அம்மா, இவையள் சண்டை பிடிக்க போகினம் வெளிநாடுகள் விடவே விடாது. நீ இருந்து பாரனை. கெதியாய் சமாதானம். வந்து எங்கடை வழக்கையிலை விடிவு ஏற்படத்தான் போகுது...!’

திந்திரர்கள் நாடும் அகலீகைகள்

நன்றாக இருட்டிக்கொண்டு வந்தது... சந்தோஜா குப்பி லாம்பு ஒன்றை கடற்றி குடிசை மூலையில் வைத்தாள்.

முந்தானையை நிலத்தில் பரவி விரித்து தலை சாய்த்த சிறிது நேரத்தில் புண்ணியவதி குறட்டை விட்டு தூங்க தோடங்கிவிட்டாள்.

எஞ்சிய சாதத்தை நீராகாரமாக கரைத்து குடித்துவிட்டு சந்தோஜாவும் தாயின் தலைமாட்டில் சாயந்துகொண்டாள்.

மாலையில் நடந்த விடயம் அவளது மனத்தைக் கலக்கியபடி இருந்தது... எனவே தூக்கம் கெட்டது!

‘சனத்’தை கைபிடித்தால் வரும் பிரச்சனைகள் பற்றியே மனம் திரும்ப திரும்ப எண்ணியது...

‘பேச்கவார்த்தை மூலம் சமாதானம் ஏற்படுத்தப்படும் என்று அரசாங்கமும் கூறுகின்றது. எதிர்கட்சியும் சமாதானத்திற்கான முன்னெடுப்புக் களுக்கு பச்சை கொடி காட்டுகின்றது. நோர்வே சாதுர்யமாக காய் நகர்த்தல் செய்வதில் உலக நாடுகளெல்லாம் சமாதானத்திற்காக குரல் கொடுப்பதுடன் நிரப்பந்தங்களையும் உண்டு பண்ணுகின்றன...’

அப்படி சிந்தித்தபடியே அரைத்துாக்கத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த சந்தோஜாவை யூமியே பிளந்தது போன்ற பாரிய ஷெட்ச்சத்தமொன்று படுக்கையில் இருந்து தூக்கி வைத்தது. ஓலைகள் பியந்து விடுவன போன்று சல சலத்தன. இராணுவ சிப்பாய்களின் சப்பாத்து ஒலி எங்கும் கேட்டது. நாய்கள் அவல ஓலம் எழுப்பின...

சந்தோஜா நடுங்கினாள். புண்ணியவதி மகளை அணைத்துகொண்டு தேந்றினாள்.

“பயப்படதே பிள்ளை... எங்கடை பெடியள் ஆரும்தான் இராணுவத்தை பயப்படுத்துவதற்காக எநிஞ்சிருப்பாங்கள்...”

“அது சரியனை அம்மா... ஆரும் காயம் பட்டாலெல்லோ இராணுவம் எங்கடை பெடியளை அள்ளிக் கொண்டு போயிடும்...”

சந்திரகாந்தி
சந்திரகாந்தி
சந்திரகாந்தி

“உங்கை இப்ப பெடியள் என்டு ஆர் இருக்கிறான்கள். அப்பாவிகளை பிடிச்சுக்கொண்டு போய் விசாரித்தாலும் நாளைக்கு விட்டுவிடுவான்கள்.”

புண்ணியவதிக்கு எதையும் பிரச்சனையாக்கிப் பார்க்கும் பழக்கம் இல்லை... உக்கிரமான சண்டை நடக்கும் போதும்... ‘கலகம் பிறந்தால் தான் நியாயம் பிறக்கும்’ என்று கூறி விட்டு இருந்து விடுவாள்!

அந்த கிராமம் பூராகவும் நாய்கள் குரைப்பதையும் ஓலமிடுவதையும் அவதானிக்கையில் வீடுகள் அனைத்தும் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு சோதனையிடப்படுவதை ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

குடிசைக்கு அருகாக சப்பாத்து காலடி ஒசை ஒன்று நெருங்குவதை சந்திரகாந்தி அவதானித்தாள். மெதுவாக தட்டியை நீக்கி பார்த்தாள்.

கிணற்றடி அருகே சனத் தயங்கி தயங்கி நிற்பது தெரிந்தது. சந்திரகாந்தி சிறிது தெரியம் வந்தது.

தட்டியை தூக்கி ஒரமாக வைத்துவிட்டு இருட்டோடு இருட்டாக வெளியே வந்தாள்.

“ஏய் புள்ளை”... புண்ணியவதிக்கு என்ன நடக்கிறது என்று புரியவில்லை. அடிக்குரலால் மகளை தடுத்தாள்.

“சும்மா இரணை”

சந்திரகாந்தி அதடி விட்டு வெளியே வந்தாள்.

“சந்திரகாந்தி... நீங்கள் பயப்படாமல் படுங்கோ. பிரச்சனை ஒன்றும் இல்லை... கடலாலை இந்த கிராமத்திற்குள்ள ஆயுதம் வரக்கூடும் என்று ஒரு ஊகம். கிராமத்தை சுற்றி வளைக்கிறதற்கு ஒரு சாட்டு வேணுமெல்லோ... அதுதான் பெடியள் எங்கட ‘காம்புக்கு’ குண்டு வீசினது மாதிரி காட்ட நாங்களே பாதுகாப்பாக ஒரு ‘கிறணைட்டை’ வீசிவிட்டு வீடுகளை சுற்றி வளைச்சிருக்கிறம்”

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலைக்கள்

சனத் விளக்கினான். சரோஜாவின் பயம் தெளிந்தது...

“சனத்... நீ போ... நாளைக்கு அப்பா என்ன கோலத்திலை வாராரோ
தெரியாது... என்னட்டை வாற்றை பார்த்து வா... போக இந்த ஊரில்
இருகிற் இளந்தாரிகள் எல்லோரும் என்றை சொந்தகாரன்கள்தான்
எண்டதையும் மறந்து விடாதே” சரோஜா அப்படி கூறிவிட்டு குடிசைக்குள்
நுழைந்துகொண்டாள்...

“அம்மா... அது பிரச்சனை ஒன்டும் இல்லையாம். நாங்கள் படுப்பம்”
சரோஜா தாயின் முதுகோரம் படுத்து நன்கு துங்கிவிட்டாள்.

மாயவன் அதிகாலையிலையே இரவுக் கடலால் திரும்பிவிட்டான்.

புண்ணியவதி நடந்த சம்பவங்களை ஊகங்களாக கூறிக்கொண்டிருந்தாள். அவன், அவள் கூறுவது அனைத்தையும் ‘உம்’ கொட்டி கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆயினும் வீடுகளுள் புகுந்து இராணுவம் செய்த அட்காசங்கள் பற்றிய அனைத்து புதினங்களையும் அறிந்திருந்தான்.

“பேச்க வார்த்தை பேச்க வார்த்தை எண்டுறான்கள். ஒரு முடிவும் இல்லை... இரவும் நாலைந்து பெடியளை கொண்டுபோயிருக்கிறான்கள்... கோயிலிலை படுத்திருந்த பெடியளாம்... சனம், சமாதானம் வரும் சமாதானம் வரும் எண்ட நம்பிக்கையிலை காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கு... நாடுகள் எல்லாம் ஒத்து சமாதானத்திற்காக குரல் கொடுக்கிறதை பாத்தால் சமாதானம் வரும் எண்டுதான் நம்ப வேண்டியும் கிடக்கு.”

குடிசையின் நடுக்கப்போடு சாய்ந்தபடி தாயுடன் கதைத்துகொண்டிருந்த தந்தைக்கு சரோஜா ‘பிளாஷ்டிக்’ பாத்திரம் நிறைய தேனீ கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அதே சமயம் அவனின் முகத்தில் ஏதாவது மாறுதல் தெரிகிறதா என்பதை கடைக்கண்களால் நோட்டமிட்டாள். நல்ல காலம், நேற்றைய சம்பவத்தை செல்வன் அவனிடம் கூறிவிடவில்லை என்று ஆறுதல் அடைந்தாள்.

பத்து மணி போல செல்வனும் வேறிருவரும் மாயவனை தேடி வந்தார்கள்.

புண்ணியவதி விட்டு பாத்திரங்கள் மற்றும் தட்டுமூட்டு சாமான்களை முற்றத்திற்கு கொண்டுவந்தாள். வந்தவர்கள் குடிசையின் நாலு பக்க கிடைக்கு அடைப்புக்களையும் பிரித்தனர். ஒருவன் வேய்ச்சலை அறுத்தான். சந்திரகாந்தி திகைத்து நின்றாள்.

“என்னம்மா நடக்குது...?” என்று தானை நெருடினாள்.

“பக்கத்து ஒழுங்கையிலை தொழிலுக்கு வசதியாய் கடற்கரை ஓரமாய் குடிசையை போடலாம் என்கு செல்வன் முதலாளி சொல்லுகிறார். குடிசை பிரித்து போட வாற செலவை முதலாளியே தாறன் எண்டும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அப்பாவிற்கும் அது “சரியென்கு தான் படுகுதாம்... உனக்கென்ன பிள்ளை...”

என்று தாய் கூறவும் சந்திரகாந்தி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்று கிணற்றில் நீர் மொண்டு முகத்தை கழுவினாள்.

இரு மணி நேரத்தில் குடிசையின் அனைத்து பொருட்களும் அடுத்த ஒழுங்கைக்கு போய்விட்டது.

சனத் மாமர முகாமில் இருந்து நடைபெறுவன அனைத்தையும் கவலையுடன் அவதானித்து கொண்டிருந்தான்.

அவனிடமிருந்து விழிகளால் விடைபெற்றாள் சந்திரகாந்தி...!

சில தினங்கள் கழிந்தும், குடிசை இடம் மாற்றப்பட்டதற்கும் சந்திரகாந்தி காதல் விவகாரத்திற்கும் இடையில் எந்த தொடர்பும் இருப்பதாக சம்பவங்கள் எதுவும் உணர்த்தவில்லை. சந்திரகாந்தி சிறிது தெரியம் பெற்றாள்.

அந்த மாலைப்பொழுது நன்றாக இருள் கவிந்து வந்தது. சந்திரகாந்தி தனக்கு பிடித்த கத்தரிப்பு நிற ‘கவுணை’ அணிந்து கொண்டாள். எண்ணேய் பிழியும் அடர்ந்த கேசத்தை இரட்டை பின்னலாக முடிந்தாள். ‘ஃபோ’ பவுடரை முகத்திலும் கரங்களிலும் பூசிக்கொண்டாள்.

இதோ... யார் கண்ணிலும் படாமல் பழைய குடிசை அமைந்திருந்த இடத்தை அண்மிக்கின்றாள்... அந்த இருளோடு இருளாக கலந்து நின்ற இடத்தை அண்மிக்கின்றாள்... அந்த இருளோடு இருளாக கலந்து நின்ற

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

சரோஜாவின் கரிய மேனியை சனத் துல்லியமாக இனம் கண்டு ஓடோடி வருகின்றான்... அவளது வலது கரத்தை பற்றி கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுகின்றான். குழந்தைப்பிள்ளையாக அவளது தோளில் முகம் புதைத்து கதறுகின்றான்... ‘ஷூடோ’ வாசத்தை தகர்க்கும் தமிழ் பெண் ஒருத்தியின் கேசத்தில் இருந்து பரவும் நல்லெண்ணை வாசத்தில் பரவசமாகி மயங்குகின்றான்.

‘அழாதே சனத்... அழாதே... நான் வந்துவிட்டேனல்லவா?’ சரோஜா ஆறுதல் கூறுகின்றாள். ஆனால் அவளாலும் அழுகையை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

சரோஜா அழும்போது ‘சனத்’துக்கு, தான் சில தினங்கள் முன்னால் குறிப்பு புத்தகத்தால், அவளது தோழில் தட்டியதைக் கண்ட செல்வன்மேல் கோபம் எழுகின்றது...

‘ஆர் தடுத்தாலும் சரோஜா...நான் உனக்கு தமிழ் முறைப்படி தாலி கட்டுவேன்... உன்னை ராணி மாதிரி வாழுவைப்பேன். எங்களுக்கு பிறக்கப்போகிற பிள்ளைகளை, தமிழ் பள்ளிக்கூடத்திலை சேர்த்து படிப்பித்து ஆளாக்குவேன்.’

சனத் எப்பவும் தனது அடிமனதிலிருப்பதைத்தான் குது வாது இல்லாமல் பேசுவான். அது சரோஜாவிற்கும் நன்கு தெரியும்!

‘சனத்... இனி உன்னை எப்படி சந்திப்பது?’ சரோஜா வினாவுகிறாள்...

‘கவலைப்படதே சரோஜா. நான் எப்படியும் சில வாரங்களில் அல்லது சில மாதங்களில் உனது குடிசை அமைந்திருக்கும் புதிய இடத்திற்கு கடமையில் வருவேன்...’ விம்மலின் மத்தியில் சனத் சரோஜாவை தேற்றினான்.

சரோஜா கவலை தாளமாட்டதவளாக...

‘பிரச்சனை தீந்தால் நீ போய் விடுவாய் அல்லவா?...’ என்று வினவி நிலத்தை பார்த்தபடி பெரு விரலால் கீழுகிறாள்.

திருமலை.வி.என். சந்திரகாந்தி

சனத் அவளது கவலை கண்டு ஆவேசமடைந்தவனாக அவளுக்கு உறுதிகூறுகின்றான்....

“நீ பயப்படதே சரோஜா... சமாதானம் ... எல்லோரும் பேசுகின்ற சமாதானம் ...”

அது வரவே வராது....!”

ஞானம் ஏப்ரல் - 2006

வெண்ணெய் உண்ட

கண்ணாம்

வேதம் ஆகமம் இரண்டையும் அறவே பயின்ற வேதக் குட்டி குருக்களை அந்த சிறு சம்பவம் அப்படி பதை பதைக்க வைத்து விட்டது. அவரது உடல் வியர்த்தது. இதயம் கூட சுற்று அதிகமாக படபடத்தது. நாம் நம்பியிருக்க மற்றவர்கள் எமக்கு துரோகம் பண்ணுகின்றார்களே... அதை எந்த உறவு மட்டத்திலும் மன்னிக்கவோ தாங்கிக்கொள்ளவோ முடியாது...!

ஜயாரின் மெலிந் த தோற் றம் அவரது ஏழ் மையை புடம்போட்டுக்காட்டிக்கொண்டிருந்தது மட்டுமன்றி நியாயபூர்மான அவரது உழைப்பையும் குடும்பத்தின் மேலான சிரத்தையையும் சிக்கனத்தையும் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவரது மூன்று இளம் பராய பெண் பிள்ளைகளும் ஒருவருக்கு மற்றவர் சடை பின்னிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாவம், தாயைத் தின்னி பிள்ளைகள்!

ஜயர் மீண்டும் கிணற்றுடிக்குச் சென்றார். ஆம், அந்த மின் நீரிறைக்கும் இயந்திரம் களவாடப்பட்டுத்தான் விட்டது. அவரது ஒரு கை முறிந்து விட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி ஒரு நிலை அவருக்கு...!

நித்திய பூஜைக்கு தேவையான டூ, இலை வகைகளுக்காக அவர் பிற்ற கையை நம்பியிருந்தது கிடையாது.

செவ்வரத்தை, நித்திய கல்யாணி, நந்தியா வெட்டை, கனகாம்பரம், மஸ்லிகை, ரோஜா, அலரி ஆகிய பூஞ் செடிகளுடன் துளசிச் செடியும்

வில்வம் மரமும் கூட அவரது வளவை நிறைத்திருந்தன. அத்தனையும் இன்று நீரின்றி வாடிக்கிடக்கின்றன.

அந்த இயந்திரத்தை திருடியவன் தேவ நிந்தனை புரிந்த பழிக்கு உள்ளாவான் என்பதிலும் அவனுக்குரிய தண்டனை ஏற்கனவே தீர்மானிக் கப்பட்டிருக்கும் என்பதிலும் ஜயம் கிடையாது.

அது வேறு விடயம்! அவருக்கு தேவையானது அந்த மின் நீரிறைக்கும் இயந்திரம்! அவர், வீட்டு வாழைத் தோட்டத்துக்கு நீரிறைக்கவா அங்கலாய்க்கிறார்? இல்லை! அந்த பரமனுடைய கருமம் நிறைவாக இருந்தால் போதும். தனது அல்லது குழந்தைகளின் வயிற்றுப் பசியைப் போக்குவதற்காக அந்த வளவில் ஒரு பயன் தரும் மரம் கூட அவரால் நாட்டப்பட்டிருக்கவில்லை!

யார் களவாடி இருப்பார்கள் என்பது பற்றி அவருக்கு சிறிய ஒரு ஊகம் கூடிருக்கவில்லை.

பின்வளவில் ஒரு தாடிக்காரனும் அவனது குண்டான மனைவியும் வாழ்கின்றார்கள். சந்று தொலைவில் தச்சுத் தொழிலாளியும் மனைவி இரு பிள்ளைகளும் கஷ்டமான சீவியம் நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களால் இதுவரை தொல்லை என்றிருக்கவில்லை.

ஜயருக்கு நடுவிலாள் ஓடி வந்தாள். பாடசாலை சீருடையில் இருந்தாள் “அப்பா, அப்பா “ஷ்சர்” என்னை “மொனிற்றநாக’ தெரிவு செய்திருக்கிறா. இனிமேல் தினமும் நான்தான் “பூவாக்கு பூக்கள் கொண்டு போக வேணுமாம், அக்கா சொன்னவா....”

ஜயருக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் முதுகில் இரண்டு வைத்துவிட்டு.....

“இஞ்சை பூவும் இல்லை ஒண்டும் இல்லை. ‘சீசரை’த்தான் பூவை கொண்டு வரச் சொல்லு.” என்று அதட்டி விட்டார்.

பிள்ளை அழுதபடி ஓடிசென்று சகோதரிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டது. முத்தவள் தனக்கு ஒன்றும் தெரியாதது போல தந்தையிடம் விடை பெற்று தங்கைமாருடன் பாடசாலை புறப்பட்டாள்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அதன் பின்புதான் வீடு வெறிச் சோடிவிட்டதும்.... பின்னொக்கு அடித்த தவறும் ஜயருக்கு உறைத்தது.

“எல்லாம் இந்த “மோட்டா” களவு போனதாலை வந்த வினை” என்று தனக்குள் தானே புறபுறுத்தபடி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தார்.

அவரது வீட்டிற்கு நேர் எதிரே “பொலிசாரின்” வீதித்தடை முகாம் ஒன்று இருந்தது. கடமைநேரம் மாறி மாறி எப்போதும் நான்கைந்து பொலிசார் அங்கு பணியில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். ஜயரை நேருக்கு நேர் காணும் சந்தர்ப்பங்களில் இன் முகம் காட்டி சிரிப்பார்கள். அந்த அறிமுகம் காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த செவ்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஜயர் நேரே சென்று அவர்களிடம் விடயத்தை கூறிவிட்டார்.

கோயில், பூஜை, பஜனை, திருவிழா என்று எப்போதும் நீளப் பாவாடை சட்டையுடன் குதூகலமாக ஓடித்திரியும் தயான்பு அற்ற அந்த குழந்தைகள் மீது பொலிசாருக்கு மிகுந்த அனுதாபமும், கருணையும் இருந்தது. அதன் காரணமாக ஜயருக்கு நேர்ந்த இழப்பு அவர்களுக்கு பெரும் கவலையை ஏற்படுத்திவிட்டது.

உடனேயே இருவர் வளவுக்குள் வந்து நோட்டமிட்டார்கள். கள்வன் வந்திருக்கக்கூடிய பாதையை அனுமானித்தார்கள். காவல் நிலையத்தில் முறைப்பாடு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார்கள். பின்னால் வெளியேறி விட்டார்கள்.

அரைமணி நேரம் கூட ஆகியிருக்காது வீட்டின் வாயில் புறமிருந்து “மாத்தையா ... மாத்தையா ...” என்ற குரல் கேட்டு ஜயர் ஓடி வந்தார்.

“பொலிஸாரிடம்” கள்வன் வகையாக மாட்டியிருந்தான் !

“மேயா தமா ஹாறா ...”

என்று கூறி அவர்கள் காட்டிய திருடன் வேறு யாருமல்ல அயல் வீட்டில் வசித்து வரும் அந்த தச்சுத் தொழிலாளியோதான்! அந்தக் கணம் அவர் தனது மின் நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தையும், அதை திருடிய தச்சுத் தொழிலாளியையும் முன்னிறுத்தி இந்த உலகை அளந்தார்....

“இது ஒரு உதவாக்கறை உலகம்.. !” என அவரது வாய் முனு முனுத்தது. அவரது கோபம் சிரசுக்கு ஏறியது.

தனக்கு தானமாக கிடைக்கும் அரிசி, மரக்கறி, தேங்காய் ஆகியவற்றை பாதி விலையில் அவனது மனைவிக்கு விற்பதால்தான் அந்த குடும்பம் உயிர் வாழ்கின்றது என்ற நினைப்பு அப்போது அவருக்கு ஏற்பட்டது. கர்வம் தலைக்கு ஏறியது. ஜயர் முற்கோபக்காரர் தவிர “பொலிஸில்” முறைப்பாடு செய்ய வேண்டிய அவசியம் பற்றி சற்று நேரம் முன்னர்தான் “பொலிஸார்” விளக்கியிருந்தனர். ‘பொலிஸ் சாஜனுக்கு’ கிடைக்கக்கூடிய பதவி உயர்வை கெடுத்து “பொலிஸாருக்கு” கோபத்தை உண்டு பண்ணக்கூடாது எனவும் அவரது உள்ளுணர்வு உறுத்தியது.

நேரே “பொலிஸ்” நிலையம் சென்றார், “பொலிஸா” களாவ்போன பொருளின் பெறுமதியை கேட்டார்கள். சிறு குற்றப்பிரிவில் முறைப்பாட்டை பதிவு செய்யும்படி அறிவுறுத்தினார்கள்.

அங்கு சிரேஷ்ட அலுவலர் ஒருவர் கனிந்த பார்வையுடன் ஐயரை வரவேற்றார். ஆசனம் கொடுத்தார். முழு விபரங்களையும் கேட்டு தெரிந்து கொண்டார். பின் வினவினார்....

“இது சம்பந்தமாக நாங்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். என நீங்கள் விரும்புகின்றீர்கள்..?”

“இயந்திரத்தை திருடியவனை இந்த நிலையத்திற்கு வரவழைத்து. அவனை எச்சரிக்கை செய்வதுடன் பொருளை எனக்கு மீள பெற்று தர வேண்டும்” ஐயர் பதிலிறுத்தார்.

அதிகாரி தனது விரலிடுக்கில் இருந்த குழிழ்முனை பேனாவை நாடியில் தட்டியபடி சிறிது நேரம் யோசித்தார். பின்னர் அவர் முன்னால் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடி குவளையில் இருந்த நீரைப் பருகினார்.

ஐயர் அங்கலாய்ப்புடன் அந்த அதிகாரியின் செயல்களை அவதானித்தபடி இருந்தார்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“அந்த திருடனை வீதித் தடை முகாமில் வைத்தே நீங்கள் விரும்பியபடி எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். இங்கு அழைத்து வந்தால் பொலிசாரின் குறிப்பு புத்தகங்களில் பதிவு ஏற்பட்டுவிடும். அதன் பின்னர் உங்களிடம் முறைப்பாட்டைப்பெற்றுக் கொண்டு அத்திருடனை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துவது தான் எமது கடமை”

ஜயர் இப்போ வினவினார்..... “அப்போ திருடப்பட்டு பிடிபட்ட எனது பொருள்...?”

அதிகாரி பதிலளித்தார்..... “அதனையும் நாங்கள் நீதிமன்றில் பார்ப்படுத்துவோம். நீங்கள் ‘மோட்டன்’ ஒன்றை போட்டு அதனை மீளப்பெறலாம்.”

ஜயருக்கு அடுத்த நிமிடமே அந்த நீரிறைக்கும் இயந்திரம் அவசியமாக இருந்தது.

உடனேயே வேட்டி சால்வையை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார். வெளியே தச்சுத் தொழிலாளியின் மனைவி தனது கைக் குழந்தையுடன் ஜயரை வழிமறித்தாள்..... கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்....

ஜயருக்கு இவையெல்லாம் பெரிய விடயங்களாகப் படவில்லை. தனது நீரிறைக்கும் இயந்திரம் உடனேயே தனது கைக்கு வர் வேண்டும் என்பதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது. எனவே விரைந்து வீதித் தடைமுகாமுக்கு ஓடினார். அங்கு அவர்கள் கையை விரித்து விட்டார்கள்!

“‘ரவுண்டஸ்’ வந்த ‘பொலிஸ்’ வாகனத்தில் திருடனையும் பொருளையும் ஏற்றி ‘பொலிஸ்’ நிலையத்திற்கு அனுப்பி விட்டோம். நீங்கள் உடனேயே அங்கு போக வேண்டும்”

ஜயருக்கு வியர்த்து விறு விறுத்தது....

“இந்த ‘மோட்டார்’ இண்டைக்கு எனக்கு பூச்சாண்டிகாட்டுதோ?....” என மனதுக்குள் கூறியபடி மீண்டும் ‘பொலிஸ்’ நிலையம் அடைந்தார்.

அந்த அதிகாரி எவ்வித சலனமுன்றி அதே இடத்தில் அமர்ந்திருந்து

தார். ஐயர் நடந்தவற்றை விளக்கினார்..... தனது இயந்திரத்தை எப்படியும் தந்து விட வேண்டும் என்று வேண்டினார்.

அதிகாரி மறுத்து விட்டார்....

“பொலிஸ் பதிவேடுகளில் இப்போ குறிப்புரைகள் எழுதப்பட்டு விட்டன. இனி சட்டப்படிதான் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.”

ஐயருக்கு கோபம் வந்து விட்டது. “நான் முறைப்பாட்டுக்காரன். நானே கள்வனை மன்னித்து விடுகின்றேன். எனது பொருளை மட்டும் நீங்கள் தந்து விட வேண்டும்” நிபந்தனை விதித்தார் ஐயர்.

அதிகாரி தனது கால்களை மேசையின் கீழ் நீள நீட்டி இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தார். அவரது முகத்தில் ஒரு புஞ்சிரிப்பு இழையோடியது.

“உங்களுக்கு சட்டம் தெரியாது. ‘சிவில்’ வழக்கு வேறு. ‘கிறிமினல்’ வழக்கு வேறு. ‘சிவில்’ வழக்கில் இரு பகுதியினரும் உடன்பாட்டுக்கு வந்தால் வழக்கு இல்லாமல் திரும்பி போய்விடலாம். கொலை, களவு போன்ற ‘கிறிமினல்’ வழக்குகள் அப்படியல்ல. கொலை காரனும் கள்ளனும் சமூகத் துரோகிகள். அவர்கள் இன்று உங்கள்மேல் குற்றச் செயல்களை கட்டவிழ்த்து விடுவார்கள். அப்போது அவர்கள் தண்டிக்கப்படாவிட்டால் நானை அவர்களது குற்றச் செயல் சமூகத்தின் மீது திரும்பும்.....”

ஐயருக்கு விளங்கியது போலவும் இருந்தது, விளங்காதது போலவும் இருந்தது.

ஏறத்தான் தனது கையால் நெற்றியை அடித்து தனது ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தினார். பின் ...

“நான் என்ன ஐயா செய்ய?” என வினவினார்.

“முறைப்பாடு செய்வதுதான் ஒரே வழி” அதிகாரி அழுத்தம் திருத்தமாக கூறினார்.

கிந்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

முறைப்பாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்த ஐயரை தச்சத் தொழிலாளியின் மனைவியின் கண்கள் பரிதாபமாக பார்த்தன. அவளது இடுப்பிலிருந்த குழந்தை பசியால் வாடியிருந்தது.

'போலிஸ்' நிலைய வாசலை அவர் தாண்டும் போது 'பஜரோ' வாகனம் ஒன்று அங்கு வந்து சேர்ந்தது. அதிலிருந்து அந்த தச்ச தொழிலாளி இறங்கி வந்தான். அவனது முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்க்க அவருக்கு பயமாக இருந்தது.

சரியாக இரண்டு கிழமைகள் அவனை சிறைச்சாலை 'ரிமாண்டில்' வைத்திருந்திருப்பார்கள்.....

ஐயருக்கு நீதிமன்றிலிருந்து அழைப்பானை வந்திருந்தது..... வாழ்ந்து முடிந்த இந்த அறுபது வயதுக் காலத்தில் நீதிமன்றம் ஏறாத அவரது மனம் உள்ளூர் வருந்தியது. ஐயர் நீதிமன்ற வாசல் ஏறியதும் 'கோர்ட் சாஜன்' அவரை அடையாளம் கண்டு ஓடிவந்து அழைத்துச்சென்று ஆண்களுக்கான பகுதியில் அமரச் செய்தான்.

அனேகமாக வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்களே பார்வையாளர் களாகவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

நீதிவான் முன்பாக வலது புறம் 'போலிஸ்' உத்தியோகத்தர்களும் இடது புறம் கைத்திகளும் மண்டபநடுவில் சட்டத்தரணிகளுமாக விசாரணைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

கசிப்பு விற்றமை போதைவஸ்து வியாபாரம் ஆகியவற்றிற்கு தண்டம் பண்மாக விதிக்கப்பட்டது.

நீதிவான் இளைஞராகவும் அமைதியானவராகவும் காணப்பட்டார். விசாரணைகளை தனது முட்டைக்கண்களால் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சட்டத்தரணிகளின் விசாரணைகளை ஐயரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏன் கேட்கிறார்.....? எதற்காக கேட்கிறார்.....?

“எதிரி அலவாங்குடன் வீட்டுக்குள் வந்தாரா? அல்லது வீட்டை உடைத்து வீட்டுக்குள் வந்தபின் அலவாங்கை எடுத்தாரா?”

“எதிரி ‘ஸெற்’ வெளிச்சத்தில் வந்தபோது அடையாளம் கண்ணரா? எதிரி ‘ஸெற்றை’ போட்டபின் அவரை அடையாளம் கண்ணரா?”

ஜயருக்கு மயக்கம் வராதகுறை. நல்ல வேளையாக அவரது வழக்கு எடுக்கப்பட்டபோது எதிரி, தான் குற்றவாளி என்று ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டான்.

ரூபா 1500/= பணமாக தண்டம் விதிக்கப்பட்டது. ஜந்து வருடகால நன்னடத்தை பினை விதிக்கப்பட்டது.

‘கோர்ட் சார்ஜன்’ மூலம் ‘மோஷனை’ போட்டு திருட்டுப் பொருளை மீடபதாயின் பணச்செலவு இல்லை. அந்த நேரம் பார்த்து ‘சார்ஜன்’ எங்கோ மாறிவிட்டிருந்தார். சட்டத்தரணிக்கு 300/= ரூபா செலுத்தி ‘மோஷனை’ கொண்ந்து நீதிவானின் அனுமதியை பெற்று பொருளை எடுக்க மதியமாகிவிட்டது.

அவர் நீரிறைக்கும் இயந்திரத்துடன் வீடுவரும் போது சிறுமிகள் மூவரும் ஆகாரம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கை கால் அலம்பி அவர் வீட்டினுள் வரும்போது வெளியே ‘ஜயா’ என்ற குரல் கேட்டு திரும்பி பார்த்தார்.

“ஜயா.... என்றை புருஷனுக்கு 1500/= ரூபா தண்டம் கட்ட நீங்கள்தான் பணத்தை தரவேண்டும்” என்று கூறி அழுது புலம்பினாள் தச்சன் மனைவி

ஜயர் மறுத்துப்பார்த்தார்.

“ உங்களுக்கு நான் அரை விலைக்கு அரிசி தேங்காய் மரக்கறி எல்லாம் வருடக் கணக்கில் தந்திருக்கிறேன். உன்னுடைய புருஷன் நன்றி கெட்டவன்.”

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
அவனும் விடவில்லை.....

“உங்களுக்கு இனாமாக கிடைக்கிற சாமான்களை கோயிலை குற்றியிருக்கிற ஊர்சனத்திற்கு விக்க உங்களுக்கு வெட்கம். அதாலைதான் சாமான்களை எனக்கு கட்டியடிச்சுப்போட்டு என்னட்டை காசு புடுங்கின்னீங்கள்..... என்னுடைய காசிலைதான் உங்கடை பிள்ளைகள் படிக்குது.... நீங்கள் வாழுகிறியள்...” அவள் உரத்துப் பேசினாள்.

பெரியவள் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்து “ஏன்னப்பா?” என்று வினவினாள்.

ஐயருக்கு வெட்கம் பிடுங்கி தின்றது.....

“ஓண்டுமில்லைப்பிள்ளை. நீ உள்ளே போ....”

என்று கூறி மகளை திருப்பி அனுப்பினார்.

கோபத்தில் தச்சன் மனைவி மேலும் மேலும் நியாயங்களை கூறி அழுதபடி இருந்தாள். அவள் கூறுவதில் நியாயம் இல்லை என்றுதான் அவர் நம்பினார்.... ஆனால் அவள் எது தனக்கு நியாயம் என்றுபட்டதோ அதை அழுதமுது கூறும் விதத்தில் மற்றவர்கள் தன்னில் பிழைபிடித்து விடுவார்கள் என்று அவர் பயந்தார்!

“அழாதையாட சனியன்.....” என்று கூறி அவளை அதடியவர் உள்ளே சென்று அவள் கேட்ட பணத்தை கொண்டந்து அவள் கையில் திணித்து..... “ஓடு” என்று கூறி துரத்திவிட்டார்.

அப்போதுதான் அவரது நெஞ்க பதட்டம் அடங்கியது. விறாந்தைப் படிக்கட்டில் அமர்ந்து இரு கால்களையும் நீட்டி தனது கைகளால் உருவி விட்டார்....

அப்போது வாயிற்கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பாரத்தார். பலசரக்குக்கடை பங்கயம் தயங்கி தயங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்....

“என.....?” முகக்குறிப்பால் வினாவினார். “ஜயா..... உங்கட ‘மோட்டரீ’ களவெடுத்த கள்ளன் அதை எனக்கு 1500/= ரூபாவுக்கு அரைவிலை பேசி காசை வாங்கிப்போட்டான். ‘பொலிஸ்காரர்’ அவனோட வந்த உடனே நான் பயத்தில் வாய் பேசாமல் அதை குடுத்திட்டன. இப்ப ‘மோட்டர்’ உங்கள்ட வந்திட்டுதானே. நீங்கள்தான் என்றை நட்டத்தை பொறுக்க வேணும்.....”

ஜயர், பூமிசாஸ்திரம் படிக்கவில்லை..... அப்போதுதான் உலகம் கற்றுவதை முதன் முதலாக அவரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது! 1500/=ரூபா. தண்டத்தை திருடனிடம் அறவிட்டுவிட்டு அமைதியாக இருக்கும் நீதிவான் இப்போ அவருக்கு எதிரியாக தென்பட்டார்.....!

“சத்திராதிப் பெண்ணே ... வெண்ணெய் உண்ட முட்டைக் கண்ணன் ஒருவன் இருக்கிறான்..... நீ அங்கே போய் முறைப்படு” என்று இரெந்து தள்ளினார்!”

ஞானம் ஜாலை 2005

வழிந்துகண்ணய இழந்தவர்கள்

கடவுள் விழிப்புலனை எனக்குத் தராதது ஒரு வழியிலை நன்மை எண்டுதான் மனதுக்குப்பட்டுக்கு!

‘மோட்டார் ஷெல்’ என்றும் ‘மல்ரி பறல்’ என்றும் என்ன அடி அடிக்கிறான்கள். சத்தம் என்றால் சொல்லி மாழேலாது! கண்தெரியாமல் கிடக்கிறதுக்கு காதும் கேளாமல் போயிடுமோ எண்டும் பயமாய்க் கிடக்கு. அப்பிடிப் போனால் தன்னும் பேசாமல் கடவுள் ‘செவிப்புலனை தராததும் ஒரு வழிக்கு நல்லதுதான் எண்டு ஆறுதலுக்கு சொல்லிப்போட்டு நடக்கிற அட்டேழியங்கள் ஒண்டுமே தெரியாமல் புழுமாதிரி கிடந்துவிட்டு நேருக்கு நேரை குடு விழேக்கை வாழ்ந்தோம் முடித்தோம் எண்டு போய்விடலாம்.

அப்படி எண்ணிக்கொண்டு தன்னந் தனியாய் வீட்டு விறாந்தைப் படியிலை படுத்திருக்கேக்கை சனம் அரசல் புரசலாய் தெருவிலை ஓடித்திரியிறதை உணரக்கூடியதாயும் நெஞ்சிலை பெரும் பயப்பீதியை உண்டாக்கிற வெடிச்சத்தங்கள் நெருங்கி வாறுதை கிரகிக்கக்கூடியதாயும் எனக்குப்பட, அச்ச உணர்வுடன் வீட்டின் பிரதான வாயிற்கதவை பிடித்தபடி காதை மேலும் தீட்டிக் கொள்கிறேன்.

சனம் எல்லாம் ஒடுதெண்டு என்னாலை ஒட முடியுமா? அப்பிடி ஒடுறதெண்டால் சனத்துக்கை மிதிபட்டு சாகிறதுக்கு ஆயத்தமென்டால் தான் ஒடவேணும். ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளைக்கூட பெற்றோர் துணை, கணவன் துணையோடை ஓடித்தப்பிவிடும். கைக்குழந்தையாய் இருந்தாலும் தாயின்றை ஒடுக்கிலை இருந்து தப்பிவிடும். நான் என்ன செய்வன்?

அப்படி யோசிச்சு கவலைப்படேக்கையே எனக்கு எப்பவும் பழக்கப்பட்ட முகம்மது அனஸ்சினுடைய குரல் அடிச்சால் போல் கேட்டது.

“ரவி அண்ணே.... ரவி அண்ணே....” குரலில் அவசரம்

“என்ன அனஸ்.... ஏன் பதறுகிறோ....?” நான் வினவினேன்.

“அதையேன் கேக்கிறியள் ரவி அண்ணே.... செய்தியொண்டு வந்திருக்கில்லை.... அடிபாடோண்டு தொடங்கப் போகுதாம்... எங்கள்ள உடனேயே பாதுகாப்பான இடங்களுக்குப் போகட்டாம்.”

எனக்கு விசயத்தை கிருகிக்கிறதுக்கு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. நான்கைந்து மாற்று உடைகளை ஒரு பிரயாணப் பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டேன்.

அனஸ் எப்பவும் போல என்னை ‘சைக்கிள்’ ஆசனத்தில் அமரச்செய்து தான் ‘பாரில்’ தொற்றிக் கொண்டான். நாங்கள் இருவரும் ‘சைக்கிளில்’ சவாரி செய்யும் போது பார்ப்பவர்கள் நான் அனஸை வைத்து ஒட்டுவதாக எண்ணி மலைத்தபடி பார்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள். உண்மையில் நடப்பது நான் ‘பெடல்’ போட அனஸ் ‘ஹாண்டிலை’ கையாள்வான்.

அப்போதும் அப்படியே நான் வேகமாக ‘பெடலை’ மிதிக்க அனஸ் சரியான பாதையில் வண்டியை செலுத்தினான்.

“நாங்கள் இப்ப எங்கை அனஸ் போறம்....?” நான் வினவினேன்.

“பள்ளி வாசலுக்குத்தான் போவம்... பிறகு யோசிப்பம்” அவனுக்கு பயத்தில் முச்சவாங்கியது.

இன ஒற்றுமைக்கு ஒரு காலத்திலை முதூர் பிரசித்தமாக இருந்தது. இப்பவும்கூட அரசியல் கலக்காத தனியார் நட்புக்கு குறைவில்லை என்டுதான் சொல்ல வேணும்....

‘ரவி அண்ணே.... பாதையிலை எப்பவும் நிற்கிற பாதுகாப்பு படையினர் ஒருத்தரையும் காணேல்லை.. நாங்கள் கடந்து வந்த பாதைகளிலை ‘ஷெல்’ விழுந்து வெடிக்கிறதைப் பார்த்தால் பிரச்சனை எங்களை நெருங்கி விட்டதாகத்தான் தெரியுது....’

இந்திரர்கள் நானும் அகலிகைகள்

பாடசாலை நாட்களிலை ஏற்பட்ட நட்புக்களிலை எல்லாமே விடுதலைப் போராட்டத்திலை இணைந்ததோடை இல்லாமல் போயிற்றுது....! விடுதலைப் போராட்டத்திலை உண்டான தெரியம் எனக்கு விழிப்புலன் அற்றுப்போனதோடை இல்லாமல் போயிற்றுது....! அனஸ் தான் விதிவிஷ்க்காய் என்னோடை ஒட்டிக்கொண்டு இருக்கிறான்.... முஸ்லிம்கள் இந்துக்கள் எண்டு பேதம் காட்டி பேசுறதெல்லாம் வெறுமனே அரசியல் பம்மாத்து. நாங்கள் ஒரு மொழி பேசுகிற மக்கள் எண்டதை எல்லாரும் உணர்ந்தால் பிறகு எந்த ஒரு பிரிவுக்கும் இடமில்லை.

நானும் அனஸாம் விரைந்து பள்ளிவாசலை அடைந்தோம். பள்ளிவாசலை சரணமடைந்ததாலை நாங்கள் தப்பினம் எண்டுதான் சொல்ல வேணும் பாடசாலைகளில் தஞ்சமடைந்த முஸ்லிம் மக்கள் சிலர் தவிர ஏனையோர் பள்ளிவாசலுக்கே வந்திருந்தனர். அனஸ் அனைவராலும் நன்கு அறியப்பட்டவன். அவனும் முஸ்லிம் சகோதரர்களும் எனக்கொரு குறை வைக்கவில்லை.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாக முதூர் நகரம் வெடிச்சத்தங்களால் அதிர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. பாடசாலை உட்பட மக்கள் குழுமியிருந்த பல இடங்களில் 'ஷெல்' விழுந்து வெடித்ததில் பலர் மரணமடைந்ததாகவும் அதிக அளவினர் காயங்களுக்குள்ளாகியதாகவும் கதைகள் காதில் விழுந்தன.

மின்சாரம் முற்றாக தடைப்பட்டது. நீருக்கும் ஆகாரத்திற்கும் மக்கள் திண்டாடினர். அடிப்படை வசதிகள் பற்றி சிந்திப்பதற்கே நேரம் இல்லாமல் இருந்தது. இருந்த இடத்திலிருந்து அல்லது நின்றநிலையிலிருந்து மூச்சு வாங்கக்கூடியதாக இருந்ததே பெரும் பாக்கியம்!

'பலூன்' ஒன்றினை ஊதலூத அது பெருத்துவரும். ஊதுபவரின் மூச்சும் முட்டிவிடும்... திடீரென 'பலூன்' வெடித்ததும் அனைத்தும் வெறுமையாகி விடும்.

முதூர் மக்கள் இனி முடியாது என தீமானித்து பிய்த்துக்கொண்டு ஒடப்புறப்பட்ட நிலையில் ஒரு செய்தி வந்தது.

“விரும்பியவர்கள் வெளியேறுவாம.... தடை இல்லை” இச் செய்தி வந்ததுமே மக்கள் பரபரப்படைந்தார்கள்....

முதூரை விட்டு வெளியேறுவதாயின் ஆலிம்சேனைக்கு வந்து.... ஆற்றைக் கடந்து பெடியளின் கட்டுப்பாட்டு பிரதேசத்தை அடைந்து பாட்டாளிபுரம், ஈச்சிலம்பற்றை, கதிரவெளி, பாஸ்சேனை, வம்மிவெட்டுவான், வாகரை போய் பின்னர் மட்டக்களப்பு செல்லாலும்.

அப்படி இல்லாவிட்டால் முதூரைவிட்டு பச்சனூர் போய் மல்லிகைத் தீவு போய் ஏருக்கலம் காட்டுச் சேனை மகாவலி கங்கையைத் தாண்டி இரால்குளி பிரதேசம் உப்பாறு ஊடாக ஆலங்கேணி சென்று திருக்கோண மலையை அடையலாம்.

உண்மையைச் சொல்லுறுதெண்டால் நான் அனஸ்க்கு ஒரு குமையாகவே இருந்தேன். அவனோ என்னை தனது சொந்த உடன்பிறப்பாக கருதி பணிகள் புரிந்தான்.

முதூரை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்டு அனைவருமே தீர்மானித்த பிறகு எமக்கு மட்டும் அங்கு என்ன வேலை?

முன்னர் போலவே நாம் இருவரும் ‘சைக்கிளில்’ சவாரி செய்து 64ம் கட்டடையை சென்றடைந்தோம். எங்கள் சோதனைக் காலம் அங்கேயே ஆரம்பிக்க வேண்டி இருந்தது போலும்....

முஸ்லிம் மக்கள் அங்குவைத்து பிரிக்கப்பட்டு கிளாந்தி முனைஜாக் வயல்வெளிகள் தாண்டி இராணுவ கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமான பாலைப்தோப்பு போய் அங்கிருந்து கந்தளாய் செல்லும்படி பணிக்கப்பட்டார்கள்.

அனஸ் - ஒரு முஸ்லிம் சகோதரன் - செல்ல வேண்டிய வழி அப்படி இருக்க நான் தமிழ் மக்களுடன் இணைந்து பச்சனூர் ஊடாக பயணம் மேற்கொள்ளவேண்டி இருந்தது....!

விழிப்புலனற்றவனாக இருப்பதையிட்டு நான் கவலை அடைந்த சந்தர்ப்பங்களை விட அஷை பிரிய நேரும் அச்சந்தர்ப்பம் எனக்கு

திந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
பன்மடங்கு அதிக வேதனையை அளித்தது.

அப்போதைய மன்னிலையில் உயிரைப் பிரியவும் நான்
தயாராயிருந்தேன். எனது நண்பன் அன்றை விட்டு விலக் இயலாதவனாக
துடிதுடித்தேன். என்கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன.....

எனது குடும்ப சொத்துக்களுக்கு ஆசைப்பட்ட பெண் ஒருத்தி
விழிப்புலன்று என்னை பயன்படுத்தி குழந்தை ஒன்றைப்
பெற்றுக்கொண்டதும் அதை அறிந்து கோபமுற்ற எனது பெற்றோர் சிறிய
வீடோன்றினை குழந்தை பெயரில் எழுதி வைத்து என்னை ஓரம்
கட்டியதும்... தனது எண்ணம் முழுமையாக நிறைவேறாததால்
குழந்தையுடன் அப்பெண் என்னை நீங்கிச் சென்றமையும் எனக்கு
வாழ்க்கையில் விரக்தியை உண்டு பண்ணியது.

ஆனால் அன்றை பிரிவதென்பது எனது வாழ்க்கையின்
முடிவாகவே இருக்கும் என்று நிச்சயமாக நம்பினேன்.

அனஸ் எனக்காக பல இடங்களில் வாதாடினான்.... என்னை
தனது பாதையில் அழைத்துச் செல்லவும் தான் எனது வழியில்
வருவதற்கும் அவன் ஆயத்தமாக இருந்தும் அவனது முயற்சி எதுவும்
பலனளிக்கவில்லை.

வேறு வழியின்றி என்னை பொருத்தமான ஒரு துணையுடன்
சேர்த்து அனுப்பும் முயற்சியில் அவன் வெற்றி பெற்றான்.

“ரவியன்னை..... இவனுடைய பெயர் செந்தில். உங்கடை
வயல்களிலையும்.... ஏன் எங்கடை வயல்களிலும் இவன் வேலை
செய்திருக்கிறான். இவனுக்கு மனைவி, ஒரு பெண் பிள்ளை உதவியாய்
இருக்குதுகள். உன்னுடைய பரிதாப நிலையை இந்த குடும்பம் நல்லாய்
அறியும். வழித்துணைக்கு உனக்கு இதுகள் உதவியாக இருக்குங்கள்...
நான் எப்படியும் உன்னை இடையிலை வந்து சந்திப்பன்...”

அவன் அப்படி கூறியபோது யாரோ கூரிய வாளால் எனது
இதயத்தை பிளப்பதுபோல் இருந்தது.... ‘நாம் நினைத்து எதுவும்
நடப்பதில்லை.... எல்லாம் அவன் நினைத்தபடியல்லவா நடந்தேறுகிறது’

திருமலை.வி.என். சந்திரகாந்தி

என்ற பாடத்தை நான் கற்று பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன....

செந்தில் பேசியபோது அவனது குரலை வைத்து அவன் சிறு வயதில் எனக்கு பழக்கப்பட்டவன்தான் என்பதை உய்த்துணர்ந்தேன்.

“ரவித்தம்பி.... நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ.... எங்கடை பயணம் எங்கை முடியுதோ அங்கை மட்டும் உங்களை நாங்கள் பாதுகாப்பாய் கொண்டு சேர்ப்பம்....”

‘பாதுகாப்பாய்’ எண்டு செந்தில் சொல்லேக்கை நான் உரத்து சிரித்துவிட்டேன் போலும்....

செந்திலினுடைய மகள் உயர்தரம் மட்டுக்குமென்டாலும் பழச்சிருப்பாள் என்று நினைக்கிறன். இப்போ தந்தையுடன் பேசினாள்....

“அப்பா..... ‘வெஷல்’ நாலு பக்கமும் விழுந்து வெடிக்கிற நெடி நாசியை எரிக்குது..... பாதுகாப்பு பற்றிப் பேசிக்கொண்டிராமல் ரவி அண்ணையையும் கூட்டிக்கொண்டு உடனை இந்த இடத்தை விட்டு விலகுவம்”

“ஓம்ப்பா.... பிள்ளை சொல்லுறந்து சரி....”

தாயும் அவசரப்படுத்தினாள். அனஸ் கூறினான்.... “இந்த அவதிக்கை கையிலை காக எண்டு ஆரட்டைக் கிடக்கு..... ரவி அண்ணை, இந்த ‘சைக் கிளை’ வச்சுக் கொண்டு உங்கடை பயணத்தை ஆரம்பியுங்கோ..... இடையில் வசதி கிடைக்கிற இடத்திலை இதை வித்து காசாக்க தயங்காதையுங்கோ....”

நான் இயலுமானவரை மறுத்துப் பார்த்தேன்... அனஸ் உறுதியாக இருந்தான்.... “ரவி அண்ணை.... செந்தில் குடும்பமும் கஷ்டப்பட்டதுகள். கையிலை கழுத்திலை எண்டு சேமிப்பும் இல்லாத சனம். நான் எப்படியாவது அறிமுகத்தை வைச்சு சமாளிப்பேன்.. ‘சைக் கிள்’ உங்களோடுயே இருக்கட்டும்”

அனஸ் என்ன விட்டுப் பிரிய மனமின்றி விடை பெற்றான்.

கிந்திர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அப்போது அவனது குரலின் விசும்பல் எனது செவிக்கு விழிப்புலனை வழங்கியது.... கவலையை அடக்கமுடியாது நானும் கதறி அழுதேன்.

பச்சனூர் நோக்கி நாம் புறப்படுகையில் எமக்கு எதிர் திசையில் 'ஷெல்' ஒன்று பாரிய சத்தத்துடன் விழுந்து வெடித்தது. சனங்கள் அல்லோலகல்லேல்லப்பட்டு ஓழியிருக்க வேணும்..... ஒப்பாரிச் சத்தம் காதை அடைத்தது.... நின்ற இடத்தை விட்டு நகராத எனக்கு மிகச் சமீபமாக நெருங்கி எனது கரங்களை பற்றி அழுத்திய்படி....

“ரவி அண்ணே..... பயப்படாதையுங்கோ..... கடைசிவரைக்கும் நான் உங்களோடை இருப்பேன்....”

செந்திலின் மகளினுடைய ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தும் அந்த ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கேட்டும் எனது மெய் சிலிரத்தது....

அவள் கலகலப்பாக பேசுகின்ற இயல்பினள்..... நடந்தபடியே தொடர்ந்து பேசினாள்.... நானும் அவனது குரல்சென்ற திக்கில் பச்சனூர் நோக்கிய எனது பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்....

சனத்தின் ஒப்பாரிச் சத்தம் இப்போது ஓரளவு ஓய்ந்து போனது... “ரவி அண்ணே..... என்னை வேளாங்கண்ணி என்டு எல்லாரும் கூப்பிடுவினை.... அம்மா கிறிஸ்தவ சமயமாதலாலும் வேளாங்கண்ணி தேவாலயத்திற்கு சென்ற இடத்தில் அம்மாவுக்கு பிரசவ வேதனை ஏற்பட்டு நான் பிறந்ததாலும் அந்த பெயர் எனக்கு சூட்டப்பட்டது.... நீங்களும் என்னை அப்படியே கூப்பிடலாம்....”

அவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சனத்தினுடைய சலசலப்புச் சத்தம் ஒன்றினை நான் கிரகித்தேன்....

“ரவி அண்ணே.... கொஞ்சம் அப்படியே நிலலுங்கோ..... நான் ஓடிவாறன்....”

சென்றவள் சில நிமிடங்களிலேயே திரும்பி ஓடிவந்தாள்.....

“வயல்லை இருந்த கிணற்றிலை எல்லாச் சனமும் தண்ணி

மொண்டு குடிச்சுதுகள்.... நானும் குடிச்சிட்டு உங்களுக்கும் கொணர்ந்தனான்.... குடியுங்கோ....”

ஏதோ ஒரு இலையை பத்திரமாக கோலி அதில் நீரை கொண்டு வந்திருந்தாள்..... அதை என்னிடம் கொடுத்தால். பாத்திரம் சிதைந்து நீர் சிந்திவிடும்.... எனவே நீரை தானே பருக்கிவிட்டாள்....

அச்சமயம் ஏதோ ஒரு வகை விமானம் எமது தலைக்கு மேலாக தாளப் பதிந் து நோட்டமிட்டு சென்றது. சனம் மீண் டும் அல்லோலகல்லோப்பட்டது.... ஆனால் வேளாங்கண்ணி நிதானத்துடன் தொடர்ந்தாள்....

“அரசாங்கங்கள் மாறும்..... ஆனால் சனங்கள் மாறுமோ.....? பின்னர் நிசப்தம்.

“சொல்லுங்கோவன் ரவியண்ணே....” என்னைப் பேசும்படி தூண்டி னாள். “எனக்கு விளங்கும் வேளாங்கண்ணி... எங்கடை சனத்திலை பாதிப்பேர் பயிற்சி எடுத்தவைதான்.... ஆனால் ஒரு யுத்தம் எண்ட உடனை தங்கடை உயிரையும் சொந்தபந்தங்களின்றை உயிரையும் மேலானதாக யோசிக்கின்மே அல்லாமல் விடுதலை எங்கிற பேச்சையே மறந்துபோய் விடுகினே....” நான் கூறுவும் வேளாங்கண்ணி.... அதிர்ந்து சிரித்தாள்.... “ஏன் வேளாங்கண்ணி நான் சொன்னதிலிருந்து நீர் என்ன விளங்கிக் கொள்கிறீ....?”- வினவினேன்.

நீங்கள் சொன்னதிலையிருந்தில்லை.... நீங்கள் முன்னாள் இயக்கமொன்றின் போராளி எண்டுறைதும்.... எந்த நேரடிச் சமரிலை நீங்கள் உங்கடை பார்வையை இழந்தீர்கள் எண்டுறைதும் எனக்கு முன்னரேயே தெரிந்த விசயங்கள்”.

அவள் கூறுவும் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எமக்கு வெகுதூரம் முன்னால் “வேளா... வேளா.....” என உரத்த குரலில் அவளது தாய் கூப்பிடுவது கேட்கிறது....

”உஞ்சு பெயரில் கண்ணி என்ற அழகான சொல் இருக்க வேளா...

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்
வேளா.... என்று ஏன் கூப்பிடுகிறார்கள்?"

நான் வினவவும் அவள் மீண்டும் அதிர்ந்து சிரித்தாள்.... பின்னர்...
"வேளா வேளாக்கு சாப்பிடுகிறேன் அல்லவா.... அதனால்தான் போலும்!"

சிரிப்பே அவளானாள்!

'ஷல்' வீச்சுக்களுக்கு மத்தியில் வயல் வெளிகளினாடாக
பச்சனுரை சென்றடைய மாலையாகிவிட்டது.

பச்சனுரூரில் மக்கள் குழுக்களாக இணைந்தார்கள். அப்படி
இணைந்த சில குழுக்கள் ஒன்றைரை கல் தொலைவில் உள்ள
மல்லிகைத்தீவு நோக்கிச் சென்றார்கள். ஏனையோர் வேதத்தீவுக்கு ஊடாக
இறால்குளி செல்லவிளைந்தனர்.

வேளாங்கண்ணி தாய் தந்தையரை அழைத்து அவர்களுடன்
.கலந்துரையாடினாள். அவள் கள நிலையை நன்கு அறிந்து கொண்டிருந்தாள் என்பதை அவள் எடுக்கும் ஆணித்தரமான முடிவுகள் விளக்கின.

அவள்கூட முன்னாள் இயக்கமொன்றின் பயிற்சிப்பட்ட போராளியாக
இருக்கலாம் என்பதை அவளது பேச்சும் செயல்களும் எனக்கு உணர்த்திய
வண்ணம் இருந்தன. ஆனால் அப்போ அவளிடம் நான் வாய்திறந்து
எதுவும் கேட்கவில்லை.

"ரவி அண்ணே... நாங்கள் இப்ப மாத்தையாடை தோட்டத்தை
அடைஞ்சிருக்கிறம். எங்கடை பயணம் இரவோடு இரவாகத் தொடர்ந்தால்
தான் நாங்கள் வயல்வெளிகளுடாக ஏருக்கலம் காட்டுச்சேனையை இரண்டு
அல்லது இரண்டரை மணித்தியாலத்திலை கடக்கலாம். அது மாத்திரமில்லை, நீலாப்பளை சிங்கள குடியேற்றத்திற்கு அண்மித்ததாக எங்கடை
பயணம் இருக்கிறதாலை அங்கை அமைந்திருக்கிற இராணுவ முகாமிலிருந்து ஏற்படக்கூடிய அச்சுறுத்தல்களிலிருந்தும் நாம் தப்பியாக
வேண்டும்."

அவள் அப்பிடிக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே எனது வலது
கால், வரம்பொன்றில் இடறுண்டு மல்லாக்காக நான் தூக்கி வீசப்பட்டேன்.

ஒரு வினாடிக்கூட இல்லை.... வேளாங்கண்ணி துரிதமாகப் பாய்ந்து வந்து என்னை அலாக்காகத் தூக்கி நிறுத்தினாள்.

காயமடைந்த போராளிகளை, அவர்கள் ஆண்களாக இருந்தால் கூட பெண் போராளிகள் எப்படி சுமந்து செல்வார்கள் என்பதை நேரில் பார்த்தவன் நான். எனது மனத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அவளிடம் கேட்டேன்....

“ஏன் வேளாங்கண்ணி நீ இன்னமும் உன்னை இந்தக் கபோதியிடம் மறைக்கப் போகிறியா...?” எனது குரல் கரகரத்தது.

எதிரில் சிறிது மௌனம். பின்னர்.....

“உங்களைப் போலவே நானும் முன்னாள் இயக்கமொன்றின் போராளி.... இதை நான் உங்களிடம் மறைக்க வேண்டும் என நினைத்துச் செயற்படவில்லை. தேவை எழவில்லை; தவிர நீங்களே ஊகித்து உணர்ந்து கொள்வோகள் என்று தெரியும். அதனால் கூறவில்லை; கோபிக்கா தையுங்கோ.....” மீண்டும் நிசப்தம்.....

எருக்கலம் காட்டு வயல்வெளிகளுடாக அச்சத்துடன் அனைவரும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். எமக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் பலர் கூட்டம் கூட்டமாக விரைந்துகொண்டிருந்ததை அவர்களின் தாழ்ந்தொலித்த குரல்கள் மூலம் நான் உணர்ந்தேன்.

வேளாங்கண்ணி கூறினாள்.....

“இந்த இடங்களில் யானைப் பயம் உண்டு. தவிர ‘ஷல்’ வீச்சுக்கள் காரணமாக காடுகள் எரிந்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக இருக்குது. மக்கள் விரும்பி வளர்க்கும் ஆடு மாடுகள் போன்ற கால்நடைகள் கூட இறந்து கிடக்கின்றன. எமது வயல்களின் பயனை நாம் இழந்து நிற்கின்றோம்.”

அச்சமயம் திடீரென வேளாங்கண்ணியின் அம்மா தனக்கு ஏதோ விஷம் தீண்டிவிட்டதாக ஒலமிடத் தொடங்கினாள். அவளுடைய தந்தை ‘சைக்கிளை’ ‘ஸ்ராங்டில்’ நிறுத்தி ‘டென்மோவை’ கூழல் வைத்து

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

‘ஹெட்டலெட்டரே’ பிரகாசிக்கச் செய்து கடித்த விஷி ஐந்து என்ன என்பதை தேடியிருக்க வேணும்...

வேளாங்கண்ணி பதைப்பதைத்தவளாக உரத்த குரலில்.....

“அப்பா..... அப்பா..... ‘டென்மோ’ வெளிச்சத்தை உடனை நிப்பாட்டுங்கோ” என்று கூவினாள்.

ஒரு சில நிமிடங்கள்தான் ஆகியிருக்கும்.... ‘எஸ்’ என்ற சத்தத்துடன் மிக அருகாக ‘ஷல்’ ஒன்று வீழ்ந்து வெடித்தது.

“எல்லோரும் வீழ்ந்து படுங்கோ” என்று வேளாங்கண்ணி சத்தமிட்டாள். ஒன்றான்பின் ஒன்றாக ஏழு ‘ஷல்’கள் வீழ்ந்து வெடித்தன. புகைமண்டலம் எம்மை தின்றடித்தது. சில நிமிட அமைதி நீடித்தது. அதே சிறிது நேர இடைவெளியில் அவளது தாயார் எழும்பி ஓடியிருக்க வேணும்..... வேளாங்கண்ணி மீண்டும் கத்தினாள்.

“அம்மா..... அம்மா..... ஓடாதையுங்கோ.... விழுந்து படுங்கோ.....” அவள் வாய்மூடவில்லை. அடுத்த ‘ஷல்’ வந்து வீழ்ந்து வெடித்தது. அவலக்குரல் ஒன்று மரண ஒலமாக எழுந்து ஓய்ந்தது.....

“அம்மா என்னை விட்டுட்டு போயிற்றியா.....” என்ற கதறல் எனக்கு நடந்ததைப் புரிய வைத்தது. செந்திலின் அழுகைச் சத்தமும் கேட்டது.

காயமடைந்த பலர் தப்பி ஓடியிருக்க வேணும். இன்னும் பலர் இறந்திருக்கலாம். காயமடையாதவர்கள் தாம் மற்றவர்களுக்காக தாமதித்தால் இறக்க நேரிடும் என்ற பயத்தில் ஓடியிருக்கலாம்.... எம்மருகே இறந்தவர்களை தவிர எவரும் இல்லை என்பதை ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

“வேளாங்கண்ணி..... இது அழுகிறதுக்கு நேரம் இல்லை. நீ கூட சாதாரண பெண்ணாக மாறிவிட்டாயா? அருகில் தேடி ஒரு கூரான காட்டு கம்பை எடுத்து எனது கையில் கொடு” நான் இறைஞ்சினேன்.

செந்திலின் முயற்சிக்கு கூரான காட்டுக்கம்பு கிடைத்தது. எனது பலன் அத்தனையையும் திரட்டி வயல் நிலத்தில் கிடங்கொன்றை தோண்டினேன். செந்தில் மண்ணை வகிறுவதும் மனைவியின் கன்னத்தை தடவி ஒப்பாரி வைப்பதுமாக இருந்தான்.

நானும் செந்திலுமாக சடலத்தை புதைகுளியிலிட்டு மூடியபோது வேளாங்கண்ணி ‘ஓ..’ என்று ஓலமிட்டு அழுதாள். ஒரு போராளிகூட தாயன்புக்கு அடிமை என்ற பாடத்தை நான் அங்கு கற்றேன்.

இரண்டு இரண்டரை மணித்தியாலங்களில் நிறைவுற்றிருக்க வேண்டிய பயணம் நான்குமணி நேரம் நீடித்தது.

மகாவலி கங்கையை நெருங்கி மூவரும் குளித்து களையாறி ணோம். அப்போதுகூட முதூர்ப்பக்கமாக வெடிச்சத்தங்களும் ‘ஷல்’ வீச்சு சத்தங்களும் கேட்ட வண்ணமே இருந்தன.

எருக்கலம் காட்டுச்சேனை ‘ஷல்’ வீச்சில் பலவிதமான பாதிப்புக் குள்ளான பலர் அங்கு ஏற்கனவே வந்து சேர்ந்திருந்தனர். உறவினர்கள் பலரை இழந்துவிட்டமையை அவர்களது ஓலத்தினாடாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

மகாவலி கங்கைக்கு மறுபுறம் இரால்குளி. சிலர் தாம் கொண்ந்த பாத்திரங்களையும் அரிசி சாமான்களையும் ஆற்று மணலில் கத்தியால் கீறிக் கிடைக்கும் நண்டையும் வைத்து சமையல் செய்யலாம் எனவும் எம்மையும் தங்களுடன் இணைந்துகொள்ளுமாறும் கேட்டனர்.

நாம் இருந்த மனிலையில் எமக்கு பசி என்ற உணர்வே இல்லாமல் போய் இருந்தது. நாம் தாமதிக்கவில்லை...

இரால்குளியிலிருந்து உப்பாறு ஊடாக நடைபயணமாக மூன்று அல்லது நான்கு மணிநேரத்தில் ஆலங்கேணியை சென்றடைய முடியும். ஆனால் எமது கையில் அனஸ்கொடுத்த ‘சைக்கிள்’ இருந்தது. அதைப் பயன்படுத்த திட்டமிட்டோம்.

தந்தையுடன் எண்ண முதலில் அனுப்பத் திட்டமிட்டாள்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலைகைகள் வேளாங்கண்ணி நான் மறுத்துவிட்டேன். 'நீ முதலில் சென்றால் இரண்டாவது பயணத்தில் நான் செந்திலுக்குப் பதிலாக 'சைக்கிள்' ஓட்ட முடியும் என்பதை எடுத்துக்கூறி அவளையே முதலில் அனுப்பி வைத்தேன்.

ஆலங்கேணியில் நாம் ஒன்றுசேர்ந்த போது பல செய்திகள் எமக்கு கிட்டின.: பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவரின் மகள் 'அம்புலன்ஸில்' சென்ற சமயம் 'ஷெல்' வீழ்ந்து இறந்துவிட்டதை அறிந்தோம்.

எனது கையிலிருந்த பணம் மூவரும் சிறிது களையாறப் பயன்பட்டது. திருக்கோணமலை சென்று ஒரு முகாமில் சிறிது காலம் தங்குவதாயினும் கையில் சிறிதளவு பணம் தேவைப்பட்டது. அனளின் 'சைக்கிளை' எப்படியாவது காப்பாற்றி அவளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னிடம் இருந்தது.

தாயைப் பறிகொடுத்ததால் உண்டான் திகில் வேளாங்கண்ணியை பேச்சிழுந்தவளாக ஆக்கிவிட்டிருந்தது. இப்போது மீண்டும் சிறிது சிறிதாக பேசவும் செயல்படவும் தொடங்கியிருந்தாள்.

"ஆலங்கேணியில் தங்குவதால் பாதுகாப்புக்கு குந்தகம் இல்லை. ஆனால் எங்களைப் போன்ற பணபலம் இல்லாதவர்களுக்கு இங்கு நிவாரண வசதி எட்டாது. எப்டியெண்டாலென்ன திருக்கோணமலை போனால்தான் விமோசனம்...."

வேளாங்கண்ணி கூறியதை செந்திலும் ஏற்றுக்கொண்டான். கூலித்தொழில் புரிய எண்டாலும் ஏற்ற குழந்தை இருக்காதா என அவன் சிந்தித்திருக்கக்கூடும்.

திருக்கோணமலை மத்திய வீதியில் புனிதபிரான்சிஸ் சவேரியர் கல்லூரி பல அகதிகளை அரவணைத்திருந்தது. நகரின் பாடசாலைகளிலும் அகதிகள் தங்கியிருந்ததை பின்னர் அறிந்தேன். 'அக்ஸன் பாமில்' பதினேழு பேர் இறந்தமை திகிலை ஏற்படுத்தியது.

'அகதிகளாக வாழ்பவர்களுக்கு என்ன குறை... வேளாவேளாக்கு சாப்பாடு... மாற்றுடை..... விரும்பிய நேரம் தூக்கம், ஓய்வு...'

வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அப்படித்தான் தெரியும். உள்ளே இருப்பவர்களுக்கோ நிலைமை மறுவளமாக இருக்கும்.

‘மனதில் சஞ்சலம்.... நம்பிக்கையற்ற எதிர்காலம்.... அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமை.... நீத்தட்டுப்பாடு.... பசிக்கு உணவின்மை... ஆரோக்கியமற்ற சுற்றாடல்..... தூக்கமின்னம்.... மருத்துவ வசதிகள் இன்மை...’

சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்... தீவுதான் இருக்காது! வேளாங்கன்னி தாயின் இழப்போடு மனம் சோந்தவளாக இருந்தாலும் தந்தையின் உதவியுடன் எனக்கு பணிவிடைகள் புரிந்தாள்.

அனஸ் வந்து சேர்வான்... வந்து சேர்வான் என காத்திருந்தேன். ஏமாற்றமே எஞ்சியது... செந்திலுக்கும் வேளாங்கன்னிக்கும் என்சார்பில் ஏதாவது உதவி செய்வதாயின் அனஸ் வந்தால்தான் முடியும் என்று என்னி ஏங்கினேன். அந்த நம்பிக்கை ஆதாரமற்றதாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது.

அனஸ் குறித்து எனக்கு கவலை அதிகரித்தது. கிளாந்தி முனையில் இடம் பெற்ற ‘ஷெல்’ வீச்சில் அவனுக்கு ஏதாவுது நேரந்திருக்கக்கூடுமோ என்று எண்ணிப் பயந்தேன்.

எனது கவலை அதிகரித்த போது வேளாங்கன்னி தந்தையுடன் கந்தளாய் சென்று அனஸை தேடிக் கண்டு பிடித்து வருவதாக புறப்பட்டாள்.

நாட்கள் செல்ல செல்ல எவரது உதவியுமின்றி தனிமையில் அல்லல்பட்டேன்.

அன்று ஒரு பாடசாலை தினம். மாணவர்கள் இடைவேளையின் போது குதூகலமாக கூச்சலிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் முடிவடைந்து அவர்கள் அதிபரால் வகுப்பறைக்கு அனுப்பப்பட்டு ஒரு சில நிமிடங்களில் பாடசாலைக்கு அண்மித்த மத்திய வீதி பகுதியில் பாரிய வெடிச் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. மக்கள் அல்லோல் கல்லோலப்பட்டார்கள்.

கிந்திரர்கள் நாடும் அகல்வைக்ககள்

பாடசாலையின் மூன்றாம் மாடியில் இருந்து பார்த்தபோது கொத்தி ஒழுங்கையிலிருந்து கத்தி, வாள், பொல்லுகளுடன் மக்கள் கூட்டம் ஒன்று ஓடி வந்ததாகவும் பாதுகாப்புப் படையினரால் அவர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதாகவும் ஆசிரியர்கள் கூறினார்கள். எனினும் ஒரு சில மணிநேரத்தில் முகாமில் இருந்த இளைஞர்கள் அனைவரும் பாதுகாப்புப் படையினரால் விசாரணைக்கென கூறி அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

முகாமில் எஞ் சிய அகதிகள் பயம் காரணமாக உள்துறைமுகவீதியில் அமைந்துள்ள கலாச்சார மண்டபத்துக்கு புறப்பட்டனர். எனக்கென்று ஒரு தீர்மானம், மார்க்கடம் என்று எதுவும் உண்டா? மக்கள் கூட்டத்தில் ஒருவனாக நானும் பின்தொடர்ந்தேன். எவரது உதவியுமின்றி ஆங்காங்கு எதிர்ப்பட்டவற்றில் மோதுவதும் பள்ளங்களில் வீழ்ந்து தடுமாறுவதாகவும்..... எனது நிலையை எண்ணி எண்ணி அழுதேன்....

நாட்கள் பல கழிந்தன... அனஸ், வேளாங்கண்ணி, செந்தில் மூவரில் எவருமே திரும் பவில் லை. அவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கக்கூடும் என்பதை அறிய சக்தியற்றவனாக இருந்தேன்.

அனஸ் உயிருடன் இருப்பானாயின் நிச்சயம் என்னை வீதியில் வைத்துப் பார்த்திருக்கமாட்டான்....

தாயை இழந்த நிலையில் வேளாங்கண்ணி பற்றுகளை துறந்து என்னை மறந்து சென்றிருப்பாள்.....

வழித்துணையாக இருந்த மனைவியையும், மகளையும் இழந்ததால் செந்தில் எங்காவது விசர் பிடித்து அலைந்து கொண்டிருக்கக்கூடும்....

அந்தக் காலைப்பொழுது..... பேரூந்து ஒன்று இரைச்சலுடன் முகாம் மத்தியில் வந்து நின்றது.... மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட சலசலப்பை அவதானித்தபோது, அந்தப் பேரூந்தில் பாதுகாப்புப் படையினர் வந்திருக்கக்கூடும் என்பதை அனுமானிக்கக்கூடியதாய் இருந்தது...

படையினரில் ஒருவன் கொச்சைத் தமிழில் உரத்து அறிவித்தான்...

திருமலை.வி.என். சந்திரகாந்தி

‘முதூரில் நிலைமை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. நீங்களெல்லாம் மீளக்குழியேறலாம்... நிவாரண உதவியுடன் போக்குவரத்து வசதியும் வழங்குகிறோம்...!

இப்ப எல்லாம் நான் எனக்கு விழிப்புலன் இல்லை எண்டுறைதைப் பற்றி சிந்திக்கிறதை விட்டுவிட்டேன்....

இந்த சமுதாயம் படுகிற அவஸ்தைகளையும் கஷ்டங்களையும் கண்ணிருந்தும் கண்டுகொள்ள பிடிவாதமாக மறுக்கிற அனைவரையும் பற்றித்தான் எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறன்.....!

தினக்குரலுக்காக...

சம்ஹாரம்

தலைநகரின் அந்த பிரதான வீதிக்கு தூக்கம் என்பதே கிடையாது! இரவு பகல் என்ற பேதமற்ற வாகன போக்குவரத்து....

பிரதான வீதியிலிருந்து கடற்கரைப் பக்கமாக பிரிந்துசெல்லும் பல ஒழுங்கைகள், தெருக்களிலிருந்து இடையிடையே சில வாகனங்கள் பிரதான வீதியுடன் சங்கமித்துக்கொண்டிருந்தன.

எங்கிருந்தோ அந்த பிரதான வீதியில் வந்து ஏறிய பெரியவர் ஒருவர் சாலையின் இரு பக்கமும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினார். அதிகாலைப் பொழுதாயிருந்தாலும் சாலை ஓர மின்விளக்குகள் உமிழும் பிரகாசம் அவ்விடத்தை பட்டப்பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கணத்தில் மின் வெட்டாகப் பறந்து வந்த வெள்ளை நிற வான் ஒன்று பெரியவரை மோதிவிடப்போவதுபோன்று அவர் அருகாக வந்து சட்டென நின்றது....

அந்தப் பெரியவருக்கு அது ஒரு அதிர்ச்சிச் சம்பவமாகப் போய்விட்டது. முதியவரான அவரை நான்கு இளைஞர்கள் வழிமறித்து அந்த வானில் அலாக்காக்க தூக்கி எறிந்தபின் தாழும் வேகமாக அதில் தொற்றிக்கொண்டனர்.

வாகனம் வேகமாக இரைந் தபடி புறப்பட்டது. அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் வாகனம் செல்ல வேண்டிய திசைபற்றி சாரதிக்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டிருந்தான். மற்றொருவன் நாலாபுறமும் தனது பார்வையை சிதறவிட்டிருந்தான்.

அந்த விநியோக 'வானின்' மத்தியில் முகம் குப்புற படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த முதியவரை தனது இரு கால்களாலும் மிதித்தபடி இருந்தவன் வாய் திறந்து எதுவும் பேசவில்லை. அடுத்தவன் அவரது பதட்டத்தை தணிக்கும் முகமாக அவருக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறியபடி இருந்தான்.

முதியவரோ தான் வணங்கும் தெய்வம் யாவற்றையும் இறைஞ்சியபடி இருந்தார். அவரது கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக வழிந்தபடி இருந்தது.

வாகனம் ஏற்றங்களில் ஏறி விழும்போது அவரது தாடை அடிச்சட்டத்தில் அடியண்டதனால் ஏற்பட்ட உரசல் காயத்திலிருந்து இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது....

உடல் வேதனை ஒரு புறமும் உள்ளக் குழந்தல் மறுபுறமுமாக அவர் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்.....

'ஏன் இப்படி எனக்கு நேர வேண்டும்... நான் யாருக்கு என்ன துரோகம் செய்தேன்.... எனது நீண்ட வாழ்க்கை அனுபவத்தில் பிறர்க்கு நன்மை புரிந்ததைத் தவிர நான் யாதோரு கெடுதலும் செய்தறியேனே.... பலரும் என்னை மதித்து நடக்க சிறுவர்களான இவர்கள் என்னை இப்படி வதைப்பது என்ன முறையோ.....?"

என்றெல்லாம் அவரது உள்ளம் எண்ணிக் கல்லாகியது.

ஏறத்தாழ ஒன்றறை மணிநேர ஓட்டத்தின் பின்னர் வாகனம் தனியான இடமொன்றில் அமைந்திருந்த வீடோன்றின் முன் வந்து தரித்தது.

இளைஞர்கள் வான் கதவினை அகலத் திறந்து பெரியவரை சாவகாசமாக இறங்க அனுமதித்தனர். முன்னர் அவர்களிடமிருந்த பதந்தம் இப்போது அற்றுப் போயிருந்தது.

பெரியவர் வாகனத்திலிருந்து இறங்கியதுமே அந்த இளைஞர்களைக் கூப்பி வணங்கினார். பின்னர்.....

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

“நான் உங்கள் எவருக்கும் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. உங்களையார் என்றும் எனக்குத் தெரியாது. என்னை தயவு செய்து விட்டுவிடுங்கள்” என்று வேண்டினார்.

“இளைஞர்கள் எவரும் வாய் திறக்கவில்லை. வயோதிபர் மீண்டும் இறைஞ்சினார்.

“என்னிடம் எந்த சம்பாத்தியமும் இல்லை. எனது உழைப்பே எனது ஜீவியத்தைக் கொண்டு செலுத்த போதுமானதல்ல. சேமிப்பு என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. என்னால் உங்களுக்கு ஆகப்போவது எதுவுமே இல்லை. என்னை துன்புறுத்தாமல் செல்லவிடுங்கள்”.

அவர் அப்படிக் கூறியபோதுதான் ஒரு இளைஞன் வாய்திறந்தான்.

“ஜயா.... எங்கள் எவருக்குமே உங்களையார் என்று தெரியாது. நீங்கள் எங்களில் ஒருவருக்காயினும் துரோகம் செய்தவரும் அல்ல. நீங்கள் எங்களுக்கு வேண்டப்பட்டவருமல்ல. தவிர நாங்கள் கூலிக்காக பணிபுரிவர்களுமல்ல.... ஆனால் ஒரு நோக்கத்திற்காக செயலாற்றும் குழு ஒன்றின் அங்கத்தவர்கள் நாங்கள்”.

அப்படி அவன் விளக்கமளித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டின் முன்பு கதவை திறந்தபடி வாட்டசாட்டமான சிறுவன் ஒருவன் வெளியே வந்தான்.

“இந்த முதியவரை நன்கு கவனி. அண்ணன் மாலையில் வருவார்....” என்று கூறிவிட்டு அந்த இளைஞர்கள் அனைவரும் வாகனத்தில் ஏறிச் சென்றுவிட்டனர்.

முதியவருக்கோ ஒரு கால் அடி கூட எடுத்து வைக்க இயலாத நிலை. சிறுவன் அவருக்கு தோள்கொடுத்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். காயங்களைக் கழுவி மருந்திட்டான். தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்தான்....

சிறிது இளைப்பாறிய முதியவர் தன்னை உபசரித்து தேற்றிய சிறுவனைப் பார்த்து....

“நீங்களெல்லாம் யார்?.....”

என்று ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு கேள்விக் கணையைத் தொடுத்தார்.

சிறுவன் உரத்துச் சிரித்தான்.....

“ஐயா..... உங்கள் நிலையைக் கண்டு பரிதாபப்படுகிறேன். அதே சமயம் எனது நிலையை தெரிந்துகொண்டால் நீங்கள் அதைவிட பன்மடங்கு என்மேல் கழிவிரக்கம் அடைவீர்கள்... உங்களைக் கடத்தி வந்தவர்களுக்கே தாம் செய்யும் காரியங்களுக்கு காரணம் புரிவதில்லை. நான் வெறுமனே ஒரு பணியாள்.....! நான் யாருக்கு பணிபுரிகிறேன் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு தேநீர் கடையில் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்த என்னை ‘போலிஸார்’ கைது செய்தனர். அதன்பின்னர் எனக்கு மீட்சியே இல்லாமல் போய்விட்டது. பலர் கைகளுக்கு நான் மாறிவிட்டேன்.... நான் பணிபுரிவது இராணுவத்திற்காகவாகவும் இருக்கலாம்.... அல்லது பாதாளக் கோஷ்டியினருக்காகவோ கூட இருக்கலாம். ஆனால் நான் நல்லதோரு சேவை செய்கின்றேன்.... பலருக்கு சமைத்துப் போடுகிறேன்!..”

அப்படிக் கூறிவிட்டு மீண்டும் உரத்துச் சிரித்தான். இப்போது அவனது சிரிப்பில் ஒரு விரக்தி தெரிந்தது....

பின்னர் பெரியவரின் கருத்துக்களை அறிய காவல் இராதவன் போலவும் அவசர பணிகளை மறந்திருந்துவிட்டு நினைவு கூர்ந்தவன் அவசரப்படுவது போலவும் வேகமாக எழுந்து சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் முதியவருக்கான காலை ஆகாரத்தை தயார் செய்து எடுத்து வந்தான். அவனது சிறுவயதுக்கு அவர் ஒரு தந்தைக்கு சமனாக இருந்தார். எனவே ஆறுதல் வார்த்தைகள் பலக்கறி அன்புடன் அவரை உபசரித்தான்.

தூரத்தில் அவ்வீடின் வளவினை ஒரு பெண் பணியாள் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள்...

முதியவர் தான் அமர்ந்திருந்த வாங்கில் சரிந்தவர் சோர்ந்து மயங்கிவிட்டார்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

பெரியவர் தூங்குவதாக என்னி சமையற்கார சிறுவன் மதியபோசனம் தயார் செயும் வேலையில் கறுகறுப்புடன் ஈடுபட்டான்.

பெண் பணியாள் தனது காலை ஆகாரத்திற்காக சமையல் கட்டுக்கு வந்திருந்தாள்...

“ஏன் சிவம்... யார் இந்த ஜயா....? வினவினாள்.

“அதுதான் பார்வதி எனக்கும் தெரியேல்லை.... பெரிய கவலையாய்க் கிடக்கு....” சிவம் அப்படிக் கூறவும்...

“ஓண்டு மட்டும் உண்மை சிவம்.... எங்கடை இந்த நாய்கள் கெதியாய் அழிஞ்சு போவான்கள். அதை மட்டும் நீ நம்பு.... போன மாதம் ஒரு சிறுமியைக் கடத்திக் கொணர்ந்து சிறை வைச்சிருந்தவையெல்லே.... அது பணம் கறக்கிறதுக்காகத்தானாம். ‘பொலிசார்’ விரிச்ச வலையிலை சிறுமி காப்பாற்றப்பட்டதோடை இவையளிலையும் மூண்டுபேர் அகப்பட்டு போச்சினமாம்...” பார்வதி விளக்கினாள்.

“இந்தப் பெரிய விசயம் உனக்கென்னண்டு தெரிய வந்தது பார்வதி....?”

சிவம் ஆச்சரியத்துடன் வினவினான்.

பார்வதி நாணத்துடன் சிரித்தாள்.....

“உனக்கு சொல்லக் கூடாதெண்டு ஒரு கதை என்னட்டை இருக்குதா சிவம்.... உந்த வானிலை திரியிறதுகளிலை வெத்திலைக் குதப்பி ஒருவன் இருக்கிறான் பார்....”

அவள் அப்படிக் கூறி இழுக்கவும்.....

“ஓம்.... ஓம்..... இப்ப புதுக்க வந்த அந்தக் குண்டன்....” சிவம்

“அவர்தான்....! அவருக்கு இஞ்சத்தை நடைமுறை தெரியாது....

நாங்களும் இவேன்றை திருகுதாளங்கள் எல்லாத்திலையும் பங்குதாரர்கள் என்டு நினைக்கிறார்.... அது மட்டுமலாமல் என்னோடையும் கொஞ்சம் ‘சிலமிழம்’ புரியவும் ஆசை கிடக்கு..... அதாலை அவர் கக்கின உண்மைகள் பல எனக்குத் தெரிய வந்திருக்கு.....” - பார்வதி

“நீ கெட்டிக்காரிதான்... இந்த ஜயா பாவம். ஏழை போலையும் கிடக்கு. சந்தரப்பம் கிடைச்சால் என்ன விசயம் என்டு அலசிப் பார்...” சிவம்.

பார்வதி மதிய உணவுடன் கடமை முடிந்து வெளியேறி விட்டாள்....

சிவம் பெரியவரை குளிக்க வைத்து மதியபோசனம் வழங்கினான். மன உழைச்சல் காரணமாகவும் தாடையில் ஏற்பட்ட காயம் காரணமாகவும் அவரால் உணவுருந்த முடியவில்லை.

சிவம் ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினான்....

“ஜயா..... உங்களை இந்தப் பாவிகள் ஏன் கொண்டுவந்து வைச் சிருக்கிறான்கள் எண்டது எனக்குப் புரியேல்லை. அதை தெரிஞ்கொள்ளுதும் கஷ்டம். ஆனால் உங்களை இன்னைக்கு இரவு அந்தப் பூட்டிக்கிடக்கிற அறையிலை வைச்க விசாரிப்பாங்கள். நீங்கள் தப்ப வேணுமெண்டால் அவங்களுக்கும் அவங்கட நிபந்தனைகளுக்கும் பணிஞ்சு போற்றுதான் ஒரே வழி. உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கோ ஜயா”

சிவத்தினுடைய கண்களிலிருந்து நீர் வடிவதைக் கண்டதும் பெரியவருடைய பிடிவாதம் கரைந்துவிட்டது. அவனை திருப்தி செய்யும் பொருட்டு சிறிதளவு ஆகாரத்தை உட்கொண்டார். பின்னர் வாய் அலம்பியபடி கூறினார்.....

“நீ கவலைப்படாதே தம்பி.... மடியிலை கனம் இருந்தால்தானே வழியிலை பயமிருக்கிறதுக்கு..... ஏதோ தெரியாமல் ஆருக்கோ பதிலாக என்னைக் கொண்டு வந்திட்டாங்கள் போலை..... விட்டு விடுவான்கள்....”

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

சிறிதளவு நம்பிகை கீற்று அவர் மனதில் இருந்தது.

அன்று மாலை “உயர்க வெள்ளை நிறக் கார்” ஒன்று அந்த வீட்டின் முன்பாக கம்பீரமாக வந்து நின்றது. ஆஜானுபாகுவான் தோற்றும் கொண்ட ஒரு நடுத்தர வாலிபன் வாகனத்திலிருந்து இறங்கிவந்து வரவேற்பு மண்டபத்தில் போடப்பட்டிருந்த ‘ஸோபா’வில் வசதியாக அமர்ந்தான்.

அவனுடன் சிவம் பவ்வியமாக நடந்து கொண்டான். குளிர்பானம் வழங்கினான்...

பின்னர் வெளியே காத்து நின்ற மெய்க்காவலர்களுக்கும் சாரதிக்குமாக மூன்று கண்ணாடிக் குவளைகளில் பானத்தை நிரப்பி எடுத்துச் சென்றான்.

அவன் திரும்பி வரவும....

“சிவா..... அந்த ஜ்யாவை வரச்சொல்லு...” என்று கட்டளையிட்டான். அந்த நடுத்தர வயதினன்.

சிவா தாங்கிப் பிடித்து வர.... தள்ளாடியபடி வந்த முதியவரை அந்த விசாரணை அதிகாரி எரித்து விடுவதுபோல பார்த்தான்.... பின்னர் கூறினான்.

“ஜ்யா.... உங்களை இன்டைக்கு இரவு விசாரிப்பம். விசாரணை இன்டைக்கும் முடிவடையலாம்.... சில நாட்கள் செல்லவும் கூடும். எல்லாம் நீங்கள் எங்களோடை ஒத்துழைக்கிறதிலைதான் இருக்கு.... இப்ப நீங்கள் போய் அந்த அறையிலை படுத்து களையாறுங்கோ...”

பெரியவருக்கு மனம் உறுத்தியது.

“என்னை இதுவரைக்கும் என்றை தமிழ் தேடத்தொடங்கியிருப்பான். ‘பொலிசிலை’ முறைப்பாடு கொடுத்திருப்பான். அவனாலை கோபத்தை தாங்க முடியாது. ஆனால் நேருக்கு நேராய் என்னைப் போலை ஆரோட்டையும். கதைக்க மாட்டான். எண்ணி எண்ணி அழுந்துவான். இப்ப நடக்கிற ஆட்கடத்தல்களையும் மற்ற மற்ற அநியாயங்களையும் தட்டிக்

கேட்கிற அவன் என்னைக் கடத்தினதென்டு கேள்விப்பட்டால் சும்மா இருக்க மாட்டான்...”

என்றெல்லாம் அவரது மனம் எண்ணிக் கலங்கியது.

விசாரணைக்கென அவரை அந்தஅலுவலக அறைக்கு அழைத்துச் சென்றபோது இரவு பத்து மணி ஆகி விட்டது.

தொலைக்காட்சி மற்றும் கண்ணி சார்ந்த அலுவலக உபகரணங்கள் அனைத்தும் அங்கு நிரம்பி வழிந்தன.

சிவம்தான் அந்த முதியவரை விசாரணை அதிகாரியின் முன் கொண்டந்து அமரச்செய்தான். பின் வெளியேறி விட்டான்.

விசாரணை நடைபெறும் சமயம் அங்கு அநாவசியமாக யாரும் இருக்க முடியாது. எனினும் சிவத்திற்கு அந்த பெரியவர்மேல் ஏற்கனவே ஓர் அனுதாபம் உண்டாகியிருந்ததால் வெளியே ஓர் ஒருத்தில் நின்று கண்ணாடி சட்டகம் ஒன்றின் ஊடாக நடப்பனவற்றை அவதானித்தான்.

விசாரணை அதிகாரி பெரியவரை அச்சுறுத்தும் பாணியில் உருட்டி மிரட்டி கேள்விக் கணைகளைத் தொடுப்பதும் பெரியவர் பயத்துடன் கைகட்டி அழுதமுது பதில்சொல்வதும் அந்த அதிகாரியை இறைஞ்சுவதும் பார்ப்பதற்கு பரிதாபமாக இருந்தது... தொலைக்காட்சியில் அவருக்கு சில காட்சிகள் காண்பிக்கப்பட்டன. பின்னர் மீண்டும் விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட்டது...

ஒரு கட்டத்தில் முதியவர் பொறுமையின் எல்லைக்கு போயிருக்க வேண்டும். மிகவும் ஆக்ரோஷமாக தனது நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்த முயன்றார்....

விசாரணை அதிகாரி அதனை புரிந்துகொள்வதற்கு சாமான்ய குணஇயல்பு கொண்டவனல்ல. அவனது கோபம் எல்லை மீறியது. பெரிய வரை அந்த அறையிலேயே அடித்துப் போட்டுவிட்டு வெளியேறிவிட்டான்.

இந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

அப்போது நடுச்சாமமாக இருக்கலாம்...

அதிகாரியின் ஆடம்பரக் 'கார்' பறப்பட்டுச் செல்லும் சத்தம் கேட்டது. அதன் பின்னரே சிவம் அந்த அறைக்குள் கால் பதித்தான்.

பெரியவர் மூச்சையற்றிருந்தார். அவரை உணர்வு நிலைக்கு கொண்டுவர அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டான். அன்றிரவு அவனுக்கு தூக்கம் கெட்டது. பெரியவருடனேயே காலத்தைக் கழித்தான்.

மறுநாள் பார்வதி வழமையாக பணிக்கு வரும் நேரத்திற்கு சற்று முன்பதாகவே வந்துவிட்டாள். நேரே சமையல் கட்டுக்குச் சென்று சிவத்தை சந்தித்தாள்.....

"சிவம்..... இந்த ஜியாவை காணேல்லை என்டு இராத்திரி தொலைக்காட்சி செய்தியிலை அறிவிச்சவங்கள். படம் போட்டு காட்டினபடியால் எனக்குப் புரிஞ்சு கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. இவருடைய தம்பி ஒருத்தர் கதறிக் கதறி அழுதவர்..... 'ஆரெண்டாலும் தன்றை அண்ணனை கடத்தினவை, நிபந்தனை இல்லாமல் அவரை விடுவிக்க வேணும்' என்டு கெஞ்சிக் கேட்டவர். சாயல்லை இந்த பெரியவர் மாதிரித்தான் தம்பியாரும் இருக்கிறார். கதைபேச்சை பார்க்கேக்கை மிகவும் பக்குவப்பட்ட நல்ல பின்னணியைக் கொண்ட ஆட்கள் என்டு புரியது...."

சிவம் ஆறுதலாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் கூறினான்....

"பார்வதி.... நல்ல ஆட்களுக்கு இன்டையான் சமூகத்திலை எங்கை இடமிருக்கு.... ஏன் கடத்துறாங்கள்...? ஏன் சுடுகிறாங்கள்...? என்டு ஏதாவது முறை தலை இருக்குதா....? நேற்று இரவு பெரியவரின்றை விசாரணை முடியேல்லை.... போதாக்குறைக்கு நல்ல அடி.... விசாரணை போற போக்கைப் பார்த்தால் நன்மையிலை முடியிற் வாய்ப்பு இல்லை என்டுதான் தெரியது...!"

பின் இருவருமாக சேர்ந்து பெரியவருக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தார்கள். நாடியில் ஏற்பட்டிருந்த காயத்திற்கு மருந்திட்டார்கள். தேநீர் பருக வைத்தார்கள்.

பார்வதி பரிவுடன் கூறினாள்....

“ஜூயா..... அவங்களோடை போட்டி போட்டு முடியிற் காரியம் ஒண்டுமோயிருக்காது. உங்கடை உயிரை காப்பாத்துகிற வழியை பாருங்கோ. நீங்கள் உயிர் தப்பி போனால்தான் உங்களைச் சார்ந்தவைக்கு ஆறுதலாயிருக்கும்.”

அப்படி அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டு வளவுக்குள் வாகனம் ஒன்று வரும் இரைச்சல் சத்தம் கேட்டது. பார்வதி மெதுவே நழுவிச் சென்றாள்.

சிவம் வீட்டுக் கதவினைத் திறந்தான்.

நேற்றைய தினம் பெரியவரை கடத்தி வந்து விட்டுச் சென்ற அதே இளைஞர்கள்! அவர்களில் சாதாரணமாக சில வார்த்தைகள் தானும் பேசுகிற அந்த இளைஞன் இப்போது பெரியவரை அண்மித்து அட்டகாச மாகச் சத்தமிட்டான்....

“நாங்கள் நல்லவங்கள்தான் ஜூயா.... நீங்கள்தான் எங்களைக் கொண்டுவித்து கெட்டகாரியங்கள் செய்விக்கிறது. இன்டைக்கு உங்களுக்கு திரும்பாம் விசாரணை இருக்கு. உங்கடை பதில்கள் எங்களுக்கு சாதகமாக இருக்க வேணும்... இல்லாட்டி உங்களைப் போட்டுத் தள்ளுந் வேலையைத்தான் அநியாயத்துக்கு நாங்கள் பாரம் எடுக்க வேண்டி வரும்.....”

பெரியவர் நடுநடுங்கிப் போனார்...

‘இந்த உலகத்திலை என்னதான் நடக்குது என்டு புரியேல்லை. நாளாந்தம் களவு, கொள்ளள, ஆட்கடத்தல்..... ஒரு குமரப்பிள்ளை மரியாதையாய் பாதையாலை திரிய முடியுதே.... சந்திக்கு சந்தி ‘சென்றி’களும் அவையளின்றை பரிகாசமும் பெண்பிள்ளைகளாலை தாங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்குதா..... போதாததுக்கு கண்ணை மூடின ‘ஷெல்’ வீச்சு.... நாளாந்தம் நாற்றுக் கணக்கிலை சாகிற போது சனத்துக்கு ஆர் கணக்கு வைக்கின? அதோடை நின்டால் போதாதே....

கிந்திரர்கள் நாடும் அகலிகைகள்

செயற்கையான உணவுத் தட்டுப்பாட்டாலை விலை வாசி உயர்வும் படினிசாவுகளும் வேலை வாய்ப்பின்மை..... கட்சிகளை வளர்க்கிறதுக்காக இனத் துவேஷத்தை தூண்டிவிடுவது..... சமாதானத்துக்கான கதவுகளை இறுக முடி வைத்துக்கொள்வது. எதிர்கால சமுதாயம் தலைதாக்க முடியாதபடி கல்விக்கு குந்தகம் விழைவித்தல்.....

பெரியவரின் மனதில் இப்படியெல்லாம் எண்ணங்கள் தோன்றின....

‘வானில்’ வந்த இளைஞர்கள் தமது காலை உணவை எடுத்துவிட்டு வெளியேறிவிட்டார்கள்.

பெரியவருக்கு அன்றைய பகந்பொழுது நரகத்தில் கழிவது போலிருந்தது.

‘எப்படியெண்டாலென்ன இண்டைக்கு விசாரணை அதிகாரிக்கு சமாதானம் சொல்லி வெளியேறுகிற அலுவலைப் பார்க்க வேணும்.... தம்பி என்னைத் தேடி எல்லா இடமும் ஓடித்திரிவான். அவனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருக்கு. ஆனால் இப்படியான விடயங்களில் அவனாலும் எந்த மட்டுக்கு காரியமாற்ற ஏலும்....?’

என்று சிந்தித்தபடி பெரியவர் மதியத்தின் பின் தூங்கிவிட்டார். மாலையில் நேற்றைய தினம் வந்தவனுக்குப் பதில் வேறொரு விசாரணை அதிகாரி வந்திருந்தான். பெரிதாக அட்டகாசம் செய்யக்கூடியவனாக இருக்கவில்லை. பெரியவரை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பாமல் தானே அவரை அண்மித்து....

“ஜயா..... உங்களுக்கு ‘பிரசீர்’, ‘டயபிற்றிஸ்’ என்கு ஏதாவது வருத்தமிருந்தால் சொல்லுங்கோ.... தேவையான ‘பிலஸ்’ வகைகளை எடுப்பித்து தருவேன்” என்று கூறினான்.

பெரியவர்.....

“எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை தம்பி....” என்று பதிலுறுத்தார்.

மாலையில் முதியவருடன் சேர்ந்தே தேநீ அருந்தினான். அந்த

சூழுகமான சமயத்தை பயன்படுத்தி பெரியவூர் அவணிடம் வேண்டுகோள் ஒன்றினை விடுக்க முயற்சித்தார்.... அவன் விரல்களாலும் முயற்சியை மறுத்து தடை செய்தான்.

விசாரணை தொடங்கும் சமயம் பெரியவர் தானே அறைக்கு நடந்து சென்றார். சிவம் வேறு வேலையொன்றில் கரிசனையாக இருந்ததால் அறைப்பக்கம் செல்லாதிருந்தான்....

விசாரணை நீண்ட நேரம் நடைபெற்றது. ஒரு சமயம் தீழென விசாரணை அதிகாரி உச்சஸ்தாயியில் கத்துவது கேட்டு சிவம் வெளியே ஓடி வந்தான்.

அதிகாரி அறையிலிருந்து வெளியேறி கோபத்துடன் மண்டபத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தபடி தொலைபேசியில் சில கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்திலேயே இளைஞர்கள் ‘வானில்’ வந்து குதித்தார்கள்....

அதிகாரி அவர்களை நோக்கி கட்டளையிட்டான்..

“இந்தப் பெரியவரை உரிய இடத்திலை உரிய முறையிலை இறக்கி விடுங்கோ..”

அவனது ‘கார்’ உடனேயே புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. அதிகாரியின் கட்டளை என்ன என்பது சிவத்திற்கு நன்கு விளங்கும்.

அன்றையதினம் அரை மனதுடன் இளைஞர்களுக்கான இரவு உணவினை தயார் செய்து வழங்கினான்.

நடுச்சாமம் அளவில் பெரியவரை ஏற்றிக்கொண்டு ‘வான்’ புறப்பட்டது. பெரியவர் சிவத்தை பரிதாபமாக பார்த்த பார்வை அவனை வாட்டியது.

மறுநாளே அடையாளம் காணப்படாத முதியவர் ஒருவரின் சடலம்

இந்திரர்கள் நாடும் அகவீகைகள்

பொது வைத்தியசாலையின் பிரேத அறையில் மக்களால் அடையாளம் காணப்படுவதற்காக வைக்கப்பட்டிருப்பதாக பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டது.

கடந்த இரு நாட்களாகவே பெரியவரைத் தேடி தமிழ் பல இடங்களுக்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான். அந்த வகையில் வைத்தியசாலைகளையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அன்றும் அந்த பொது வைத்தியசாலையின் பிரேத அறைக்கு அவன் வந்தபோது பிரேத அறை திறந்திருந்தது. பல பொதுமக்கள் பிரேதங்களை பார்வையிட்டபடியே கதறிக் கொண்டிருந்தனர்.

வழமையாகவே தானும் ஒரு நம்பிக்கையற்ற மனதுடன் பிரேதங்களை பார்வையிட்டுச் சென்றான். ஓர் இடத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றான்!

“ஜௌயோ என்றை அண்ணையைக் கொன்று போட்டான்கள்” என்று அவன் போட்ட மரண ஓலத்தில் அங்கு நின்ற ஒவ்வொரு பொதுமகனும் தத்தம் உறவினரை பிரேதமாக கண்டுவிட்டதுபோல திகிலடைந்தார்கள்.

‘அந்றெண்டன்’ ஒருவன் அவன் அருகாக ஓடிச் சென்றான்.

“ஜௌயா அழாதையுங்கோ....” என்று கூறி முதலில் தேற்றினான் பின்னர்...

“உங்களை எனக்கு நல்லாய் தெரியும் ஜௌயா.... உங்கடை பேரே ஒருக்கால் சொல்லுங்கோ.....” என்று வினாவினான்.

“என்றை பேர் இலக்கியன்!” என்று அழுதபடியே அவன் கூறினான்.

“அந்றெண்டன்’ ஒரு கணம் யோசித்தான்.

“உங்கடை பேரைக் கேட்கேக்கை சுதந்திர போராட்ட காலத்திலை மக்களுக்காக இலக்கியப்பணி புரிந்த பாரதியார் போன்ற இலக்கிய வாதிகளின்றை ஞாபகம் தான் எனக்கு வருகுது....”

திருமலை. வி. என். சந்திரகாந்தி

என்று கூறியவன் திடீரென....

“அப்புசெத்துப் போய்க் கிடக்கிறது.....?” என்று வினவினான்.

இலக்கியன் கண்களைப் பிசைந்தபடியும் விம்மலை ஒருவாறு அடக்கியபடியும் கூறினான்.....

“அவர் ஊடகன்!”

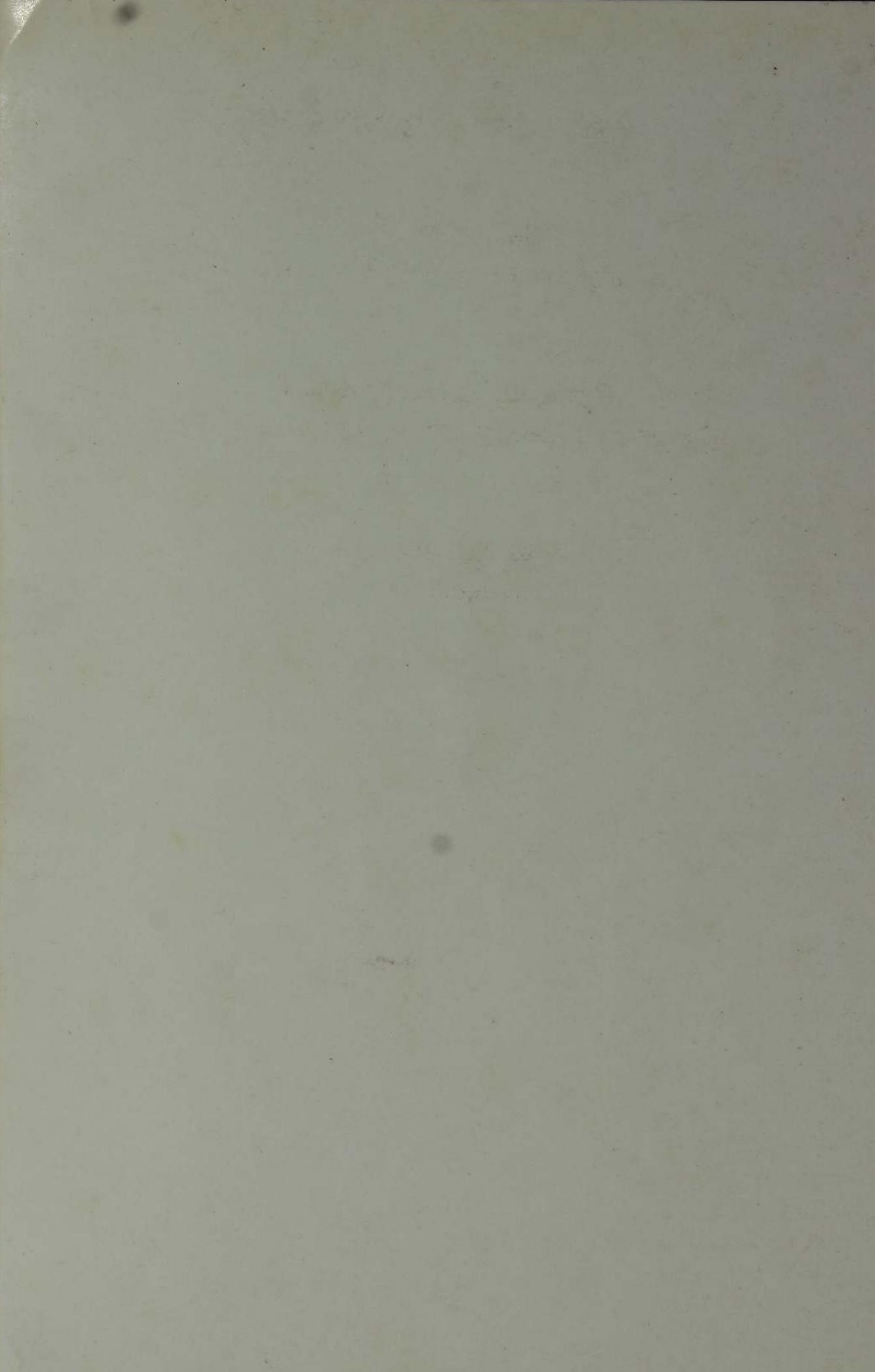
வீரகேசரிக்காக....

ஆசிரியர்கள் பிற நூல்கள்

ஸ்தார் இலட்சணம்
சிறுகதைத் தொகுப்பு -2002

தோடரும் தலைமுறைகள்
தினமுரசு சிறுகதைகள் - தொகுப்பு - 2003

மீண்டும் வசந்தம்
நாவல் - 2004



எழுதியு வாசி நெர்சல்களே!



தமிழ் சமுதாயத்திற்கு காலைய் பொழுது சபமாக விழந்து இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. விழித்தெழும் எமக்கு அதிர்ச்சியூட்டும் தகவல்கள்தான் காத்திருக்கின்றன...!

கொலை, கொள்ளை, ஆட்கடத்தல்கள் என்பதை சுகஜமான விடயங்களாகிவிட்டன....

மக்கள் நுயரங்களை தாங்க முழுயாதவர்களாக விரக்கியற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்....

உடன்கள், அதிர்ச்சிதரும் விடயங்களை கட்டுப்பாகத் தருகின்றன....

ஒரு காலத்தில் திலக்கியங்கள் வாயிலாக நகுக்காக வெளிக்கொணரப்பட்ட மனித உனர்வுகளும் அவைங்களும் கிண்று திலக்கிருகியல் ஊடகங்களில் உடனுக்குடன் ஓளியற்புச் செய்யப்படுகின்றன....

மக்கள் மகிழ்ச்சியாக தில்லை, சிரியதற்கும் நல்ல ஆடை அணிகளை அணிவதற்கும் ஆடம்பர வாழ்க்கையில் எருபுவதற்கும் அஞ்சுகிறார்கள்.

குலை திலக்கியத்தின் பணி, மக்களை மகிழ்விப்பதன் மூலம் அவைங்களை அவர்களுக்கு நேர்ந்த துண்பங்களிலிருந்து மிடு சுகை வாழ்வில் எடுப்பதைய்ப்பாரும்....

மற்றவர்களுக்கு நேர்ந்த துண்பங்களைக் கண்டு நாம் நிச்சயம் மகிழ்ச்சியடையப்போவதில்லை. ஆனால் “எவ்வ எவருக்கோ எல்லாம் கிப்யா அவைங்கள் நேர்ந்துள்ளனவே, எம்குண்டான துண்பம் பெரிதுமல்லவே” என என்னி மன ஆறுதல் அடைகின்றோய்வோ....? அதுதான் மனித யனம்!

அந்த ஆடைவெளியினுரோபாகத்தான் கின்றைய கீக்கட்டான மனித அவைங்களுக்கு மக்கியிலும் கூட என்னால் திலக்கியம் ஒன்றைப் படைத்து உற்கள் கருக்களுக்கு டர முழகின்றது!

எனது ஆக்கம் ஒரு கணம் உங்கள் கவலைகளை மறக்கறக்கச் செய்யுமாயின் அதுதன் நான் அடைந்த வெற்றியாக கருதுவேன்!

எனது குலை திலக்கியப் பணியில் தாங்கள் நீட்டும் நேரச்சுருத்திற்கு நன்றியூறி விடுதபெறும்.....

பணிவள்ளுதான்.....

திருமதை.வி.என்.சந்திரகாந்தி

ISBN 955-98979-1-8



9 789559 897910

தி/ஜெயகாந்தி குலை கலாச்சார விளையாட்டு மேம்பாட்டுக் கழகம்
5/2/A, ஏகாம்பரம் வீதி,
திருக்கோணமலை
026-2224706